

Muhabirlerimiz
Uysal ve Kirsiz
serbest
bırakılsın!

20 Haziran günü İzmir'de, 25 Haziran'da ise Erzingan'da Gezi direnişçilerine yönelik operasyonlarda muhabirlerimiz İzzet Uysal ve Çetin Kirsiz de gözaltına alındı ve tutuklandılar.

Milyonların ayağa kalktığı bir süreçte "hiçbir şey" yokmuş gibi davranan burjuva medyaya alternatif olan özgür basını baskı, gözaltı ve tutuklamalarla susturamazsınız!

Milyonlar
artık evine
dönmüyor!

İlgili Yazılar

04-06-08-22-23-25-27-28-31-32

www.ozgurgelecek.net
özgür gelecek
Paşeroja Azad

Sayı: 62 Yayın süresi

3-16 Temmuz 2013

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Melek'i
öldürenler ve
yaşatanlar...

Söyleşi / S-13

Bingöl'de
tecavüz davası
ve protestolar

S-14

Nusayri kültürü
ve asimilasyonu

S-29

Antakya; bir kültürel soykırım tarihi

S-21

Ethem Sarıgül

Taksim

Taksim

AYNI
KURŞUN

AYNI
DEVLET

AYNI
DİRENİŞ!

HER
BERXWEDAN!

MEDENİ YILDIRIM

Amed

Amed

Neyin telaşı, neyin korkusu bu?

Merhaba,

27 Mayıs'tan bu yana süren ve 1 ayını geride bırakan Gezi direnişinde yeni bir aşamaya geçmiş bulunmaktayız. 15 Haziran'da Gezi Parkı içerisinde ve ardından da ülkenin dört bir yanındaki direniş çadırlarına yönelik baskınlar ve çatışmalarla kapanan bir süreç, yerini ısrarından vazgeçmeyen yüz binlerin sokak eylemlerine ve forumlarına bıraktı.

Bahsini ettiğimiz bu forumlar, bizler açısından oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Gezi direnişi ile birlikte "ev hapsinden" kurtulan milyonlar, sokakların cazibesine kapıldı bir kez ve artık evlerine dönmek istemiyorlar. Bu farkındalığı artırmanın ve kitlelerden öğrenmenin en etkili yolu işte bu forumlar...

Aslında sadece evlerinin, mahallelerinin değil tüm bir ülkenin açık hapishaneye çevrildiğini fark ediyor milyonlarca insan... Sokaktaki ısrar ve inat da bunun göstergesi... Ethem Sarısülük'ün katilinin serbest bırakılmasına karşı düzenlenen eylemler de, Amed Lice'de karakola karşı çıktığı için katledilen Medeni Yıldırım için #DirenLice diyen yüz binlerin alanlarda olması da bunun kanıtı... (Belki de ülke tarihinde ilk defa şovenizmden etkilenen önemli bir halk kesimi bu kez Kürdistan'da yanan ateş için sokağa çıktı.)

İşte tam da bu yüzden "cadı avı"na çıktı devlet. Halkın örgütlü güçlerini hedef alarak 11 günde sayısız baskın, yüzlerce gözaltı ve (18-29 Haziran itibarıyla) 104 tutuklama gerçekleştirdi. Bu neyin telaşı, neyin korkusu, çok açık değil mi? Çaresizler ve korkuyorlar. "#Diren-DışMihrak" diyerek, devletin tüm manipülasyonlarını tiye alan bir halk hareketlenmesi onları telaşa düşürüyor ve bu gücün örgütlü hale gelmesi ürkütüyor onları.

Onlar korkmaya, gözaltı ve tutuklama terörüne devam edecekler. Ama biz de mücadele etmeye! Serkeftin!

Muhabirimiz Uysal ve Kirsiz serbest bırakılsın!

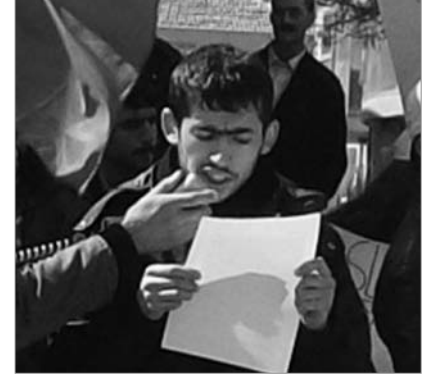
Milyonlar ayağa kalkarken; hiçbir şey olmamış gibi davranan, ve bununla bütünleşen programları yayınlayan bir burjuva-feodal medya gerçekliği karşısında alternatif olan devrimci, demokrat, yurtsever basın her daim devletin hedefinde olmuştur ve olmaya devam etmektedir. Gezi direnişi sürerken biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak bu direnişin tüm ayrıntılarını, devletin direniş karşısındaki tutumunu hep gündeme taşıdık ve gazetemizi, sitemizi bu haberlerle besleyerek halkımıza olayların gerçek yüzünü anlatma çabasına giriştik. 11 Haziran'da Taksim Meydanı'na yönelik polis saldırısının ardından

dan açıklama yapan İstanbul Valisi H. Avni Mutlu, özgür basını "gazeteci görünümü ve farklı amaçlar taşıyan kimseler" olarak adlandırdı.

20 Haziran sabah saatlerinde Gündoğdu Meydanı'nda Gezi direnişi çadırlarına yapılan baskında, gazetecilik görevini yapan İzmir muhabirimiz İzzet Uysal da gözaltına alınarak, TEM'de yapılan sorgusunun ardından tutuklandı.

Son olarak 25 Haziran günü Erzingan'da da Umud Yayımcılık iribat büromuzun kapısı kırılarak basılırken, Partizan okurlarının evlerinin de aralarında bulunduğu 6 ayı yere baskın yapılarak Özgür Gelecek muhabirimiz Çetin Kirsiz'in de aralarında olduğu 7 kişi gözaltına alındı. Muhabirimiz Kirsiz gözaltına alındığı günden itibaren açlık grevine girmiştir. Kirsiz 27 Haziran günü TMSH ekipleri tarafından Erzurum Ağır Ceza Mahkemesi'ne sevk edildikten sonra tutuklanarak Erzurum H Tipi Hapishanesi'ne gönderilmiştir.

Muhabirimiz Uysal ve Kirsiz gibi bizim görevimiz gerçeği anlat-

mak, gerçeği kameramıza çekmek, gerçeği fotoğraflamak ve bunları en doğru, objektif bir şekilde aktarmaktır. Bu ülke gerçekliğini, bu ülkede zulme karşı direnen halkların öfkelerini, direnişini, sevincini gazete ve sitemize yansıtmaktır... Biz bu görevimizden asla vazgeçmeyeceğiz.

Muhabirimiz Çetin Kirsiz serbest bırakılsın!

Muhabirimiz İzzet Uysal serbest bırakılsın!

Okurlarımız serbest bırakılsın!

Özgür basın susturulamaz!

Özgür Gelecek gazetesi susmadı susmayacak!

ÖZGÜR GELECEK

Antakya'da Özgür Gelecek dağıtımı

Antakya: Özgür Gelecek gazetesi'nin diğer sayıları olduğu gibi 61. sayısının da **Armutlu Mahallesi**, **Elektrik Mahallesi** ve **Harbiye**'de yaygın dağıtımını yaptık. Halkımızın bu süreçte bütün devrimci ya-

yınları, dayanışma adına sahiplendiğini söylemeliyiz. Antakya ile ilgili haberleri göstererek beraber okumalar yaptık.

Uğur Mumcu Meydanı'nda 22 Haziran akşamı gerçekleştirilen ve İlkay Akkaya'nın bir konser verdiği mitingde biz de gazetemizi halka ulaştırdık. Konser bitiminde elimizdeki flamaları gören bir kadın, "Artık sizi göremiyoruz, neden gelmi-

yorsunuz, geçen gün CHP il başkanını flamaları indirin dediği için mi gelmiyorsunuz? Onlar gitsinler, ben bir ev hanımıyım, hiçbir partiyle ilişim yok, hiçbirini de sevmiyorum, lütfen gelin sizleri görmek istiyoruz" diyerek güvenimizin, umudumuzun ve gücümüzün kaynağının halkımız olduğu gerçeğini bir kez daha gösterdi bizlere. Bu daha başlangıç!

KİMSE KUSURA BAKMASIN!

Alkışlıyoruz... Hatta ayakta alkışlıyoruz... İçimizde ısıklık çalanlar, zılgıt çekenler var... Gülüyoruz, gülümsüyoruz. Hatta sırtıyoruz... İşleyen hukuk cinayetini alkışlıyoruz. Islığımız, zılgıtımız; tutuklanmamıza karar veren mahkemeye, suçlamalara, delillere gülüyoruz, gülümsüyoruz. Tutuklanmamızı isteyen hükümete, Gezi protestolarıyla birlikte düştüğü acizliğe kahkaha atıyoruz.

20 Haziran'da gözaltına alındık, 23 Haziran'dan bu yana tutukluyuz. Meçhul bir sürecin içindeyiz. Kimi-

miz evimizden, kimimiz direniş alanından, kimimiz de başka şehirde ailemizin yanından alınmışız. Hepimiz "Terör örgütüne üye olmaktan, halkı galeyana getirmekten" yargılanıyoruz. "İzmir sokaklarını, caddelerini yakıp-yıkılmış, polise mukavemet etmişiz, kamu malına da zarar vermişiz"! Devrimci önderlerin anmalarına, 1 Mayıs'a katılmışız. Yani belgeler de hazır. Ne idüğü belirsiz 3-5 fotoğraf...

Kimimiz evli çocuk çocuk babasıyız. Kimimiz işinde gücünde, kimimiz de öğrenciyiz, kimimiz ise nişanlanmak üzere... Kimimiz hayatını düzene koymuş, kimimiz de hayatını kurma telaşında...

Farklılıklarımız bir yana, ortaklığımız; "Gezi Direnişinin tutsakları" olma gerçekliğimiz... Yüreğimizin emekten, demokrasi-den ve özgürlükten yana çarpması; bizi biz yapıyor.

Kimse kusura bakmasın; biz "marjinal!" filan değiliz. Sokağa çıkan, birbirinden yaratıcı eylem yapan, slogan bulan, zulme direnen o onurlu halkın çocuklarıyız. Yani o "marjinal milyonların" bir parçası, o denizin bir dalgasıyız. Evet, şu an tutsağız, okulumuzdan, çocuklarımızdan, eşimizden ve de nişanlımızdan uzağız. Ancak yüreğimiz orada; yeşilliklerin üstünde, maviliklerin altında... Yüreğimiz yanan sokaklarda, caddelerde...

Evet, evet. Biz dışarıdayız. Çünkü biliyoruz ki Gezi Direnişi, bizim direnişimiz ve direnişi selamlıyoruz. Burada her akşam saat sekizde kapatıyorlar avlumuzun kapısını. Biz pencerelerimizden size, direnişimize bir başka kapı açıyoruz. Değil mi ki hep bir ağızdan "Her yer Taksim, her yer direniş" dedik bir defa, sloganlarımızla, ısıklarımızla, zılgıtlarımızla, ışıklarımızı yakıp söndürerek burayı da Taksim yapıyoruz her akşam saat dokuzda. Ve biliyoruz ki: Yalnız değiliz! Kırıklar F Tipi'nde ve Şakran'da çarpan ve çarpmakta olan yüreklerimiz.

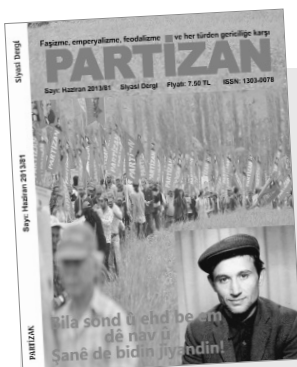
İzmir Gezi Direnişi Tutsakları

ÇIKTI!

Kitaplarımıza Umud Yayımcılık bürolarından ve kitapçılardan ulaşabilirsiniz.

Büyük Çin Devrimi'nin deneyim kitabı "Felsefe Bir Sır Değildir" yeniden okurlarımızla buluşuyor!

Partizan, bu sayısında Kaypakaya konulu bir dosya ile karşınızda!

Direnince... DirenLİCE...

Bugün artık, çok daha net bir biçimde AKP hükümeti nezdinde devletin önemli bir sıkışma yaşadığını, köşeye sıkıştıkça daha da saldırganlaştığını ama karşısındaki kitlelerin ise "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" söyleminde ifadesini bulan gerçekliğe uygun olarak hareket ettiğini söyleyebiliriz. Durumu abartmak, meseleden bir devrim çıkarmak, Tahrir-Paris Komününü vb. benzetmeler yapmak ne kadar sakıncalı ve yanlışsa, mevcut gelişmeleri küçümsemek-hafifsemek de o derece yanlıştır.

Sınıf mücadelesi, onun yasalarını bilmeyenler için sürprizlerle (ve çoğu zaman da "kötü" şakalarla) doludur. Yıllarca uğraşıp didinip, bir arpa boyu bile yol gidemediğinizi düşünüp, artık "bu halktan bir şey olmaz" demeye yaklaşıp ve fakat "bir anda" hem de çokça alakasız gördüğünüz (üç-beş çalından az büyük ağaç gibi) bir noktadan kitlelerin sokaklara döküldüğünü şaşkınlıkla izleyerek tam da ilk paragrafta belirttiğimiz iki uca savrulma noktasına gelirsiniz. Bu durumda tavır belirlemek için önünüzde birçok yol ama tüm yolların çıkacağı sadece iki kapı vardır. Örneğin; hareketi küçümseyip, içinde küçük burjuva ve orta sınıflara gözüküp bunların tam da sınıf mücadelesi olduğunu görmezlikten gelirsiniz. Ya da çatışmalar dışındaki tüm direniş biçimlerini "pasifizm" ile suçlarsınız. Kendinizi devrimin ön günlerinde zannedip, "Tüm iktidarın Sovyetlere" devredilmesi gibi sahibinden başka kimsenin anlam veremediği sloganlara sarılırsınız vb. Tüm bu ve benzeri yolların çıkacağı kapı bellidir; yenilgi, harekete bırakalım önderlik etmeyi ardına takılmayı bile başaramama hali...

Bir de Sarı Nehrin bir gecede donmadığını bilenler, yani diyalektiğe hakim olanlar vardır; ki onlar uzunca bir süredir "dipten gelen dalga"dan bahsetmekte, bu dalgayı yüzeyde büyütmeyi önüne görev olarak koymaktadır. Bunun ne kadar başarılılabildiği, hatta dalga yüzeye vurduğundaki hazırlık halinin durumu ise ayrı bir tartışma konusudur. **Bilmek, yapabilmenin kuşkusuz ön koşulu ama garantisi değildir.** Bunlar "biz demiştik" ukalalığı değil, kendimizi de dışında tutmadığımız devrimci örgütlenmelerin bir ayı aşkın bir süredir sokakları terk etmeyen kitle gerçekliğine yanıt olabilecek durumda olmadığına dair yapılan vurgudur. Nitekim Taksim merkezli isyanda kimsenin başarılı bir sınav verdiği söylenemese de, okun sivri ucu (her zaman olduğu gibi) devrimin gerçek yapıcılara, yani kendimize dönüktür/dönük olmalıdır.

Bir ayı aşkın bir süredir tüm ülke gündemini belirleyen, ilk elden kazanımı olarak kitlelerin kendi gücüne güven olgusunu ortaya çıkartan ve tüm toplum açısından (hatta bu eylemlere katılanların hepsinde) olmasa da önemli bir kesimde bilinç sıçraması yaratan halk isyanı sürerken; bir anda T. Kürdistan'ında da sokakların tutuşmasıyla önemli bir aşamaya evrilmiş, ya da evrilme potansiyelini açığa çıkarmıştır. Lice'de, Kürdistan'ın dört bir yanında onlarca sınıf yapımının sürdüğü "kalekol"lara tepki olarak şantiye alanına yürüyen Kürt köylülerin üzerine ateş açan jandarmanın, 18 yaşındaki Medeni Yıldırım'ı katletmesiyle birlikte, bir ay öncesinde kimsenin belki hayal bile edemeyeceği şekilde "batıdaki" halk kitleleri **#direnlice** diyerek ilk andan itibaren zaten terk etmedikleri sokaklara yeni bir anlam kazandırmıştır.

T. Kürdistan'ında on yıllardır zulmün en koyusunun yaşandığı dönemlerde dahi şovenizm zehriyle bilinçleri dumura uğratılan, devlet terörü karşısında kafasını kaldıramayan bir gerçekliğin üzerine böylesi bir tepkinin (kendiliğinden) örgütlenmesi bir aylık isyan sürecinin nasıl da kazanımlarla dolu olduğunu göstermektedir. Kuşkusuz bu kazanımlar tam da devrim mücadelesinin bir parçası haline getirilebildiği oranda kalıcı olacaktır.

Kürt ulusal hareketinin isyan sürecine yönelik öngörüsüz bir şekilde uzak duruşuna karşın, böyle bir tepkinin oluşması, Amed'de, Colemerg'de, Şirnex başta olmak üzere Kürt illerinde yaşanan çatışmalarda "Her yer Taksim, her yer direniş", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" vb. sloganların haykırılıyor olması, devlet terörüne karşı mevcut olan korku duvarlarının yıkılması gibi şoven duvarlara yönelik de önemli bir hamle olmuştur. Bu daha başlangıç halindedir kuşkusuz, yılların zehrini atmak öyle kolay değildir. Ancak meselenin psikolojik eşliğinin aşılmasında önemli bir adım olduğunu da göz ardı etmemek gerek. Aslında durum tam da 29 Haziran akşamı Taksim'de yapılan Lice'yle dayanışma eyleminde taşınan bir dövizde yazdığı gibidir: **"Yeni Başlayanlar İçin Kürt Sorunu: LİCE"**.

Aslında bu psikolojik eşliğe doğru adım atılmasının ardından bir aylık direniş süreci vardır. Her görüşten, her renkten, mezhepten, milliyetten halkın yarattığı bir direniş gerçekliği mevcut ve bu durum belki de en anlamlı ifadesini İstanbul, Antakya, Ankara ve

Lice'de katledilen şehitlerimizde buluyor. İstanbul'da Kürt, Alevi **Mehmet Ayyalıtay**, Arap Alevi **Abdullah Cömert**, Türk Alevi **Ethem Sarısülük**, Kürt Sünni **Medeni Yıldırım**; tam da devletin alt kimlikler üzerinden böl-parçala-yönet politikasına verilen bir yanıt oluyor. Çünkü onları birleştiren ya da ayıran ne mezhepleri ne de milliyetleriydi. Aynı direnişte, aynı kurşun-gaz bombası, aynı düşman tarafından katledilenlerdi onlar.

Meselenin bir de AKP nezdinde yaşanan boyutu vardır ki, onlar da asla yabana atılmayacak kadar rotayı şaşırılmış durumdadırlar. Gezi direnişinin ilk günlerinde soluğu 4 günlük **Tunus, Fas** gezisinde alan T. Erdoğan, Kürdistan'da yaşanan gelişmelerle birlikte tekrar ortadan kaybolmuş, ancak 4 gün sonra **Urla'da** dinlendiği ortaya çıkmıştır. Endişeye mahal yoktur, başbakan enerji depolayıp, öfke ve nefret dilini kuşanıp karşımıza çıkacaktır en kısa zamanda. Dış mihraktan faiz lobisine, oradan Avrupa Birliği'ne kadar önüne gelene esip gürleyecek, doğusundan batısına ülkede kim ki karşısına çıkmışsa tehditlerine devam edecek, ama yine de kitleler nezdinde "komik" durumlarından kurtulamayacaktır.

AB'ye kafa tutan "kahramanlar"

Bir örnek olarak AB ile tutuştukları "kavga"ya bakalım.

Türkiye'nin AB üyelik müzakerelerinde 26 Haziran'da açılması planlanan ama tartışmalar nedeniyle ertelenen "bölgesel politika ve yapısal araçların koordinasyonu" başlığı öncesinde TC ile AB arasında karşılıklı açıklamalar yapıldı. Bu açıklamalar ve açılması tartışılan başlık sürdürülen müzakereleri bir kez daha gündeme getirdi. Sürecin bu noktaya gelmesinin nedeni TC'nin Gezi Parkı eylemleri karşısında uyguladığı şiddet olarak gösterilmeye çalışıldı. Ancak gelişmeleri incelediğimizde TC'nin "yeni" bir sorun veya durumla karşı karşıya olmadığı söylenebilir. "Özel" ve "yeni" olan Gezi eylemlerine uygulanan şiddet dolayısıyla yapılan eleştirilerin manipüle edilmesidir. Almanya veya Hollanda bahse-konu fasıl karşısındaki tutumunu Gezi eylemlerine uygulanan şiddete dayandırmamıştır. Almanya öteden beri TC'nin AB üyeliğiyle ilgili imtiyazlı ortaklığı savunmaktadır. Elbette bu politikasını başarılı, etkin kıl-

mak için de çeşitli olay ve olguları kullanmaktan çekinmemektedir.

Almanya, Türkiye'nin üyeliği durumunda oluşacak birçok riskten dolayı tam üyelik başvurusuna olumlu yaklaşmamaktadır. Bunda kültürel, dini, tarihi sebeplerin rolü olsa da esasında TC'nin ekonomik-siyasi yapısı yani yarı-sömürge, yarı-feodal toplumsal gerçekliğinin belirleyiciliği söz konusudur. Dolayısıyla üyelik TC'nin bulunduğu bölge, taşıdığı riskler, tarihi, kültürel karakteri, ekonomik-siyasi yapısı, ABD ile ilişkileri gibi pek çok mesele ile ilişkilidir. Diğer yandan AB ekonomik-siyasi olarak bir kriz yaşamaktadır. AB'nin yapısı, üye ülkenin ilişkileri sorgulanmakta, yeni biçimler vb. tartışılmaktadır. AB'nin geleceği belli değilken, tartışılırken TC gibi sorunlu bir devletin üyeliği AB için ayrı bir olumsuzluk olarak görülmektedir.

Egemen Bağış açılması tartışılan başlığın TC'nin "barış ve çözüm süreci için ne kadar önemli olduğunu" dile getirmişti. Bahsedilen "Avrupa yerel yönetimler özerklik şartı"dır. Bu, ulusal hareketle sürdürülen müzakerelerde en hayati sorun olarak görülen siyasi statü meselesini kapsamaktadır. TC bu konuda bir mesafe alınmasını, ulusal hareketle sürdürülen görüşmelerin ve sürecin devamı açısından önemsemektedir anlaşılır. Ama AB özelden Almanya başlığın açılmasına ayak direyerek ağırlığını koymak ve ulusal hareketle yürütülen süreçle ilgili de inisiyatif kazanmak, etkili olmak istemektedir.

Egemen Bağış'ın Türkiye'nin AB'ye değil, AB'nin Türkiye'ye ihtiyacı olduğu söyleminin, TC'nin stratejik konumu, pazarının büyüklüğünü vb. düşündüğümüzde bir gerçeklik payı var. Bu ihtiyacın AB lehine ekonomik-siyasi kazançlarla ilgili olduğu da sır değil. Kuşkusuz AB aday üyeliği statüsü TC'ye bazı avantajlar sunmaktadır. Ama ihracatın % 50'sini AB'ye yapan TC'nin diğer şeylerle beraber düşünüldüğünde AB ile yaşayan bu tür krizlerden zararlı çıkan yine kendisi olmaktadır. AB ile mevcut ilişki TC'nin aleyhindedir. TC bu durumu değiştirmek istese de değiştiğimiz nedenlerle bu hem zordur hem de AB bu karlı statü, ilişkisinin TC lehine değişmesini arzu etmemektedir.

Halkların bu ikiyüzlüce tutumlarla ve yalanlara değil gerçeklere ihtiyacı vardır ki o da bu düzen ve temsilcilerinin doğasında yoktur!

THY grevinde son gelişmeler

H. Merkezi: THY'de, Hava-İş Sendikası üyesi işçilerin başlattığı grev 40'lı günlerinde THY yönetiminin, hükümetin baskılarına ve burjuva-feodal basının manipülasyonlarına rağmen devam ediyor.

THY Yönetim Kurulu Başkanı Hamdi Topçu'nun 23. dönem TİS'in aynen uygulanacağı ve hiçbir kazanılmış hakkın kaldırılmayacağı söyleneceğinden 24-25 Haziran tarihlerinde Hava-İş Sendikası ile THY yetkilileri arasında iki toplantı yapıldı.

Hava-İş Sendikası toplantılarda, uçuş görev süreleri ve dinlenme süreleri konusunda herhangi bir hak gaspının sendika ve işçilerce kabul edilemeyeceğini belirtti. Sendika başka bir ön şart getirmeden öneri olarak; 24. dönem TİS'in 99. Maddesi'ndeki atıfların, THY Yönetim Kurulunca 23.07.2012 tarihinde yayımlanmış "Uçucu Personel Uçuş Görev ve Uçuş Saatleri Prosedürü"ne uygun yapılması gerektiğini ve 36 saatlik dinlenme hakkının yeni atıfta düzenlenmesini talep etti. Taleplerin karşılanacağı durumda da, sendikanın diğer maddelerde uzlaşarak hızla uyuşmazlığın çözümünün sağlanacağını belirtti.

Taleplere patron tarafından olumsuz yanıt geldi. Hava-İş Sendikası yaptığı açıklamayla patronun sözlü olarak verdiği sözü, yazılı olarak teyit etmekten kaçındığını belirterek, "uyuşmazlığın çözümü yönünde sendikamızca atılan iyi niyetli adım maalesef işverence yine reddedilmiştir" denildi.

Deri-İş'ten Gezi'ye destek

H. Merkezi: Deri-İş Sendikası 19 Haziran günü Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde Gezi Park direnişine destek vermek ve eylemlere dönük saldırıları protesto etmek için 1 saat işe geç başlayarak yürüyüş yaptı. Sama Caddesi'nde toplanan

Gezi Direnişi'nde sendikalar ne yaptı (ya da yapmadı)?

27 Mayıs günü Taksim Gezi Parkı'nda başlayan ve Türkiye'nin dört bir yanına yayılan direniş ve eylemler bir ay devam etti ve devam ediyor. Direniş forumlarıyla, protesto ve anımlarla devam eder ve yanı başında tarihe not düşülürken, bu süreçte en kötü sınavlardan birini sendikal hareket verdi.

Binlerce kişi sokaklarda, barikatlarda çatışırken, direnirken KESK, DİSK gibi kendini sınıf mücadelesinin önemli bir parçası olarak gören sendikalar "göstermelik kararlarla" ortalarda görünmekle beraber bu süreçte misyonuna uygun bir şekilde yer almayarak tam da İçişleri bakanı Muammer Güler'in "Kanun hâkimiyetini sağlamak bizim görevimizdir. Bunun için de özellikle rica ediyorum memurlardan, işçilerden. Kanunsuz eylemlere iştirak etmemelerini bekliyorum. Bunun kanuni sonuçlarına katlanırlar" şeklinde "rica" ve tehdit dolu sözlerine uygun hareket ettiler.

Özetle direnişin en eksik kısmı bu iki sendikada örgütlü emekçilerin önemli bir kısmı direkt direniş içinde yer alırken sendikal hareketin ise uzun bir süredir ifade edilen bürokratik, uzlaşmacı, sarı niteliğiyle bu sürecin bilinçli olarak dışında durduğunu söylemek gerekir.

KESK'in gerçekleştirdiği 5 Haziran "genel grevi" ve 15-16 Haziran'daki saldırıların ardından 17 Haziran'da DİSK ile birlikte gerçekleştirdiği eylem kararları sendikaların bu rengini değiştirmeyi bir kenara bırakalım, göz boyamayı bile başaramamıştır. Nitekim 5 Haziran'da gerçekleştirdiği "genel grev"i KESK, zaten Gezi Direnişi'nden önce almıştı.

"İş, ücret güvencemiz için" şiarıyla yapılacak grevin içeriğini Gezi Park'ta yaşanan polis şiddeti ve demokratik haklara yönelik saldırılara yer vererek genişleten KESK, böylece son yıllardaki en kitlesel eylemini gerçekleştirmiş oldu. Bunda elbette Gezi Direnişi'nde polisin geri püskürtüldüğü, A. Gül ve B. Arınç nezdinde "yumuşak" açıklamaların gündeme geldiği ve çatışmaların görece azaldığı koşullarda yapmasının da etkisi vardı.

Bu gerçekliğe karşın yapılan grev ve ortaya konan talepler elbette anlamlıdır zira direniş için sokağa çıkan binlerce insanın da talepleridir bunlar ve tam da bundan kaynaklı sendikaların bu sürecin içinde daha fazla yer almasını, üretimden gelen gücünü etkili bir şekilde kullanmasını gerektiriyordu. "Üretimden gelen

güç" meselesi söylene söylene anlamsızlaştırılmış olsa da, tam da gerçek anlamını bulabilecek, önümüzdeki sürece de katkıda bulunacak bir zamanda sendikaların sürecin dışında kalması artık mevcut "sendikal anlayış" ile daha ileriye gitmenin mümkün olmadığını bir kez daha göstermiştir. Kaldı ki sokaklarda direniş geçiren yüz binler esas olarak örgütlü ya da örgütsüz emekçilerden oluşuyordu ve kendini sınıf mücadelesinin bir bileşeni olarak gören sendikaların durumu tam da bu nedenle daha görünür hale geldi. Tutarlı, örgütlü ve ısrarlı bir şekilde işçileri, emekçileri sokağa dökmek, fabrikaları direniş alanlarına çevirmek için uğraşmak yerine "uslu" çocuk olmayı "tercih" ettiler. Açık ki, bu büyük hareket sendikaların korkularını depreştirmiş, statükolarını tehdit ettiğinin ayırına vararak uzak durmalarına neden olmuştur.

Direniş emekçi rengini verecek olan/vermesi gerekenler, kendilerine "tanınan" son şansı da bu şekilde boşa harcamış oldu. Kimse zaten mevcut sendikalardan direniş öncülük etmesini ya da devrim yapmasını beklemedi ancak haftalarca İstanbul ve onlarca şehirde eylemler devam ederken sendikalardan açıklamalar dışında ciddi tavrın gösterilmemiş olması her şeyi açık etmiştir.

Sendikal sınavda belki de en kritik günler 15-16 Haziran günleriydi. Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümünü, bunca yıldır basın açıklamalarıyla geçiştiren sendikal bürokratizm sınıfta kalmanın ötesinde sınıftan atılmıştır. 15 Haziran Cumartesi günü öncesinde Gezi Park'a bir saldırı olduğu durumda "genel greve" gideceğini açıklayan KESK ve DİSK, saldırının başladığı andan itibaren ortalarda hiç görünmemeyi tercih etmişlerdir. Zira verdikleri bir söz vardır, ancak o sözü yerine getirebilecek bir irade ve kapasite yoktur. Dolayısıyla adı geçen konfederasyonlar, saldırıyı olasılık dahilinde görmeyerek

"erken" bir karar alınmasının acısıyla 16 Haziran akşamına kadar bir açıklama yapmamayı tercih ederek, ardından 17 Haziran için eylem kararı almıştır. O şartlarda dahi, hesap muhtemelen, eylem saatine kadar ortalığın durulması üzerine kuruludur.

17 Haziran'da DİSK, KESK, TMMOB, TTB, TDB'nin artık içeriği enikonu boşaltılmış olan bir eylem olarak "genel grev"e gitmesi direniş

destek olmak için bir adım gibi görünse de pek çok yerde güçlü bir katılım sağlanmamış ve Taksim ve Kızılay'a girmeye teşebbüs dahi edilmemiştir. Bu şekilde hem işçi ve emekçiler nezdinde yasak savma hem de devlete, polise karşı gelmeye üzerine kurulu bir denklemle hareket etmiştir. Yapılan görüşmelerde yüksek perdeden açıklamalar yapan konfederasyon başkanları, mesele barikatları yıkılmaya, direnişin talepleri için mücadele etmeye gelince ceketinin tozlanmasını istemeyerek rüzgâra karşı yürümeyi bırakıp kenara çekilmeyi tercih etmişlerdir.

Daha da vahimi, Ankara'da CHP otobüsünün üzerinden kitleye seslenen sendika bürokratları, alelacele eylemi bitirirken, İstanbul'da barikatın önünde kitleyi bırakarak ortadan kaybolmuşlardır.

Sendikal Güç Birliği Platformu'nun ise hali içler acısıdır. Türk-İş'in uzlaşmacılığına karşı bir araya gelen sendikaların oluşturduğu platform, Gezi Direnişini neredeyse tam bir ay sonra fark edebilmiş, 23 Haziran günü sadece sendika yöneticilerinden oluşan bir grupla meydana "duran" sendikacı eylemi yaparak kendi gerçekliklerine de gönderme yapmışlardır. Kısacası bu platform da, ortaya çıkış nedeniyle tam zıt bir köşeden, içlerindeki tek tek sendikaların duruşundan ya da yöneticilerin tavrından ziyade bir bütün olarak iddia ettikleri gibi sendikal hareketin gerçekliğinin ötesine geçemediğini göstermiştir.

Sonuç olarak, işçi, emekçi konfederasyonları kendilerine sunulan bu tarihi fırsatı da kaçırarak durumlarının ıslah olmaz bir seyir izlediğini ilan etmişlerdir. O vakit, tüm illerde gerçekleştirilen direnişlerde, barikalarda, yürüyüşlerde yer alan başta sendika üyesi devrimci, demokrat işçi ve emekçilerin onları hak ettikleri yere göndermeleri dışında bir çıkış kalmamıştır.

Deri-İş üyeleri direnen İSMACO işçilerinin bulunduğu çadıra yürüdü.

Eylemde açıklama yapan Genel Başkan **Musa Servi**, eylemlere polis saldırısı sonucu 5 kişinin öldüğünü, onlarcasının ağır, binlerce kişinin yaralandığını belirterek uygulanan polis terörünün kabul edilemez olduğunu söyledi. Bu saldırılara deri işçilerinin de yabancı olmadığını belirten Servi, geçmişte Tuzla'daki

örgütlenme dönemlerinde yaşadıkları yoğun baskı ve tehditleri hatırlatarak, bunların birlik ve dayanışmayla aşılabildiğini vurguladı. İSMACO direnişine de değinen Servi, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Tamer Yıldız'ın direnişçi işçilerin çadırını ziyaret etmesine rağmen halen somut bir adım atılmadığını belirtti ve işçilerin mağduriyetinin giderilmesi için bakana çağrıda bulundu.

TC'nin Kredi Notu Arttı Daha fazla sömürü ve talan: Aferin

Mayıs ayı ortasında uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu Moody's Mayıs ayı içerisinde Türkiye'nin kredi notunu yatırım yapılamaz (Ba 1) seviyesinden, ortanın altı (Baa 3) seviyesine çıkardı. TC'nin ekonomisinden sorumlu tüm simalar ve patronlar bir bayram havası estirdi. "Sermaye yatırımı olacak", "uluslararası finansa erişim kolaylaşacak", "büyüme istikrarlı olacak", "borçlanma gücünü azaltacak" gibi ifadelerle not artışının nimetleri sıralandı. Davulun sesi uzaktan hoş gelir. Burjuva ekonomistleri dahi bu not artışına "bayram değil seyran değil eniştem beni niye öptü" şüphesiyle yaklaştı.

Uluslararası kredi derecelendirme kuruluşları (Fitch, Moody's ve Standard and Poor's) emperyalist sermayenin yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerin hangisinde azami kâr ve artı-değer sömürsünü en yüksek oranda sorunsuz ve güvenceli gerçekleştireceğini değerlendiren ve belirleyen kuruluşlardır. TC'nin notunun artırılması da emperyalist sermayenin Türkiye'ye daha fazla kâr ve artı-değer sömürsü için geleceği anlamına geliyor. Dünya ticaret ağı içinde hemen her ülkenin bir kredi notu var. En iyi, iyi, orta, ortanın altı, yatırım yapılamaz, spekülâtif,

önemli derecede spekülâtif, şiddetli, risk aşırı spekülâtif şeklinde ülkelere notlar veriliyor. Notların artışı ya da düşüşü ülkelerin ekonomik, siyasal ve sosyal durumuna göre

belirleniyor. Bir ülkedeki siyasî atmosfer ya da sosyal çalkalanmalar kredi notunun derecesinde etkili oluyor.

Temel kıstas, emperyalist sermayenin kâr oranının artışı ya da azalacak olmasıdır. Not derecesi yükseldikçe sermaye akışı, düştükçe de sermaye çıkışı yaşanıyor. Kredi kuruluşlarının ve notlarının amacı budur.

Moody's'in, TC'nin kredi notunu arttırması, TC devletinin ekonomik başarısı değildir. Ekonomide iyiye doğru bir gidişat söz konusu değildir. 3. havaalanı, Galataport ve nükleer santral ihaleleri iyiye gidişin değil ülkenin emperyalist sermaye ve komprador sermayeye bağımlılığının göstergesidir. Tam tersine ekonomide kötü gidiş devam ediyor. 2012 yılı büyüme hızı (% 2.2), 2011 yılına göre yüzde 6.6 oranında; 2012 sanayi üretimi (% 2) 2011 yılı sanayi üretimine (% 9.4) göre yüzde 7.4 oranında düşmüş, 2012 yılı bütçe açığı da yüzde bir oranında artmıştır. Bu kötü gidişat 2013 yılı ilk üç ayının sanayi ve imalat üretimine yansarak geçen yılın ilk üç ayına göre düşme yaşandı. Ekonominin temel bileşenlerindeki düşüşe rağmen Moody's'in not artışı yapması kuşkusuz ki siyasî bir karardır.

Adına "barış" ya da "çözüm" deni-

len süreçle birlikte PKK gerillalarının sınır dışına çekilmesi hem emperyalist sermaye hem de Türk sermayesi için, T. Kürdistan'ndaki maden, enerji ve tarımsal kaynaklarda yoğunlaşma olanağı doğurdu. 2013 yılı başlarından itibaren Türk sermayesi Amed merkezli Kürdistan'da yoğunlaşırken, emperyalist sermaye de pek geri kalmıyordu. Güven ortamının pekişmesi beklenirken Moody's'in not artışı emperyalist sermaye açısından T. Kürdistan'nda yoğunlaşmasının güvenesidir. Dolayısıyla T. Kürdistanı emperyalist sermaye için daha fazla kâr, artı-değer üretim ve ucuz emek alanıdır artık. Ekonomiden sorumlu simaların "sermaye yatırımı olacak" demesi boşuna değildir. Moody's'in not artışının hikayesi budur.

Kredi kuruluşlarının not artışları, not artışı yapılan ülkelerin menfaatine değildir. **Yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerin emperyalist sermayenin sömürsü ve talanına açık olduğunun ilanıdır.** Emperyalist sermaye akışının ekonomide yarattığı etki saman alevidir, nitekim 2011 yılında toplam 10.010 milyon dolar emperyalist sermaye girişinin etkisiyle TC ekonomisi yüzde 8.8'lik büyüme yakalamış fakat 2012 yılında emperyalist sermaye çıkışının da etkisiyle ekonomi resmi rakamlara göre sadece yüzde 2.2 oranında bir büyüme sağladı. Dolayısıyla, not artışları istikrarlı bir büyüme değil istikrarsızlık yaratıyor. Kriz yaratıyor.

Kısacası Moody's'in not artırması emekçi halkımızın değil emperyalist sermayenin çıkarıdır. Devlet erkânının sevinci de bunadır.

İpek Kağıt Fabrikası'nda grev sona erdi

H. Merkezi: 21 Haziran'da İpek Kâğıt fabrikasında Selüloz-İş Sendikası ile fabrika arasındaki Toplu İş Sözleşmesinde 6 ay süren görüşmelerde anlaşma sağlanamayınca işçiler greve çıkmıştı.

Yalova ve Manisa'daki fabrikalarda çalışan toplam 185 işçi İpek Kâğıt'ın sendikasının ücretlerin artırılması ve çalışma koşullarının düzeltilmesi taleplerine olumlu yanıt vermesi üzerine greve gitme kararı almıştı. 23 Haziran günü İpek Kâğıt ile Selüloz-İş Sendikası arasında anlaşma sağlanarak grevin bittiği öğrenildi.

Enerji işçileri eylemde

İstanbul: Enerji-Sen üyesi taşeron işçiler, 28 Haziran günü haksız işten çıkartılmaları protesto etmek ve ağır çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle BEDAŞ önünde "durma eylemi" gerçekleştirdi.

"İşimize emeğimize geleceğimize sahip çıkıyoruz" pankartı açan işçiler sık sık, "Sendika hakkımız engellenmez", "BEDAŞ'ta kıyım istemiyoruz" vb. sloganları attı.

Yürüyüş güzergahı üzerindeki Habertürk binasının önüne gelen işçiler, ana akım medyanın mücadelelerini görmezden gelen tavrını kınamak için "Özgür basın sendikayla gelecek" sloganı attı.

Sendika yöneticilerine saldırı

Bursa: DİSK Tekstil İşçileri Sendikası'nın Bursa'daki Öz Tekstil fabrikasında örgütlenme çalışmasına, fabrika yöneticileri tarafından saldırı gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen saldırı 18 Haziran günü işçilerin paydos saati 18.30'da fabrika önünde basın açıklaması ile protesto edildi. Sendika adına açıklama yapan Genel Yönetim Kurulu üyesi **Şadi Bal** saldırı günü yaşananları şu şekilde anlattı:

"Sendikaya üye olan işçilerin istifa etmeleri için baskı uygulaması sonucu, 14 Haziran günü, Genel Yönetim Kurulu üyesi olarak ben, Bursa Şube Başkanımız Celal Çam ve Şube personelimiz Elmas Eren'le birlikte, iş yeri önüne gittik. İşçilerin çıkışını beklerken, işyerinin güvenlik görevlerinin önce sözlü ardından fiziki saldırısıyla karşılaştık."

Sendika Düşmanlığına Karşı Birlik

Bursa: Bursa Acıbadem Hastanesi'nde işçiler, Dev-Sağlık İş Sendikası'nda örgütlenme çalışması yaparken, patron da baskı ve işten atma saldırılarına devam ediyor. Bunun sonucu olarak Acıbadem Hastanesi'nde örgütlenmeye çalışan 4 Dev Sağlık-İş üyesi taşeron işçi işten çıkarıldı.

21 Haziran günü Fomara Meydanı'nda işten atmalara ilişkin gerçekleştirilen açıklamaya DİSK Genel Sekreteri **Arzu Çerkezoğlu**, Birleşik Metal-İş Bursa Şubesi, NBR'de işten çıkarılan direnişçi işçiler, DİSK Tekstil Bursa Şube ile TÜMTİS Bursa Şube yöneticileri ve DHL'de işten atılan direnişçi işçi **Ali Açıcı** katıldı. Eylemde "Onurlu çalışma ve iş güvencemiz için sendika hakkımıza sahip çıkıyoruz/Dev Sağlık-İş" pankartı açıldı.

Direnişe geçen işçiler tarafından yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"Sendikaya üye olmamızın hemen ardından işyerinde baskılara maruz kalmaya başladık. 14

Haziran günü 4'ümüz işten çıkartıldık. İşverenimiz sendika hakkının kullanılmasını

konusunda o kadar rahatsız ki, işten atılma ihbarnamezinde yasaları çiğnemek pahasına şöyle yazmıştı: 'Daha iyi ücret ve daha düşük çalışma saatleri için iş arkadaşlarımızı sendikaya üye olmaya çağırarak sendikal faaliyet yürütmek!'"

Ardından sözü Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olan ve işte atılan direnişçi NBR işçisi **Özlem Özdemir** aldı. Özdemir, 3 haftadır direnişte olduklarını ifade ederek, baskı ve rüşvetlerle kendilerini istifaya zor-

landıklarını söyledi ve mücadeleye destek çağırısı yaptı. DHL direnişçisi **Ali Acıcı** da bir konuşma yaparak 67 gündür direnişte olduğunu, 67 gün değil 667 gün geçse de mücadeleye devam edeceğini söyledi. Öz Tekstil Fabrikası'nda sendika çalışması yürüten DİSK Tekstil'in geçtiğimiz günlerde patron tarafından sendika yöneticilerine yapılan saldırının da kınandığı eylemde, Öz tekstil işçileri de mesai saatleri içerisinde olduklarından eyleme gelemediklerini söyleyerek mesaj yolladılar.

7 işçi yaşamını yitirdi

Güvencesiz çalışma koşullarından kaynaklı işçi ölümleri hız kesmeden devam ediyor. Ve bu hızı Muğla'da bir depoya bakım yapmaya giden 7 işçi daha eklendi. Milas'ta, bir atık su terfi istasyonunda, atık su dolu 7 metre derinliğindeki çukurdaki depoya bakım yapmaya giren işçinin depodan uzun süre çıkmaması üzerine aşağı inen 6 kişi de metan gazından zehirlenerek öldü.

Güllük Beldesi'nde Tepe-Akfen Su ve Kanalizasyon İşletmesi Güllük Şube Müdürü **Mustafa Öztürk** (39), beraberindeki elektrik teknisyeni **Yüksel Kum** (46), kanalizasyon altyapı elemanı **Özcan Özkan** (51), işçiler **Fikret Özdemir** (37), **Hasan Özgür** (43), **Mevlüt Özbakır** (48), **Serkan Miral** (27) ile Karamersin Mevkii'ndeki, atık su terfi istasyonuna, bakıma gitti. Öztürk ve beraberindekiler burada çalışmaya başladı.

Yanlarındaki cep telefonu ile işletme müdürlüğünü arayarak yardım isteyen işçiler, dışarı çıkamadı. Burada metan gazından zehirlenen 6 kişi yaşamını yitirdi. İşletme Müdürü Mustafa Öztürk ise, Güllük Liman İşletmesi'nden gelen dört dalgıcın gaz maskesi takarak yaptığı dalış sonucu ölmek üzereyken kurtarılıp, Milas Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Ancak Öztürk de kurtarılmayarak hayatını kaybetti.

Çocuk işçi katiline tahliye!

Ahmet Yıldız, 14 Mart 2013'te, ruhsatsız bir işyerinde, kaçak olarak çalıştırılarak daha hızlı çalışsın diye güvenlik sensörü kapatılmış, pres makinesine sıkışarak yaşamını kaybetmişti. 13 yaşında pres makinesine sıkışarak yaşamını kaybeden Ahmet Yıldız'ın davasında, sanık işyeri sahibinin "toplanması gereken deliller büyük ölçüde toplandı" için tahliyesine karar verildi. Adana'da görülen davayı Adana Barosu adına izleyen Çocuk Hakları Komisyonu avukatı, sanık hakkında adli kontrol tedbirini uygulanmadığını söyledi. Baro'nun davaya müdahil olma talebi ise mahkeme tarafından reddedildi. Şimdi dosya, bilirkişi heyetinde. Kusur oranlarının belirlenmesi için rapor hazırlanacak. Bir sonraki duruşma 1 Ekim'de, saat 09.00'da yapılacak.

Polis "destan" yazıyor;

50 gazeteci yaralı, onlarcası gözaltında!

Halk biriken öfkesini sokaklarda barikat başlarında azgın devlet terörüne karşı direnerek gösterdi. Devlet terörü sonucu 5 kişi yaşamını yitirdi, onlarcası ağır, binlerce kişi yaralandı. Binlerce kişi gözaltına alındı, 100'den fazlası tutuklandı. Buna karşılık başbakanın bakanlara bakanlardan valilere acizlik içerisinde yaptıkları açıklamalarla yaşanan korku ve paniği gözler önüne serdiler.

Sokağa dökülen milyonları marjinal, vandal olarak nitelediler; tutmadı. Dış mihrakların ve yabancı istihbaratların yönlendirmesi dediler; o da olmadı. Bu sefer eylemin gizli odağı, "faiz lobisi" olduğunu iddia ettiler; fakat bu da olmadı. Panik ve korku o kadar vahim bir boyut kazandı ki çareyi, kullandıkları dili kendilerinden başkasının bilmediği Hülya Avşar ve Necati Şaşmaz gibi, dünyanın bir başka ucunda yaşanan olaylardan bahsediliyormuş kadar "sürecek hâkim sanatçılarla" görüşmekte buldular. Baştan aşağı korku ve telaş aldı başını gitti.

Eylemler kitleselliği ve uygulanan devlet terörü nedeniyle dünya basınında geniş yer bulurken ülkemizde ana akım medya her zamanki gibi üç maymunu oynadı. Penguenler ve "yetkililerin" açıklamalarını yayımlamakla sınırlı haberler günler sonra halkın yoğun tepkisi karşısında duramayınca her ne kadar manipüle edilmek istense de eylemler burjuva basında da yer bulmaya zorunlu olarak başladı. Polisin dibinden ayrılmayan, ona iliştirilmiş burjuva medya muhabirlerinin eylemcilere yönelik küfürleri, "marjinal" tanımlamaları kitlelerin tepkisini çekerken, devlet terörünü aktaranlar başta özgür basın ve görece hükümete muhalif duran basındı. Özgür basın birçok yerde uygulanan devlet terörünü, vahşeti görüntülemiş ve yayımlamıştı. Ayrıca gerçeklerin geniş kamuoyuna aktarılmasında sosyal medyanın da önemli bir rolü oldu. Fotoğrafların, görüntülerin paylaşıldığı sosyal medyada da halk burjuva basının görmezden gelmesine inat anbean olayları bildirerek dev bir haberleşme ağı oluşturdu.

Gazetecilere devlet terörü

Sokaklarda insanlar işkenceye maruz kalırken, gözaltına alınırken katledilirken ve egemenler cephesinden korkuları bu

kadar aleniyken devlet terörünü görüntüleyen gazetecilerin de devlet teröründen payına düşeni almaması beklenemezdi. Başta devrimci, sosyalist, ilerici ve yurtsever basın olmak üzere, devlet terörünü görüntülemek isteyen gazeteciler, polis tarafından darp edildi, işkenceye, tacize, hakarete maruz kaldı, görüntülerine el konuldu.

Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın verilerine göre eylemler boyunca en az 28 gazeteci polisin attığı gaz bombası, plastik mermi ve tazyikli sudan yaralandı. Aralarında ağır yaralıların da olduğu gazetecilerin kafada ve vücutlarının çeşitli yerlerinde kırıklar meydana gelirken, kafa travması ve gözünü kaybetme riski oluştu. Yaralananların aralarında iş göremez rapor alanlar da var. Belirtilmesi önemli bir nokta da yaralanmaların önemli bir kısmının yakın mesafeden hedef seçilerek atılan gaz ve plastik mermiler sonucu gerçekleşmesi. 22 gazeteci polis şiddetini görüntülerken polisin saldırısına maruz kaldı: darp edildi, tacize ve hakarete uğradı. Birçoğu görüntülenen gazetecilere yönelik vahşi polis saldırılarında ciddi yaralanmalar meydana geldi. Aynı şekilde polis terörünü görüntülemek isteyen 34 gazeteci (Türkiye Gazeteciler Cemiyeti verileri) darp edilerek gözaltına alındı. Gazetecilerin bir kısmının basın kartlarına ve hafıza kartlarına el konulurken görüntüleri de silindi. Polis tarafından görüntü alması engellenen, hakarete maruz kalan, alıkonulan gazetecilerin sayısının verilenin çok üzerinde olduğu da bilinen bir gerçek.

"Cadı Avı" başladı

Direşin görece gerilemesinin hemen ardından polis operasyonları başladı ve onlarca kişi gözaltına alındı. Hedeflerin arasında özgür basın da vardı. İstanbul'da ETHA, Özgür Radyo ve Atılım Gazetesi basıldı. Çalışanları gözaltına alındı ve saatlerce hukuksuz şekilde alıkonuldu.

İzmir'de direniş çadırlarını dağıtan ve direnişçileri darp ederek gözaltına alan polisleri görüntüleyen Özgür Gelecek Gazetesi muhabiri **İzzet Uysal** gözaltına alındı ve tutuklandı. Erzincan'da yine Özgür Gelecek Gazetesi muhabiri **Çetin Kirsiz**, gazete bürosu basılarak gözaltına alındı ve tutuklandı. Gerçeklerin yayımlanmasını engelleyemeyince çareyi özgür basına yönelik gözaltılarda ve tutuklamalarda buldular.

Eylemler boyunca kitle tarafından önemli bir araç olarak kullanılan sosyal medyaya da el atarak "suç işlenmesi ve suça teşvik aracı olmaması" için adımlara başladılar.

Hedef tahtasına gazetecilerin oturulması direnişin ilk günlerinden başbakanın, bakanların ve valinin açıklamalarıyla sinyali vermişti. Direniş boyunca gazetecilere uygulanan polis terörü, ardından gelen gözaltı ve tutuklama terörü egemenlerin gerçeklerden korkusunun ne boyutta olduğunu gözler önüne serdi. Tutuklu bulunan onlarca gazeteci de egemenlerin gerçeklerden korkusunun kanıtıdır. Ancak dün olduğu gibi bugün de bütün saldırılarına rağmen ne özgür basın susturulabilirdi ne de güçleri gerçeklerin duyurulmasına engel olabildi.

Deri-İş yeni yerinde!

Kartal: Deri-İş Genel Merkezi, 29 Haziran'da yapılan bir açılışla Bostancı'daki yerinden Tuzla Aydınli'ya taşındı. Açılışta Türk-İş'e bağlı birçok şube başkanı katıldı. Ayrıca 200 güne yaklaşan İSMACO direniş işçileri, Partizan, DDSB'nin de aralarında bulunduğu çok sayıda kurum da açılışta yerini aldı. Deri-İş Sendikası Genel Merkezi artık *Aydınli Mahallesi, Budak Sokak, No:41/3 Tuzla/İstanbul*'daki adresinden mücadelesine devam edecek.

İSMACO'da işten atmalar devam ediyor

Kartal: 200. güne yaklaşan İSMACO direnişi tüm kararlılığıyla sürerken, fabrika patronları yeni baskılara ve hak gasplarına devam ediyor.

Patronlar sendikacıları işten çıkarırken, çıkarılan işçilerin yerine yeni işçiler almıştı. Geçtiğimiz günlerde bu işçilerden 15 sendikasız işçi de işten çıkarıldı. "Daralma" adı altında işçileri çıkaran patronlar kalan işçilerle bir sözleşme yapmayı planlamakta. Dire-

nişçi işçilerden aldığımız bilgiye göre her işçi ile yarı bir sözleşme yapmak isteyen patron, imzalayan işçilere 500 TL para ve maaşların artırılması, primlerin verilme vaat etmekte. Ancak bu sözleşme ile asıl yapmak istenenin güvencesiz ve esnek çalışmayı dayatmak olduğu söyleyen işçiler, içerde tüm bu gelişmeler yaşanırken kendilerinin direniş çadırlarında direnişe devam edeceklerini vurguladı.

“Madene karşı omuz omuza

Artvin halkı madene hayır demeye devam ediyor. Bu kez de Artvin Lisesi öğrencilerinin düzenlediği oturma eylemine birçok

öğrenci destek verdi. 23 Haziran günü “**Katil şirket Artvin’i terk et**” şiarıyla oturma eylemini başlatan öğrencilere halktan da destek vardı.

Yaşlısı geçmişine, genci geleceğine sahip çıkmak için “**Artvin’de maden istemiyoruz**” demeye devam ediyor. (Artvin’den bir ÖG okuru)

Et niyetine **KEMİK**, bal niyetine **ZEHİR** yiyoruz

Son birkaç yıldır temel tarım ürünleri fiyatlarında ortaya çıkan artış eğilimi, özellikle Mart-Nisan aylarında fiyatlarda yaşanan şok artışların etkisi ile gıda krizi şeklinde sonuca ulaşmıştı. Yarattığı tedirginlikle beraber büyük tartışmalara neden olan gıda krizi bugün açısından gündemden kalkmış gibi görünüyor. Ancak gıda krizinin ekonomik siyasal krizin bir paraleli olduğunu ve bu durumda gündemden düşmeyecek ve ilerleyen günlerde kendini hissettirecek şiddetli bir gündem olduğunu unutmamak gerekiyor.

Bazı ülkelerde insanların karınlarını doyurabilmek için çok fazla emek harcamaları gerekiyor. Öyle ki bu sarf edilen bunca emek dahi insani ihtiyaçların karşılanmasına yetmiyor. Sömürünün şiddeti kriz ile artmış durumda. Tarım politikalarının nedeniyle sadece üretici değil üretim alanı olarak toprak da sömürüye tutuluyor. Aşırı üretim gerçekleştirmek için kullanılan kimyasallar, GDO’lu tohumlar toprağın verimsizliğini artırıyor. Ürün rekolteleri giderek düşüyor.

Üreticiler ile şirketler arasında ise ciddi bir çekişme söz konusu. Şirketler spekülasyon ile ürünleri ucuza almayı ve maliyetten kâr etmeyi hesaplıyorlar. Üreticiler ise kimi yerlerde şirketlerin bu saldırılarına karşı kamuoyuna mal olmayan bir boykota giderek bireysel olarak ürünlerini satmıyor.

Tarım ve gıda alanındaki bu tablo tüketici nezdinde toplumda ciddi krizlere yol açıyor. Sömürü politikaları üreticileri üretemez hale getiriyor. Üretim ilişkisinin bu acımasız sömürsü gösteriyor ki kriz birbirini tetikleyen biçimde toplumu büyük bir çıkmaza sürüklüyor. Aşırı kâr hedefli bir üretim ilişkisi toplumsal ihti-

yaçlara erişmeyi de engelliyor.

Bugün ABD’de bir kişi 1 kg buğday için 1.3 dakika, 1 kg pirinç için 1.5 dakika, ve 1 kg peynir için 16.2 dakika çalışırken, Burundi’de 1 kişi, 1 kg buğday için yaklaşık 1 iş günü, 1 kg pirinç için 1 iş günü ve 1 kg peynir için ise 13 iş günü çalışmak zorundadır.

Gıda sağlığı tehdit altında

Öncelikle tüketici açısından yararlı olacak birkaç bilgiyi sunmakta fayda var. 2011 yılında AB Türkiye’den kurtlu elma talep etmişti. Bu talep karşısında herkes şaşkın biçimde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Zira çürük elmayı kim isterdi? Ancak daha sonra anlaşıldı ki kimyasalların olduğu ve hormonlu ürünlerde kurt vb. canlılar yaşamadığından kaynaklı AB sağlıklı besinleri ithal ediyor.

Yine tartışılan bir başka konu da ilk mahsulün neden pahalı olduğudur. Her yıl papaz eriği, kiraz vb. meyveler 70-80 TL ile sezonu açıyor. Bu tür ürünlerin yetiştirme süreleri diğer ürünlere göre biraz daha geç. Ancak kimi üreticiler ürünün para etmesi için hormonlara ağırlık vermekte ve ürünün erken yetiştirilmesi için aşırı kimyasal kullanmaktadır. Bugün Türkiye’de bu üretim biçimi yoğunlaşmış durumdadır. Üretilen ilk mahsullerin tümü hormonlu ve sağlıksızdır. Kâr için üretim biçimi bu bağlamda giderek artmış durumdadır. Eskiden **Arena** isimli bir haber programı vardı. Sözde gıda üreticilerini yakalayıp halka teşhir eden bir program. Arena programının da, yapılan üç beş denetlemenin de asıl suçlu gizlemek, hedef şaşırtmak, halkı kandırmak olduğunu biliyoruz. Bunların sınıfsal nitelikli olduklarını da...

Öyle ki Bursalı bir avukat olan

Erol Çiçek bilgi edinme hakkı kapsamında, Tarım Bakanlığı’nın 2009 yılında yaptığı gıda denetimi sonuçlarını istiyor Bakanlık’tan. “Ticari sır” denilerek reddediliyor. Ankara 6. İdare Mahkemesi’ne başvuran Av. Çiçek davayı kazanıyor. Başka kimseye açıklanmamak kaydıyla “kişiyeye özel” şartı konularak zararlı üretim yapan firma ve ürünleri içeren 24 sayfalık liste Çiçek’e veriliyor. Ve hikaye de buradan başlıyor.

Av. Çiçek’e verilen listeye göre; 31 İl Tarım Müdürlüğü’nün yaptığı denetimlerde, ünlü firmaların yer aldığı beyaz peynir ve dondurmada mikrobiyolojik analizler olumsuz çıktığı, yoğurt, peynir ve tereyağında bitkisel yağlara rastlandığı ortaya çıkmış. Kırmızı ette domuz ve tek tırnaklı hayvan (at, eşek, katır gibi) eti ünlü firmaların sucuk ve köftelerinde de kanatlı (tavuk, hindi gibi) eti, olduğu belirlenmiş. Ünlü firmaların kanatlı hayvan etlerinde mikroorganizma tespit edilirken, boya miktarı açısından olumsuz şeker ve şekerleme çeşitlerine de rastlanmıştır. Raporla bal ve pekmez analizlerinde sağlıksız ürün ve firmalar 5,5 sayfa yer alırken kurutulmuş meyvelerde kükürt dioksit fındık, kuru

incir, Antep fıstığı, lokum ve helvada alfatoksin madde çıkmış. Alkollü içeceklerde tanınmış firmaların rakılarında metil alkol bulunmuş. Birçok ünlü firmanın çok reklamı yapılan margarin yağlarında benzoik ve sorbik asit bulunmuş. Bu bir felaket tellallığı değil. Türkiye’nin “güvenli gıda” gerçeği.

81 ilde yapılan denetimlerin sonuçları bunlar. Durum çok açık. Halkın sağlığı ile nasıl oynandığı ortada. Ama Tarım Bakanlığı “denetimler sonucu, olumsuzluk tespit edilen firma ve marka adlarının Bakanlık tarafından teşhir edilmesinin mümkün olmadığını” söylüyor ve “Mevcut yasalar çerçevesinde, firma ve ürün adı verilmeden Koruma ve Kontrol Genel Müdürlüğü’nün web sitelerinde kamuoyuna duyurulduğu” ifade ediliyor. Böylece halkın sağlığı ile sadece firmaların değil, Tarım Bakanlığı’nın da oynadığını, firmaları koruduğunu öğrenmiş oluyoruz.

Kapitalizmde, sermaye kâr etmek için, sahtecilikte yapar, bozuk, kalitesiz ürünleri de pazara sürer. Kâr güdüsü ona her şeyi yaptırır. Devlet ona hem bürokratik kolaylık sağlar hem de yasal güvence... Ve olan hep yoksul halka olur.

DDSB pikniğinde örgütlenme çağrısı

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik “**İşsizliğe, taşeronlaşmaya ve sendikasızlaşmaya karşı Birlik, Mücadele, Zafer**” şiarıyla 23 Haziran günü 2. geleneksel pikniğini Uludağ eteklerinde gerçekleştirdi. Burada piknik planlamasında yaşadığımız kimi sıkıntılar can sıkısa da genel olarak coşku ve katılım beklenenin üstündeydi.

Hazırlanan kahvaltı ortak paylaşıldı. Ardında emek,

devrim ve demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenler şahsında saygı duruşu gerçekleştirildi. Bursa DDSB adına yapılan açılış konuşmasında iki yıla yakındır her ne kadar yetmezlikler olsa da bir örgütlenme çabası içinde oldukları ifade edilerek, DDSB anlayışı çerçevesinde örgütlenme çağrısı yapıldı. İstanbul DDSB adına konuşan bir arkadaş, Gezi Parkı direnişinden bahsederek, mücadele işçi sınıfının eksik olduğuna ve işçilerin

alandan olmasının önemine vurgu yaptı. Bu direnişin devrimci harekete önemli bir deneyim, “bu halktan bir şey çıkmaz” diyenlere ise bir tokat olduğunu söyledi.

Piknikte **Grup İsyân Ateşi**’nin söylediği, marşlar, halay türküleri ve davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Çuval ve halat yarışması yapılarak kazanan tarafa kitap hediye edildi. Öğle yemeğinin ardından Gezi ile ilgili forum gerçekleştirildi.

Soykırım üzerine inşa edilen devlet ve Gezi direnişi

10 yıldan bu yana ülkeyi zor ve İslami referanslara göre yönetmeye çalışan AKP hükümetinin artık yönetemez duruma geldiği noktadayız. 12 Eylül Askeri Cunta dönemini aşan uygulamaları ile AKP adeta "polis devleti" kurmuştur. Muhafız kesimler gözetli-tutuklama terörüyle susturulmaya çalışılmış, öğrenci gençliğin en demokratik hakları ellerinden alınmış, karşı gelenler hapis cezalarına çarptırılmıştır. İşçilerin hak talepleri her koşul altında yok sayılmıştır.

Yazarlar, eleştirmenler tehdit altında çalışamaz, düşüncelerini söyleyemez duruma gelmiştir. Aleviler, "açılımlarla" kandırılmaya, Ermeniler tehditlerle baskı altına alınmaya çalışılmıştır. Osmanlı yayılcılığı hayalleri peşinde koşan R. T. Erdoğan, tam bir ABD projesi olan "İlimli İslamiyet"i kullanıp bölgeyi, Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmede ABD'ye hizmet ve sadakat uşaklığı içerisine girmiştir.

Seçimleri "kazanarak" işbaşına gelen AKP her defasında "seçimle iktidara geldik", "bizi millet seçti" diyerek, halka zulmetmeyi, aşağılamayı, hakaret etmeyi meşru göstermektedir. Etnik köken, din, mezhep üzerine kurulu politikaları ile Ortadoğu'nun savaş alanına çevrilmesinde emperyalizmin taşeronluğunu yaparak halkların baş belası olmuştur.

Bardağı taşıran son olay Gezi Parkı olayı oldu. Artık önü alınmayan kitle gösterileriyle Türkiye'de bir ilk yaşandı. Aynı zamanda yeni bir dönemin başlangıcının sinyalini verdi. Haklı, meşru, doğru olan kendiliğinden yükselen bu mücadelede artık kitleler korku duvarını aştı. **Bu AKP'nin sonunun başlangıç noktası oldu.** Gezi Parkı direnişi ile tüm Türkiye'ye yayılan dünyada sempatiyle karşılanan bu dalga gelecekte yürütülecek mücadelede kırılma noktası olmuştur.

Ermenilere mezarda dahi rahat yok

Kılıç zoruyla, kan dökerek, yağma ve işgal ederek 500 yıllık bir imparatorluk kuran Osmanlılar zorun, kılıcın, kanın simgesi olan, kendi düşünce ve yaşam tarzına uygun olarak III. Selim döneminde bugünkü Taksim'de bulunan Gezi Parkı'na Topçu Kışlası inşa edildi. İlk tamamen askeri amaçla yani "fetih" ve "ilhak" amacıyla kurulan Topçu Kışlası esas hedeflerine ulaştıktan sonra Cumhuriyet döneminde "sivil amaçlı" kullanılmaya başladı. Futbol sahası, müze, sergi, gösteri merkezi gibi alanlarda kullanıldı. Ancak kışla, 1940 yılında yıkılarak

alan tamamen ağaçlandırılarak park haline dönüştürüldü.

Bugünkü olayların başlangıç noktası olan Gezi Parkı'nın arkasındaki sır perdesi aralanmıştır. Önceden Taksim Gezi Parkı'ndan başlayan, AKM, Cumhuriyet Anıtı, Askeri Müze, Hilton-Divan otellerinin olduğu alan yani Harbiye'den Elmadağ'a kadar olan toprak parçası aslında Ermenilerin tapulu mülkü durumundaydı. Ermeni mezarlığı olarak kullanılan bu kara parçası ebediyete göç eden insanlar içindi. Pangaltı Ermeni Mezarlığı (Surp Hagop Ermeni Mezarlığı) 1872 yılında yapılmıştır. Değeri oldukça yüksek, paha biçilemez olan bu topraklar Cumhuriyet döneminde,

cumhuriyet Türkiye'sinin bu kanlı geçmişinin tüm toplum tarafından bilinmesi öğrenilmesi, hakikatlerle yüzleşmesi için Gezi Parkı direniş alanı aynı zamanda bir sınav yeri olacaktır/olmuştur.

Örneğin 1928 yılında inşa edilen Cumhuriyet döneminin simgesi olan Taksim Cumhuriyet Anıtı da dönemin İtalyan heykeltıraşlarına yaptırılmış ve oldukça pahalıya mal olmuştur. Masrafları ise yörede yaşayan gayri-müslimlerden yani Rum, Ermeni, Yahudilerden baskı ile toplanan paralarla karşılanmıştır. Yine aynı dönemde aynı alana Ermeniler 1915 yılında kaybettiği evlatlarının anısına bir anıt yapmış-

noktasına gelmiştir. Devleti idare edenler hayretler içerisinde, korku ve paniğe kapılarak çaresiz kalmışlardır. Kitlelerin muazzam mücadelesi karşısında yıkılmaz gibi görünen iktidarlar, devletler sonuçta geri adım atmışlardır. Devlet "çapulcular"la görüşme yapmak zorunda kalmıştır.

Bekle bizi İstanbul!

Dünyada ve Türkiye'de yaşanan tecrübeler ışığında kazanılan her türlü zafer ağır bedeller ödenerek kazanılmıştır. Hiçbir iktidar kendi rızasıyla halklara özgürlük ve demokrasiyi bağışlamamıştır. Gezi Parkı eyleminin bilançosu bu yüzden her geçen gün artmaktadır.

Daha yakın bir tarih olarak Tak-

sim'in direniş alanı olması, bu alanın bu denli sahiplenilmesi burada yatan şehitlere olan saygıdan ileri gelmektedir. 1 Mayıs 1977 yılında MİT'in açtığı ateş sonucu 37 can şehit verilmiştir. **Mehmet Akif Dalcı** yine Taksim'de 1 Mayıs mücadelesinde şehit olmuştur. **Gülây Beceren** polis kurşunlarıyla burada felç olmuştur. Bu mevziinin faşistlerin içini boşaltarak anlamsız, boş, şoven amaçlar için kullanılmasına bu halk asla izin vermeyecektir.

Arjantin'de 7 yıllık cunta döneminde öldürülen binlerce devrimcinin hesabını, gözaltında kaybedilenlerin akıbetini sormak için sene-

lerce **MAYIS MEYDANI'**nda toplanan analar için bu alan ne anlam ifade ediyorsa **TAKSİM** de bizim için odur! Mısır'da tek başına senelerce iktidarda kalan, ABD'nin yeminli Ortadoğu uşağı Hüsnü Mübarek'i alaşağı eden kahraman Mısır halkı için **TAHİR MEYDANI** ne anlam ifade ediyorsa **TAKSİM** de bizim için odur!

Çarlığı devirip dünyanın ilk sosyalist devrimini gerçekleştiren Sovyet işçi ve köylüleri için, kan akıttığı **KIZIL MEYDAN** ne ifade ediyorsa, bizim için de **TAKSİM** odur! Çin'de iktidarı ele geçiren yeni burjuvaziye karşı ayaklanan milyonların toplandığı **TIANAN MEN** Çin halkı için ne ifade ediyorsa **TAKSİM** de bizim için odur! 1789 yılında monarşiye karşı Paris'te **PLACE DE LA BASTILLE'**de ayaklanan Fransız halkı için burası ne ifade ediyorsa bizim için de **TAKSİM** odur!

Gözaltında kaybedilen, işkence öldürülen, öldürülüp belirsiz bir yere gömülen, evlatlarının mezarlarına kavuşmak için senelerdir biraraya geldikleri **GALATASARAY** ve **AMED** meydanları analar için ne kadar önemliyse **TAKSİM** de bizim için o kadar önemlidir!

her yerde ve her şeyde olduğu gibi el değiştirdi. Rüşvet, yolsuzluk, azınlık mallarına el koyma şeklinde devletin genlerinde olan utanç verici bu gelenek, Kemalist CHP döneminde de olanca hızıyla devam etti.

Dönemin İstanbul il başkanları bu mallara el koyarak servetlerine servet katmışlardır. Haklarında açılan soruşturmalardan sonra hiçbir şey değişmemiştir. Bugün de yapılmak istenen de aynıdır olmuştur. AKP tarafından "kentsel dönüşüm" adı altında insanlar evlerinden yurtlarından edilerek, AVM'ler kurulup, patronlar zenginleştirilmiştir. Bu topraklar üzerinde yatmakta olan ölümlere saygısızlık yapılarak, bütün döneme ait izler yok edilmiştir.

Bugünkü Eminönü Meydanı üzerinde tarihi eserlerle övülen yapılaşmaların taşları Taksim'de mezarlardan sökülüp de Eminönü'ne inşa edilen utanç duvarları olarak halen yerlerinde durmaktadır. Ölümlere yapılan bu saygısızlık "**sizlere mezarda dahi yer yok**" anlamına gelmektedir. 1915'te yok edilen bir ulusun mezarları üzerine inşa edilen

lardır. İlk defa 24 Nisan 1915 anmaları böyle başlamıştı. Bu anıt buradan alınarak ortadan kaldırılmış, anıta bir ara Harbiye Ordu Evi'de rastlanılmış, ancak daha sonrasında bir daha gören-duyan olmamıştır!

3. köprü mesajı

Yapılması planlanan 3. köprüye "Yavuz Sultan Selim" adının verilmek istenmesi de devletin katliamcı geleneğini süreklileştirme ve bunu normalleştirme çabalarının bir başka yansımasıdır. 1512 yılında Yavuz Sultan Selim ile başlayan dönem Osmanlı tarihinde önemli bir yer tutmaktadır.

Anadolu'da yaşayan halkların önemli bir bölümü Alevilerden ibaretken, Sünni mezhebin ile devlet ve iktidarın şekillenmesi Selim dönemine rastlamaktadır. Dini baskıların en yoğun olduğu, on binlerce Alevinin kılıçtan geçirildiği dönem bu dönemdir. Bugünkü mesaj Alevilere, azınlıklara katliamlara devam anlamı taşımaktadır.

Saymakla bitmeyen bu haksız, baskıcı rejimin uygulamaları kitlelerin öfkesini kabartmış sonunda patlama

TC “nikahı” bozdu mu? Yoksa “nikah” zaten yok muydu?

Gezi Parkı direnişinin gazi-dumani haff aralanır gibi olunca “çözüm süreci” tartışmaları da kaldığı yerden devam ediyor. Ama Gezi Parkı direnişinin öncesindeki gibi değil kuşkusuz. Direnişçilerin “Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” esprisi bu konu için de geçerli... Devletin sözcüsü ve Gezi Parkı direnişinin hedefi haline gelen AKP hükümeti ve R. T. Erdoğan bir can simidi misali “çözüm sürecine” geri döndü. Akil İnsanlar Heyeti’yle son toplantısını 26 Haziran’da yapan Erdoğan, bu toplantıda hiçbir şey olmamış, 1 aydır halkın direnişinin karşısında çaresiz kalmamış gibi, o “kabadayı” ve “babacan” edasında seyrini sürdürdü.

Bu toplantıda Gezi direnişindeki tutumu ile ilgili “Burada çok yumuşak konuşuyorsunuz, her zaman böyle konuşsanız” diyen Kadir İnanır’a verdiği “Buradaki sohbet toplantısı, biz bizeyiz. Ama dışarıda topluma konuşmak ayrı. Sen Kadir İnanır’sın, filmlerindeki rolün ile buradaki durumun aynı mı?” şeklindeki yanıtı ile Celalettin Can’ın Gezi direnişi ile ilgili sorularına “Celalettin Bey, Gezi Parkı ile ilgili siz ne düşünüyorsunuz ben biliyorum, benim düşüncemi de siz biliyorsunuz. Lütfen Gezi Parkı olayını buraya taşımayın, O başka bir şey, bu başka bir şey” şeklindeki tepkisi, Erdoğan’ın “kabadayı” ve “babacan” edasının pek bir işe yaramadığı gösteriyor. Elbette bahsettiğimiz çaresizlik yalnızca Erdoğan’a ait bir durum değil. Erdoğan; isyan dalgasıyla sokaklara çıkan milyonların karşısında halkın canı, kanı, alın teri üzerine kurulu düzenlerinin çatıradığını hisseden egemenlerin temsili oyuncusu. Tıpkı İnanır’a verdiği cevapta söylediği gibi de çeşit çeşit rollere bürünebiliyor.

“Kırmızıçizgi”ler sürüyor

Akil İnsanlar Heyeti ile yapılan görüşmede görüldü ki, sarıldığı bu can simidinden de devlete hayır

yok! Çünkü kırmızıçizgilerini aşan bir direniş karşısında sığındığı liman da aynı şekilde kırmızıçizgilerini aşıyor. İnkâr, imha ve asimilasyon politikaları kâr etmeyip, Kürt ulusunun haklı talepleri karşısında geri adım atarak “çözüm süreci” adı altında bir sürece giren TC devletinin amacı başından beri sorunu kendince “çözmek”ti. Ancak kendi “çözümü” ile Kürt ulusunun istediği “çözümün” birbirine uymadığı gerçeği karşısında gerçek dünyaya bir kez daha döndü ve eski kırmızıçizgiler yeniden canlandı.

Ancak bu süreçte gerçek dünyaya bir kez daha dönen tek başına TC değildi. “Çözüm süreci” başladığından beri ateşkes ilan ederek silahlı güçlerini sınır dışına çeken Ulusal Hareket de Gezi direnişi süresince uzaklaştığı gerçek dünyaya TC’nin kırmızıçizgilerini yeniden çekmesiyle dönüverdi. Akil İnsanlar Heyeti ile yapılan görüşmede anadille ilgili hiçbir çalışmalarının olmadığını dile getiren Erdoğan; karakol ve baraj yapımını sürdüreceklerini, “daha çok çalışınlar” diyerek seçim barajını düşürmek gibi bir düşüncelerinin ve de herhangi bir reform paketlerinin olmadığını söyledi.

Gezi direnişi süresince “Gezi olaylarının içinde hükümeti yıpratmak isteyenler de olabilir” (DTK Eşbaşkanı ve Amed Milletvekili Ahmet Türk), “Taksim’de, Türkiye’nin dört yerindeki AKP’nin zulmüne karşı herkesin direnişi meşru ve haklıdır. Gezi Parkı’nda yaşananları barış müzakerelerinin karşılığına çevrilmesine izin vermeyeceğiz” (BDP Eşgenel Başkanı Selahattin Demirtaş) diyen ulusal hareketin temsilcilerinin “çözüm süreci”nin selameti açısından yaptıkları bu açıklamaların da yersizliği bir kez daha ortaya çıktı. Başından itibaren mesafeli ve hatta kendi kitlesini uzak tutan duruşuyla bu direnişte pek de iyi olmayan bir karne notu alan ulusal hareket, çekilen bu kırmızıçizgile-

rin ardından “çözümün” AKP’yi yıpratmaktan kaçınmakla olmayacağını bir kez daha gördü ve bu süreçte sokak eylemlerine ağırlık verilecek bir kampanyanın startını verdi.

Bu tartışmalar sürerken Amed Lice’nin Kayacı Köyü’nde sürmekte olan karakol yapımına karşı yürüyen köylülere jandarma ateş açtı. Gezi direnişinde 5 kişiyi katleden devletin “ileri demokrasi”si karakol yapımını durdurmak isteyen Kürt köylüleri için yine harekete geçti ve bu saldırıda 2 kişi katledildi. Görülen o ki bu devleti yıpratmama çabaları ne devleti demokratikleştirdi ne de akan kanı durdurdu!

“İktidarla nikah kıymadık!”

Gezi direnişi ile ilgili BDP içerisinde en doğru yaklaşımı sergileyen kuşkusuz İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder oldu. Keza 15-16 Haziran’da Amed’de gerçekleşen “Kuzey Kürdistan Birlik ve Çözüm Konferansı” ile ilgili bir Kürt televizyonunda katıldığı programda “Şimdi Türkiye’nin yarısı yanıyor ve en önemli Kürdistan konferansının sonuç bildirgesinde bir tek kelime ile bundan bahsedilmiyor. Bu mu farkındalık?” diyerek, konferansı eleştiren Önder, ulusal hareket içerisinde çeşitli eleştirilere maruz kaldı.

Önder’in bu açıklamalara karşı 22 Haziran günü İstanbul’da gerçekleştirilen bir konferansta verdiği yanıtla yazımızı sonlandıralım. Ne de olsa hitabet sanatı güçlü! “Siyasal kurum temsilcimizin hükümetle nikah kıydığımızı düşünenler var. Bizim varoluş sebebimiz siyasal mücadeledir. Biz iktidar ile 3 konuda müzakere yapıyorsak, geri kalan konularda mücadele ederiz. Hükümeti yıpratmayacağız diye biz kime söz verdik? Talana yöneliyorsa hükümet yıpransın, hatta yıpranmalı.”

Şirnex halkı karakola yürüdü

H. Merkezi: Kızılsu beldesinde inşaatına yeni başlanan karakolun yapımını protesto etmek amacıyla 23 Haziran günü Şirnex’in birçok belde ve köyünden Kızılsu’ya hareket eden kitle; asker tarafından kurulan barikatları aşarak yürüyüşe geçti. Beldeye 5 kilometre kala TOMA, zırhlı araç ve bine yakın askerle kurulan barikati aşan kitle, karakola yürüdü. Karakol önünde yapılan açıklamanın ardından jandarma barikatının açılmasıyla kitle inşaat alanına girerek buraya pankartları, analar ise sarı-kırmızı-yeşil yazmalarını astılar.

Hükümetin her “adımı” saldırı!

H. Merkezi: BDP, “çözüm süreci”ne yönelik hükümetin adım atmasını hedefleyen “Hükümet adım at!” kampanyasına 30 Haziran günü kitlesel eylemlerle start verdi. Karakol ve HES yapımlarının durması, anadil ile ilgili düzenlemelerin yapılması ve müzakerenin hızlanması için devletin adım atması istenen; Lice saldırısının ve Bingöl’deki istismar davasının protesto edildiği eylemlere devletin yanıtı polis saldırısı oldu.

* BDP Amed İl binası önünden Koşuyolu Parkı’na kadar yürümek isteyen binlerce kişinin önü polis tarafından kesildi. Kitlenin bekleyişi sürerken, polis araçlarından kitleye yönelik “dağılmamaları yönünde müdahalede bulunacaklarına” dair anonslar yapıldı. Anonslara sloganlarla karşılık veren kitleye polis gaz bombaları ve tazyikli su saldırdı. Saldırıya kitle de taş ve havai fişeklerle karşılık verirken, kitle ve polis arasında çatışma çıktı. Yaşanan çatışmalarda biri ağır olmak üzere en az 4 kişinin yaralandığı belirtildi.

* Mersin’de düzenlenen yürüyüşe 10 bine yakın insan katıldı. Mitinge dönüşen yürüyüşte, 18 yaşındaki Medeni Yıldırım’ın Lice’de katledilmesi oturma eylemiyle kınandı. Yapılan konuşmalarda “Arkamızda 30 yıllık bir savaş bıraktık. Bunun karşılığında lafla barış olmaz” denildi.

* BDP Adana İl Örgütü, Dağlıoğlu Mahallesi Karasu Kavşağı’nda kitlesel basın açıklaması düzenledi. Ardından binlerce kişi Kıbrıs Caddesi’nde yürüyüşe geçti. Aralarında BDP Amed Milletvekili Emine Ayna’nın da bulunduğu binlerce kişiye polis tazyikli su ve gaz bombaları ile saldırınca çatışma başladı.

* Riha (Urfa) Ceylanpınar’da ve Antep’te kampanya kapsamında gerçekleştirilen ve binlerce kişinin katıldığı yürüyüşlerde yaşanacak tüm olumsuzluklardan hükümetin sorumlu olacağı belirtildi.

Wan depremi kanatmaya devam ediyor

Wan depreminin üzerinden yaklaşık 2 yıl geçti. Hükümet ilk günden beri halkın yanında değildi elbette. Kamuoyunun ilgisi canlı olduğu sürece "yaraları sarmak" adına TOKİ Konutları vb.lerini bir maske olarak kullandı. "Depremzedeler için her şey yapılıyor" söylemiyle ifadesini bulan politika, bu tür makyajlar ve ana akım medyanın etkin kullanımı ile altı doldurulmaya çalışılan temel politika oldu. Kamuoyunun yoğun ilgisi, halkın depremzedelerle dayanışma çabaları zamanla yeni rant alanları da yarattı. Depremzedenin acısı AKP'nin, onun palazlandığı sermaye çevrelerinin yeni rant kapısına dönüştürüldü. Daha önceki yazılarımızda TOKİ konutlarının hem yapımı, hem bu konutların ihtiyaç sahiplerine dağıtımında AKP çevrelerinin etkisinden bahsetmiştik. Yine yapılan TOKİ konutlarının birçok altyapı sorunu çözülmemiş olmasına rağmen dağıtılarak, hükümetin bir yılda depremzedenin acısını sardığı gibi bir propaganda malzemesine dönüştürüldüğünü anlatmıştık.

Wan depreminin üzerinden yaklaşık 2 yıl geçti ve depremzedenin acısı dinmediği, sorunları çözülmediği gibi "tedbir" adı altında yapılan göstermelik tüm işlemler nedeniyle yeni bir depremde daha büyük felaketlerin de altyapısı hazırlanmış oldu. Hükümetin depremzedelerin sorunlarına çözüm olduğu yalanının en somut ispatı hala konteynır kentlerde yaşayan yüzlerce Wanlının kendisidir. Bu nedenle de Valilik ve AFAD yetkilileri konteynır kentleri boşaltmak için elinden geleni

yapmaktadır. **Yapılan TOKİ konutları "hak sahipleri" denilerek AKP çevrelerine peşkeş çekilirken Wan halkı ise kendi kaderi ile baş başa bırakıldı.**

Depremde ailelerini, evlerini, sağlıklarını yitiren insanlar şimdi de binbir zorlukla sahip oldukları konteynırlardan çıkarılmaya çalışılıyorlar. Birçok insan Valiliğin ve AFAD'ın tehditleri sonucu konteynırlardan çıkıp, derme çatma barakalar yapıp yaşam mücadelesi veriyor. Henüz konteynırlarda bulunanların çıkması için de Valilik ve AFAD son olarak elektrik ve suları kesti. Bu tür saldırılar tüm konteynır kentin boşaltılmasına kadar sürecek gibi görünüyor.

Asıl dehşet verici tablo ise Valilik ve AFAD'ın yani hükümetin depremin yarattığı tahribatı ortaya çıkarıp ilerisi için yaptığı çalışmalarda ortaya çıktı. Bu türden tüm çalışmaların niteliğini, baştan savma yapılmış olduğunu ve yeni felaketlere kapı açtığını Van Belediyesi'nin Çevre ve Turizm Komisyonu ile İmar Komisyonu'nun hazırlamış olduğu rapor ortaya çıkardı. Bu rapora göre:

► Yaşanan deprem sonrası Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından görevlendirilen, teknik personel, ziraat, orman, kimya mühendisleri gibi farklı alanlarda çalışan ve konunun uzmanı olmayan kişilerden oluşuyor. Bu kişilerin yaptığı denetimlerin birçoğunun gözlemsel olduğu ve herhangi bir bilimsel veriye dayanmadığı, deprem analiz raporlarının hazırlanmadığı saptanmıştır.

► İl Afet ve Acil Durum Müdürlüğü'nde ağır hasarlı bina olarak görülen yıkılmamış birçok yerin hala iskana açık ve içerisinde insanların ikamet ettiği görülmüştür. Bu binaların birçoğu işyeri olarak kayıtlı olup müşterek tapu vb. nedenlerden dolayı

halen kullanılmaktadır ve yöneticiler de buna müsaade etmektedir.

► Deprem sonrası denetimlerde tek katlı kerpiç evlere, orta hasarlı raporu verilip güçlendirme yapılması kararı alınmıştır. Devleti sorumluluktan, deprem yardımı vb. yapmaktan kurtarmak için hazırlanan bu "orta hasarlı raporu" tek katlı kerpiç evlerin nasıl güçlendirilebileceğini ise yazmamaktadır.

► "Az hasarlı raporu" verilen yerlerde yaşayan halkın kendi imkanları ile yaptıkları deprem analizlerinde karot değerinin çok düşük çıktığı, ya güçlendirme yapmak gerektiği ya da yıkılması gerektiği halde, İl Afet ve Acil Durum Müdürlüğü'nün raporuna dayanılarak bu binaların çatlak kapatma vb. küçük onarımlarla kiraya verildiği tespit edilmiştir.

► 2 yıla yakın bir zaman geçmesine rağmen, İl Afet ve Acil Durum Müdürlüğü arşivlerinde kaç binanın ağır, orta, az hasarlı olduğu, kaç yapının yıkıldığı, ağır ve orta hasarlı yapılardan kaçında hala ikamet edildiği gibi konulara ait sağlıklı bir envanter olmadığı saptanmıştır.

AKP hükümeti

Wan depreminin yıkıntılarının altında kalmıştır. Gün geçtikçe bu gerçek daha çok gün yüzüne çıkmaktadır. Toplanan yardımlarla Wan'ı yeniden inşa etmek mümkünken, devlet bir kez daha göz boyamak için birkaç toplu konut, park vb. düzenlemesi ile yetinip, iş yapmış görünmeyi tercih edip yardımları hazineye aktarmayı, sermayeye peşkeş çekmeyi tercih etmiştir. Kıscası Wan'da yaşananlar bugün Gezi Park direnişi sonrası "100'ün üzerinde ağaç, binlerce çiçek dikildi" söyleminden ve bu pratik ile yapılmak istenen göz boyamadan öteye gitmemiştir.

Wanlı depremzedeler eylemde

Wan'da durum bu şekilde halkın mağduriyetiyle devam ederken, depremzedeler TOKİ konutlarının çekilişlerinde kendilerine haksızlık yapıldığını ve hak sahibi oldukları konutların başkalarına verildiğini söyleyerek eylem yaptılar.

27 Haziran gecesini sokakta geçiren ve Erciş'teki Alkanat ve Kışla konteynır kentlerde ateş yakarak bu durumu protesto eden depremzedeler çekiliş esnasında konutların dışarıdan gelen

polis memurlarına ve AKP Van Milletvekili Fatih Çiftçi'nin yakınları ile birlikte kurumlarda çalışan

memurlara çıkmasının tesadüf olmadığını belirterek, çekilişe açıklık getirilmediği sürece eylemlerinin devam edeceğini söyledi. Gece geç saatlere kadar konteynerlerde çocukları ile birlikte uykulu gözlerle bekleyen kadınlar gözyaşları içerisinde, "Bizim hakkımızı devlet zenginlere verdi" diyerek tepki gösterdi.

"Bizler burada kimseden sadaka istemiyoruz. Yetkililerin buraya gelip yaşadığımız duruma açıklık getirmesini istiyoruz. Sadece hakkımız olan ve bize Başbakan'ın verdiği sözün yerine geti-

rilmesini istiyoruz. Sunulacak imkanlardan hak sahiplerinin faydalanmasını istiyoruz" diyen depremzedeler, sivil toplum örgütlerine seslenerek, "Yeri geldiği zaman bir kedi için bir ağaç için dünyayı ayağa kaldırmasını biliyorsunuz. Söz konusu can oldu mu, insan mağduriyeti oldu mu sesiniz soluğunuz kesiliyor. Günlerdir biz buradayız, sizler neredesiniz? Sokakta kalmışız evimiz yok, yerimiz yok, yarın bir gün sokağa atılacağız. Hiç mi yüreğiniz sızlamayacak" sözleriyle mevcut sessizliğe tepki gösterdiler.

Gece boyunca eylem yapan depremzedeler, sorunlarına çözüm bulunması amacıyla 28 Haziran günü de Erciş Kaymakamlığı önünde oturma eylemi gerçekleştirdi.

"Gerçeğe ulaşmak hakkımızdır"

430. HAFTA

Cumartesi Anneleri eyleminde bu hafta ilk konuşmayı yapan **Nurettin Yedigöl**'ün kardeşi **Muzaffer Yedigöl**, Taksim direnişi sırasında uygulanan polis terörünü hatırlatarak, demokrasiden, insan haklarından yana umutsuz olduklarını ve bu polis terörünün darbe dönemlerini aratmadığını belirtti.

Haftanın açıklamasını okuyan **Ayşe Konal**, "Gerçeğe ulaşma hakkı; kayıp kişilerin akıbetini ve buldukları yerleri, kayıp olayının meydana geldiği koşulları ve failerin kimliğini bilme anlamına gelir" diyerek bu hakkın hem kayıp yakınlarında hem de toplumda bulunduğunu ve bu hakkın güvence altına alınması gerektiğini belirtti.

431. HAFTA

Bu haftanın açıklamasını okuyan İHD İstanbul Şubesi Başkanı **Ümit Efe** Gezi Parkı direnişi sırasında Ankara'da polis kurşunuyla yaşamını yitiren Sarısülük'ü hatırlatarak, "Bu durumun 90'lı yıllarda yüzlerce genci kaybeden onların tanıklıklarını tehditle susturmak isteyen zihniyetten farkı var mı?" diye sordu.

"Lice'de karakol yapımına karşı 'savaş değil barış istiyoruz' diyen halkın üzerine açılan ateşte Medeni Yıldırım hayatını kaybetti. Kaymakam, 'vurma varsa eğer, kendilerini de vurmuş olabilirler' dedi. Bu durumun 90'lı yıllardaki Lice katliamını gerçekleştiren zihniyetten farkı var mı?" diyen Efe, 1995 yılında Merdîn'de gözaltına alınarak kaybedilen **Memduh Demir**'in kaybediliş öyküsünü anlattı.

Tunceli Üniversitesi akademisyenlerine soruşturma

H. Merkezi: KESK 5 Haziran günü ülke genelinde Taksim Gezi direnişiy-

le dayanışma ve özlük haklarına yönelik saldırıları protesto etmek amacıyla greve çıkmıştı. Tunceli Üniversitesi'nde greve çıkan Eğitim-Sen üyeleri Arş. Gör. **Gülçin Karabağ**, Arş. Gör. **Sezen Çilengir**, Yrd. Doç. Dr. **Gürçay Tuna** ve Yrd. Doç. Dr. **Bayram**

Güneş'e Rektörlük tarafından soruşturma açıldı. Aldığı kararlar ve uygulamaları ile öğrenci ve akademisyenlerin tepkisini çeken Tunceli Üniversitesi Rektörü **Durmuş Boztuğ** bu çizgisinde ısrarcı görünüyor. Adeta AKP'nin Der-

sim'deki temsilcisi gibi çalışan Boztuğ'a karşı öğrenciler bu öğretim yılında çok sayıda eylem ve boykot yapmıştı. Rektör Boztuğ, daha önce de yine Eğitim-Sen'in kararını aldığı bir eyleme katılan akademisyenlere soruşturma açmıştı.

1. aşamadan geçemeyen devlet ve 2. aşama

24 Haziran günü BDP heyeti müzakere süreci kapsamında PKK önderi Abdullah Öcalan ile 7. kez görüştü. Bu görüşmenin ardından 21 Mart Newroz'unda Öcalan'ın mektubu ile başlayan müzakere sürecinin "ikinci aşamasına" geldiği tartışmaya açıldı.

Faşist TC'nin inkarcı yapısından koparılacak olan demokratik haklar, çeşitli milliyetlerden ve Türkiye halkının mücadele dinamiklerini güçlendirecek bir pozisyona sahip. Müzakerenin geldiği nokta ve Ulusal Hareket tarafından ileri sürülen talepler çatışmalı süreçleri işaret ediyor. Ulusal Hareket açısından bu süreç çeşitli kaygıları taşısa da bu kaygıları mücadeleden tam olarak vazgeçmek şeklinde okumak yanlış olur. Süreç kapsamında ileri sürülen talepler (anadil, karakol ve baraj yapılarının durdurulması, koruculuğun kaldırılması ve hatta seçim barajının düşürülmesi...) aynı zamanda mücadele demektir, ki, bu da bizler açısından sahiplenilmesi ve hatta örgütlenerek demokratik halk devrimi yolunda bir güce dönüştürülmesi anlamına geliyor.

Asıl gayesi Ortadoğu'daki rolünü yerine getirme olan ve Kürt sorununu karşısında iyice köşeye sıkışan TC'nin, hesaplarına ters düştüğü oranda bu süreci anında tersine çevirecek bir yapıya sahip olduğunu biliyoruz. Keza bunu 28 Haziran'da Amed Lice karakol yapımını protesto eden halka saldırarak 18 yaşındaki **Medeni Yıldırım**'ı pervasızca katletmesinde görebiliyoruz.

Öncelikle 1. aşamada devletin ve PKK'nin attığı adımları dikkatle incelemekte fayda var. 1. aşamada taahhüt edilen gerillanın sınır dışı-

na çekilişi belli aşamaları ile gerçekleşti. Yapılan açıklamalar çekişin karşılıklı adımlarla hızlandırılacağı yönündeydi. Devlet ise ifade özgürlüğünü genişletme iddiasıyla 4. yargı paketini devreye soktu. Bu düzenleme özünde yargının daha fazla güçlendirilmesini kapsayan bir projeydi ve saldırılara daha fazla dayanak hazırlıyor.

İkinci aşamada ise Öcalan'ın ileri sürdüğü talepler önemli kapsam aralığına sahip. Devletin bu aşamada ileri sürülen taleplere dair yaklaşımı aynı zamanda müzakere sürecinin bir sınavı boyutundadır. BDP Eşgenel Başkanı **Selahattin Demirtaş** ve BDP Grup Başkanı **Pervin Buldan** görüşmelerin ardından yaptıkları açıklamada Öcalan'ın taleplerinin ülkenin % 90'ını ilgilendirdiğini belirterek üç aylık zaman dilimi içinde bu konuların tartışılacağını ifade ettiler.

Bu üç aylık süre içinde meclisin tatile girmesine karşın ilk talep meclisin tatile girmemesi, girmesi halinde ise BDP ve AKP arasında bir mekanizmanın oluşturulması yönünde. Oluşturulacak mekanizmada ise tartışılacak ilk konu Roboski. Hükümetin Roboski ailelerden özür dilemesi ilk önemli talep. Katliamın teşhiri açısından bu talep aynı zamanda devletin politik süreç açısından gerçek yüzünü gösterecek bir mahiyete sahip. Zira devlet katliamını bu zamana kadar ödüllendirmiş ve raporları ile aklamaya çalışmıştır. Faşizmin "ruhu" gereği kendini mahkûm edecek bir yapıya sahip değildir. Bu bir devlet geleneğidir. Aynı zamanda resmi ideolojinin kendini tekrar üretmesi olarak da değerlendirilmelidir. AKP hükümete geldiği günden bu yana

kendinden önceki dönemleri eleştirmiş ve buradan doğru kendine meşru bir zemin hazırlamıştı. Devamlı demokrasi havarisi kesilmesi ve yeni bir sürecin başlayacağını ilanını yapmasının kendi bekasını garanti altına almaktan başka bir anlamı yoktur.

Özellikle Gezi Park direnişinden sonra dört bir yana sınırsız ve pervasız biçimde saldıran Erdoğan yaptığı açıklamalarla gerçekliğini gizleyemiyor; ifşa ediyor. 1. aşamanın bir kapsamı olan ve son aşama olarak raporları sunulacak olan "Akil" insanlar ise toplumun nabzını tutmuş ve yeni bir şeyler söylemiş gibi Erdoğan ile olan görüşmelerini 26 Haziran günü gerçekleştirdi. Toplumsal ve siyasal yapı gereği her bölgeden tahmini değerlendirmeler çıktı. Toplantıda en çok dikkat çeken konu ise Erdoğan'ın restleriydi. "Karakol inşaatları devam edecek, seçim barajı düşürülmeyecek, anadil gibi bir çalışma yok, reform paketi yok" şeklinde restlerle aslında devletin sürece nasıl yaklaştığı gayet açıktır.

2. aşamaya geçilirken ileriye sürülen talepler hâlihazırda Gezi Park direnişinden alınan güçle daha güçlü bir mücadele hattına dönüştürülmelidir. Özellikle Kürt halkının bu müzakere süreci içinde mücadele dinamiklerinin zayıfladığını söylemek yanlış olur. Bugün Cizre'de YDG-H'nin asiyeş örgütlenmesi ve bölge denetimini sağlama çabaları, aynı zamanda Amed'te kitlelerin "zorunlu askerliğe, fuhuşa, uyuşturucuya hayır" kampanyasını geniş bir yelpazede gerçekleştirmesi görülmeye değer önemli pratiklerdir.

Bu bağlamda şovenizmin zehrinin atılarak mücadele pratiğinin incelenmesi ve devleti zayıflatma hedefli bir pratiğin örülmesi kapsamında sürece yaklaşmak önemli bir yerde duruyor. Keza Türk bayrakları ile "**Diren Lice, Taksim seninle**" sloganının haykırıldığı bir süreçten geçerken, Gezi direnişinin bu konuda verilecek mücadeleye güç ve güven kattığı aşikardır.

Laç Deresi'nde katliam izleri...

H. Merkezi: Uzun süredir yasaklı olan Laç Deresi'ne gidenler burada yaşanan katliamın izleriyle karşı karşıya kaldı. 1989 yılından bu yana yasak bölge gerekçesiyle bölge halkına ve gazetecilere kapatılan Laç Deresi'nde ortaya çıkan kemikler bölgede gerçekleştiren Dersim katliamının boyutları hakkında da küçük bir ipucu veriyor. Dersim 1937-38 katliamına ilişkin hatırlanacağı gibi dönemin Emniyet Genel Müdürü olan **İhsan Sabri Çağlayangil**, 1986 yılında verdiği röportajda yüzlerce insanı mağaralarda "fareler gibi" zehirlediklerini itiraf etmişti.

Vahşetin en yoğun yaşandığı ve günlerce kan aktığı anlatılan Laç Deresi'nin mağaralarına sığınan **Demenan** aşireti zehirli gazlarla katledilmişti. Katledilenler arasında Demenan aşiretinin ileri gelenleri ile yüzlerce çocuk, kadın ve yaşlı insan vardı. Yığınlarla kemiklerin bulunduğu mağarada, öldürülen insanlara ait çeşitli eşyalarla birlikte, 1935 yılı üretimi mermi kovanları bulundu. Bir kanyon olan Laç Deresi'nde çok sayıda mağara var.

Anlatılanlara göre, katliamdan kaçan binlerce Dersimli aylarca Laç Deresi'ndeki kanyon ve mağaralarda saklanmış. Bor ve Venk köyleri civarında bulunan ve bölgedeki en büyük mağaraların başında gelen Laç Mağarası'na toplanarak hayatlarını kurtarmaya çalışan 400-500 kişi, günlerce bu mağarada aç ve susuz bir şekilde yaşam mücadelesi verdi.

Yine anlatımlara göre, çoğunlukla çocukların ve kadınların kaldığı mağara, dere kenarına su getirmeye giden bir kadının asker tarafından fark edilmesi ile açığa çıktı. Arazinin sarp yapısından kaynaklı mağaraya giremeyen asker, mağaranın karşısında mevzilenerek buradan mağaraya top atışları yaptı, kimyasal silah kullandı. Bunun sonucunda çok sayıda insan hayatını kaybetti, çoğu ise yaralı bir şekilde kaçmaya çalışırken katledildi.

Saldırıya karşı yüz binler sokakta!

AMED

* Medeni Yıldırım, 29 Haziran günü binlerce kişinin katılımı ile Yeniköy Mezarlığı'na toprağa verildi. "**Şehid namirin**" sloganları atan binler, aynı anda sokaklara çıkan ve "**Diren Lice**" diyenleri de "**Bu daha başlangıç, mücadeleye devam**" sloganları ile selamladı.

* Yenişehir ilçesine bağlı Fiskaya semtinde bir araya gelen çok sayıda Kürt genci, Dicle Üniversitesi'ne giden yola barikat kurarak, yolu trafiğe kapattı. Semte 5 TOMA ve onlarca akrep tipi zırhlı araç geldi. Polisin gençlere gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırması üzerine gençler ses bombası, molotofkokteyli, havai fişek ve taşlarla karşılık verdi.

İSTANBUL

* Lice'deki saldırının gerçekleştiği akşam Beşiktaş, Kadıköy ve Taksim'de forumlara katılan binlerce insan "**Diren Lice, İstanbul seninle**" sloganları ile yürüyüşe geçti.

* 29 Haziran günü Taksim Dayanışması'nın Taksim'e yaptığı çağrı ile HDK tarafından düzenlenen eylem birleştirilerek "**Diren Lice, Taksim seninle**" denildi. "Yeni Başlayanlar İçin Kürt sorunu: Lice" dövizinin dikkat çektiği eyleme yüz bine yakın insan katıldı. HDK adına Sırrı Süreyya Önder ve Sebahat Tuncel birer konuşma yaptı. Anmanın ardından Taksim Meydanı'ndan ayrılmayan kitleye polis yine saldırdı. Çatışmalar ara sokaklara yayıldı.

* **Sarıgazi:** Lice saldırısını teşhir etmek için yoğun bir şekilde Partizan imzalı bildiri dağıtımını yaptık. Ayrıca tutuklanan Partizan ve YDG okurlarının yalnız olmadığını göstermek için Sarıgazi Partizan olarak "**Gözettiler tutuklamalar bizi yıldırılmaz! Partizan ve YDG okurları serbest bırakılsın**" imzalı pankartımızı Demokrasi Caddesi'ne astık.

* 29 Haziran akşamı araçlarla Taksim Dayanışması'nın çağrısı üzere Taksim'e gidildi. Kalanlarla Lice'deki saldırıyı protesto etmek ve 2 Temmuz'un 20. yılında katledilenleri anmak için Vatan İlkokulu'ndan önünden Demokrasi Caddesi'ne bir yürüyüş düzenledik.

* **Gazi:** 30 Haziran akşamı HDK Sultangazi Meclisi tara-

Her der Licê her der berxwedan!

28 Haziran günü Amed Lice'de yaşananlar bir kez daha gösterdi ki, bu devlet Kürt halkına karşı düşmanlığını hala sürdürüyor. Hêzan (Kayacık) Köyü'ndeki karakol inşaatına yürüyen köylülerin üzerine faşist TC ordusu tarafından açılan ateş, bir kere daha gösterdi, devletin Kürt halkına karşı "güvenlikçi" kırmızıçizgilerinin sınırlı... Katliamlara yabancı olmayan, yüreği yaralı anaların, kayıpların ve bedellerin gölgesinde erken büyümüş Kürt gençlerinin şehri Lice'de açılan ateş ile 19 yaşındaki **Medeni Yıldırım** katledilirken, 3'ü ağır, 8 kişi de yaralandı.

Faşist TC devleti AKP hükümeti eliyle bir yandan "çözüm süreci" adı altında "barış havarisi" kesilirken öte yandan T. Kürdistan'ı karakollarla, barajlarla, korucularla kuşatmaya devam ediyor. Gerillalara dönük askeri keşif operasyonlarını sürdürüyor. Yapaçağı yeni karakolları müjdeliyor! Hem de bizzat bu ülkenin başbakanı R. T. Erdoğan'ın açıklamalarıyla...

"Müzakere" masasında "savaş çığırtkanlığı"

Devletin özü olan resmi ideolojinin emperyalist politikaların çıkarları doğrultusunda mayalandığı gerçeği ile bugün hükümette bu resmi ideoloji üzerinden aynı hesapları yapmaktadır. Emperyalistlerin Ortadoğu politikaları ekseninde kendine peydahlama ve rol üstlenen AKP hükümeti, askeri gücünü her gün güçlendirmenin derdinde. Rolü gereği önüne çıkan ve çıkacak olan engelleri "müzakere" ve aynı zamanda "savaş çığırtkanlığı" nı sürdürerek çözme derdine düşmüş durumdadır. Politika ve savaş ile çözüm arasındaki ilişkide giderek derinleşen çelişkileri ve krizleri olarak bir yandan meydanlarda müzakere kapsamında barış havarisi kesiliyor, diğer yandan da Suriye'ye yönelik savaş politikasını devamlı tekrarlıyor.

Gezi Park direnişi öncesi gündemde olan müzakere süreci, direniş ile beraber açık biçimde devletin gerçek yüzünü bir kez daha tarihi deneyimler ışığında gösterdi. Ülkenin dört

bir yanında gerçekleştirilen saldırılar ile yürütülmek istenen politikalara, aykırı durumların nasıl bastırıldığını gösterdi. Son olarak da Lice'de gerçekleştirilen saldırı gerçekliğin somutlanmasındaki bir başka örnek olarak hafızalara kazandı.

TC'nin "çözümünde" yok yok yok!

Sözde toplumsal nabız tutacak ve müzakere sürecinin politikalarını bu yönde belirleyecek olan TC, "akıl" insanların ortalığa salmış ve bu zümre sanki yeni bir şeyler söylemiş gibi kimi başlıklar altında toplumsal hassasiyet ölçüsünü aktarmışlardır. 26 Haziran'da "akıl insanlarıyla" bir araya gelen Erdoğan, Lice'deki katliamın bizzat emrini vermiştir. "Çözüm süreci" boyunca adım atmayan, "tek dil, tek din, tek millet" tekerlemesini sürdüren, müzakere masasına oturduğu PKK lideri A. Öcalan'ı her konuşmasında "terörist başı" şeklindeki ırkçı ve şoven açıklamaları ile aşağılayan ve Kürt ulusal hareketinin iradesini tanımaz halde davranan Erdoğan, bu toplantıda "karakol ve baraj yapımlarının süreceğini", "daha çok

çalışınlar" diyerek seçim barajını düşürmeyeceklerini ve herhangi bir reform paketlerinin olmadığını açıkça dile getirmiştir.

Bu açıkça karakol inşaatına karşı "Savaş değil, barış istiyoruz" diyen Kürt köylülerinin jandarma tarafından katledilmesine verilen emirdir. Bu açıklamalar, Kürt ulusunun kan ve can bedeli mücadelelerle kazandığı haklara saldırıdır. Bu gerillanın çekilmesini fırsat bilip, Kürdistan'ı cendereye alma çabasıdır.

Diren Lice, Türkiye halkı seninle!

Köylülere karşı katliam girişiminin hemen ardından özellikle burjuva-feodal medya ve AKP kodamanlarından Hüseyin Çelik'in açıklamalarıyla her zaman olduğu gibi gerçekler çarpıtılmaya çalışıldı. Katliamın hemen ardından; "asker havaya ateş açtı", "göstericiler askere ve işçilere molotof ile saldırdı", "çözüm sürecini baltalamak isteyen güçler", "PKK'li grup halkı karakolu basmaya teşvik etti", "sorumlularını bulacağız", "kendi kendilerini vurmuşlardır" şeklinde açıklamalar yapıldı.

Dört bir yana yayılan şovenizm zehrine yönelik toplumsal mücadelelerin birleşmesinin büyük önem taşıdığına yönelik inancımız bir kez daha pekişti bu süreçte. Sokağa dökülen yüz binlerin Gezi'den, Ankara'dan yükselen "**Diren Lice, Taksim/Ankara seninle**" sloganlarına; Amed'ten, Colemerg'ten "**Bu daha başlangıç mücadeleye devam**" sloganları ile karşılık verilmesi, devletin ve kanlı medyasının şovenizmi besleyen tüm oyunlarını, manipülasyonlarını boşa çıktığını göstermiştir. "*Lice'den eski bir tanıdığım, köye*

PKK'liler gelecek halkı kıskırttı" diyen Hüseyin Çelik'in bu söylemi özellikle sosyal medyada ve alanlarda devleti paçavraya çevirmiş ve alaya alınmıştır. Gezi direnişinde gerçek yüzünü iyice gösteren devlet ve medyası, şoven ve ırkçı

politikalarıyla etkisi altına aldığı kesimin de tepkisini toplamaktadır artık...

Son olarak vurgulamamız gerekiyor ki, Kürt halkının imha, inkâr ve asimilasyona karşı direnişi bugüne kadarki en azgın saldırılara karşın bitiremedi ve kuşku yok ki direniş bundan sonra da devam edecek ve katil devlet döktüğü her kan için hal-kımıza hesap verecektir! Birlikte, omuz omuza, **#diren**erek verilen mücadele ile...

findan düzenlenen ve Cemevi önüne kadar süren yürüyüşün ardından polis kitleye saldırdı. Saldırının ardından başlayan çatışmalar gece boyu sürdü.

ANKARA

Lice saldırısı, Kurtuluş Parkı'ndan bir araya gelen **BDP**, Partizan, **SDP**, Kaldıraç, **ODAK**, İHD ve birçok kurum tarafından protesto edilmek istendi. Ziya Gökalp Caddesi'nde yürüyüş yolu kesilen kitleye kolluk güçleri tazyikli su ve gaz bombaları ile saldırdı. Ara sokaklara çekilen kitle barikatlar kurarak saatlerce çatıştı. Çatışmalar sırasında

sıklıkla "**Diren Lice, Ankara seninle**" sloganı atıldı.

COLEMERG (Hakkari)

BDP Yüksekova İlçe Örgütü tarafından Lice saldırısı BDP İlçe binasından Oslo Otel'i'ne düzenlenen bir yürüyüşle protesto edildi. Basın açıklaması sırasında polis kitleye gaz bombaları ile saldırdı. Saldırıya karşılık kitle de barikatlar kurarak, polise havai fişek ve taşlarla karşılık verdi.

ŞİRNEX (Şırnak)

29 Haziran'da gün boyu süren protesto-

lara saldıran kolluk kuvvetleri, gece boyunca Şirnex'in mahallelerini gaza boğdu. Yer yer yoğun çatışmaların yaşandığı Şirnex, yüzlerce polis tarafından 30 Haziran günü de ablukaya alındı. Kolluk Cizre'nin birçok mahallesinde devriye gezerek, mahalle aralarına rastgele gaz bombaları attı.

REDHACK

Redhack, "Birbirlerini vurmuşlardır" şeklinde açıklama yapan Lice Kaymakamı **Özer Özbek**'i protesto etmek amacıyla Lice Kaymakamlığı'nın resmi internet sitesini hackledi.

**Göğün
yarısı**

**Susmak ya da kendine ait
bir dille konuşmak...**

Kadının iletişim biçimi diye bir olgudan söz etmek mümkün müdür, değil midir tartışmasına girmeden; bir ön kabul olarak başlayalım. Bilinen, yaşayan ya da yok olan tüm dillerden farklı, hangi ulusa mensup olursa olsun tüm kadınları (hatta bazı durumlarda sınıf aidiyetinden dahi bağımsız halde) içine alan ve alabildiğine evrensel olan bir dilden söz ediyoruz. Sözcüklerle sınırlı olmayan ama doğru okunduğunda o sözcüklerin en zenginini taşıyan, bazen en yüksek perdeden ama çoğunlukla da fısıltı hatta sessizlikle "dile gelen" bir iletişim biçimidir bu.

Bu iletişim biçimini ne zaman ve kimden öğrendiğimizi bilmeyiz, aslında böyle bir biçimi kullandığımızın dahi farkında olduğumuz söylenemez. Ancak bu dilin kodlarının çözülmesi kadın örgütlenmesi açısından çok önemli bir yerde durur. Ve bu çözümleme işi, kendimiz kullanıyor da olsak o kadar kolay bir iş değildir. Kadın meselesi üzerine yazılan tüm (ayakları yere basan, bilimsellik kaygısı olan ve ille de ezilenin-kadının penceresinden bakan) kitap, makale vs.nin bu işe hizmet ettiğini, kendi sesine yabancılaşan bizlerin, kendimizi dinlemeye teşvik ettiğini ve buradan doğru da **cinsiyet bilincinde** etkide bulunduğunu söyleyebiliriz.

Bu iletişim biçimini çözümlememizin örgütlenme için neden önemli olduğuna kısaca değinmek gerekirse; öncelikle bu dili çözümlemeliyiz; çünkü açıktır ki; **bu dilin sahibi-kullanıcısı hareketimizin öznesidir**. Dilini bilmediğimiz bir insanla iletişim elbette kurabilir, meramımızı asgari düzeyde anlatabiliriz. Ancak biz, sadece derdimizi anlatmayı değil, o dertleri dinlemeyi, ondan öğrenmeyi hedefliyorsak, yani kadını özne konumuna çekmek (yani değiştirmek) istiyorsak, onu gerçek anlamda tanımamız/bilmemiz gerektiğine kuşku yoktur. Yani değiştirmek için bilmek, bilmek için dilini öğrenmek...

Kadın çalışması yürütmek zor gelir birçok (kadınlar da dahil) arkadaşımıza. Çünkü onlar örneğin, bir saat sonra yapacağınız toplantıya-etkinliğe kesinlikle geleceğini söyler, ama gelmez, **şaşırsınız!** Örneğin o gün sadece hava sıcak-soğuk olduğu için bir yürüyüşe katılmaz, **şok olursunuz!** Bir toplantıya katılır ama dikkatini toplama süresi en fazla 15 dakikayla sınırlıdır, sonra kendi aralarında konuşmaya başlarlar, **umutsuzluğa kapılırsınız!** Peki neden? Neden şaşırır, şok olur ve umutsuzluğa kapılırsınız? Onu tanımadığınız için, söylem düzeyinde kadının durumuna ilişkin kitaplar dolusu konuşabildiğiniz halde, bu durumun onun kimliğinde nasıl bir tahribat ya da olumluluk yarattığını hesaba katmadığınız için. Özellikle kadın yoldaşlarımız açısından bir de kendimizi "kurtarmış olduğumuz"dan, içinden "çıktığımız" o kadınlara yabancılaştığımız için..

Bu yabancılığımızın panzehiri nedir? Öncelikle, kadın kitleleriyle daha fazla birlikte olmak, dinlemek, öğrencileri olmak, dillerini anlar hale gelmek, empati kurmak vb. En az bunun kadar önemli olan bir diğer ilacımız, okumak-araştırmak olmalı. Doğrudan gözlem kadar bu güne kadar yapılan gözlem, araştırma, incelemenin ürünü olan kitap, makale, tez vb.nin okunması, bunlar üzerinden tartışma yürütmek de o kadar önemlidir.

Önümüzdeki dönemini düşünürsek, bu iki yol-yöntem için de avantajla bir sürece girdiğimizi söyleyebiliriz. Gezi sürecinin devamı niteliğindeki forumlarda, yaz döneminin olmazsa olmazı festivallerde, köy çalışmalarında vb. bu konuyu gündemleştirmek, kadın kitleleriyle iletişim kurmak, anlamak-anlatmak, öğrenci-öğretmen olmak faaliyetimizin esasını oluşturmalıdır. Ancak elbette bunu belli gündemler çerçevesinde, örgütlü ve kolektif bir akıl-pratikte yaşama geçirmek kazanımlarımızın ileriye dönük kalıcı örgütlenmelere evrilmesine vesile olacaktır.

Yine okuma, araştırma işini de belli bir sistem çerçevesinde, önüne geleni okumaktan ziyade, eksikleri tahkim etmeye, günceli yorumlayabilmeye ve illa da örgütlenmeye hizmet etmeye yönelik olarak yaşama geçirmeliyiz.

Melek'i öldürenler ve yaşatanlar...

İstanbul YDK: Melek'i hatırladınız mı? Hani şu ellerinden, ayaklarından evinin tuvaletine bağlanan ve bir deri bir kemik kalan, yüzünde kocaman gözleriyle isyan eden Melek'i... Küçük yaşta evlendirildiği eşi ve eşinin ailesi tarafından şiddet gördüğü için çocuğunu düşüren, bu yüzden yine şiddet gören ve tüm bunlardan sonra akıl sağlığını yitiren Melek'i... O, bu topraklarda kadın olmanın karşılığını canıyla ödedi. Onu unutmayın!

Onu unutmamak adına İstanbul'da Müjdat Gezen Tiyatro Sahnesi'nde tiyatro eğitmenliği yapan Serhat Yiğit ve öğrencileri bir oyun hazırladı. "**Melek'i öldürmek**" adındaki bu oyunla sadece Melek değil; tecavüze uğrayan, fiziksel şiddet gören; toplumdaki, sokaktan ve arkadaşlarından çekip koparılan, erkeğin hükmünde bir yaşama mahkum edilen, öldürülen kadınlar anılıyor. Melek etrafında tüm bu kadınlara yer veriliyor.

Yunan mitolojisinden de esintilerin olduğu bu oyunda, belki de en dikkat çekici replikler; koro ile artık kendini kapitalistlerin hizmetine adanmış olan Antik Yunan'ın kör kahini **Theressias** arasında geçiyor. Oyunda şiddete uğrayan Melek'le ilgili kehanette bulunması istenen Theressias'ın hiçbir kehaneti tutmaz, en sonunda o da Melek'in polisten yardım istemesi gerektiğini söyler. Koro hep bir ağızdan isyan eder ve;

"Ah Theressias, sen çocuk musun?"

Daha karakolda, 'karı-koca arasına girilmez' derler,

Hatta şaşıracaksın, belki ama,

Karakola dönünce 'bir yuva kurtardık' diye sevinirler" der. Theressias şaşırır ve bir kez daha kehanette bulunarak, "adalet başvurusu" gerektiğini söyler. Koro yine isyanlardadır:

"Adalet sarayda kalıyor, yerindedir rahatı,

Ama o yüzden göremiyor, mahkeme yolunda kurşunlananları." Ayrıntılara girmeyelim ve oyuncuların **Ebru Akgün** ile oyun üzerine gerçekleştirdiğimiz söyleşiyi sizlerle paylaşalım...

- "**Melek'i öldürmek**" oyunu nasıl ortaya çıktı?

- Bu bizim kendi kararımızdı. Hocamızla birlikte kadına yönelik şiddet üzerine kendi yazdığımız bir oyun oynamaya karar verdik. Şiddete uğrayan kadınlardan bir karakter seçecek, bu karakteri ve yaşadıklarını tiyatro oyununa en iyi şekilde aktarabilmek için şiddete uğrayan bir kadınla görüşmeler yapacaktık. Biz de derneklere gittik, tanıdığımız insanlar aracılığıyla kadınlara ulaşmaya çalıştık. Bu çabalarımız pek sonuç vermedi, çünkü kadınlar yaşadıklarını bir kez daha yaşamak istemedikleri için anlatmamayı tercih ediyorlardı. Herkes başka yöntemlerle konu bulmaya çalıştı. Ben de Yeni Demokrat

Kadın'dan tanıdığım kadınlarla görüşüp, yardım istedim. Sonra Melek'i (Karaaslan) önerdiler. Melek'i araştırdım. Bunu önerdim tiyatro sınıfımıza. Sonuçta gündemde olan bir konu olduğu için de bunu seçtik.

Senaryo hazırlandı ve rol dağılımı yapıldı. Bu oyunda yer alan kadınlar için provalar gerçekten çok zor geçti. Kimiz zaman yapamayacağımız sandık, zaman zaman psikolojimiz çok ciddi etkilendi. Ailemizden, öğretmenlerimizden yardım, güç alıyorduk.

- **Kadına yönelik şiddetli konu edinen bu senaryoyu hazırlarken, ekipte ne gibi tartışmalar yaşadınız?**

- Bu konuyu tartışmaya başladığımız ilk günlerde hocamız, erkek arkadaşlarımıza "kim kadına şiddet uyguladı", bize de "şiddet gördünüz mü" şeklinde soru sordu. Konuştuğumuzda "olmaması gereken bir şey" olarak söylüyoruz hepimiz. Ama şiddet, erkeğin kadından güçlü olduğunu ispat etme ve egosunu tatmin etme çabası olarak sürekli yaşanıyor. İçimizdeki erkeğin üstün olduğu gibi düşünceleri zaman zaman tartıştık. Ama oyuna başladığımızda bu konuda hem kendimizde hem de seyircide bir değişiklik yaratmaya çalıştık.

- **Oyunda kadına yönelik şiddetin çeşitli örneklerinden bir harmanlama var. Bunların provası sırasında neler yaşadınız?**

- Her sahnesinde ayrı ayrı duygular, olaylar yaşadık. Oğlunun annesini öldürdüğü sahnede oynamak benim için oldukça güçtü. Kendi yerime annemi, oğlu yerine kardeşimi koyuyorum ve bu gerçekten korkunç bir duygu. Zaten oynarken o kadar içten ağladım ki o duyguyla, diğer sahnede şiir okurken gözlerim hala nemliydi. Mesela bir tecavüz sahnesi var oyunda. Hem oynayanların hem de seyredenlerin çok etkilendiği bir sahne oldu. Oynayan kadın arkadaş çok etkileniyordu zaten, biz de o sahneye şahit olduğumuz için gerçekten etkilendik. Bunun nedeni sadece bu sahne değil, gerçek hayatta da erkeklerin neredeyse tamamı yakınındakilere cinsel şiddet uyguluyor. Fiilen bunu yapmasa bile aklından geçirmesi ve bunu bilmem nefret etmem için yetiyor.

- **Oyunla ilgili nasıl tepkiler aldınız peki?**

- Genel anlamda çok olumlu yaklaşımlar var oyunumuza. Ama eleştiri de aldık oyunla ilgili. Oyunun bazı kısımlarında kadına yönelik şiddette rolü olduğu için devlete ilişkin de birkaç sözümüz oldu. Bazı insanlar buna tepki göstererek "Devlete karşı neden bu kadar önyargılısınız?" diyorlardı. Değiliz aslında. Herkes gerçekleri, yaşananları görüyor. Ama genel olarak çok olumlu tepkiler aldık. Seyircilerimizi etkilemişiz, bu en büyük isteğimizdi. Tamam, üzücü bir gerçeği anlatıyoruz ama anlatabilmişiz demek ki insanlara...

“Tecavüzcülerle birlikte yaşamak istemiyoruz”

Mersin Kadın Platformu, 24 Haziran günü yaptığı bir açıklamayla Bingöl'deki mahkeme kararını protesto etti.

Kitle adına açıklamayı okuyan **Tülin Şahin Okay**, askeri mantığın zırhına büründürülmüş

zihniyetin artık kendini gizleyemediğini söyledi.

Ayrıca sistemin tecavüzcüleri koruması sonucu hepsinin aramızda dolaştığını dile getirdi. Bingöl'de askerlerin tahliye edilmesinin sebebinin, sistemin taciz ve

tecavüzlerin devam etmesini istemesi olduğunu belirten Okay, kadınlar olarak tecavüzün ve şiddetin mağduru olmak istemediklerini, suçluların yargılanması gerektiğini ekledi.

(Mersin YDK)

Yaralarımızla, kabuslarımızla ve cellatlarımızla yaşarken...

YARALI BİR ÇOCUK, TECAVÜZ VE YİNE ARAMIZDA GEZEN CELLATLAR...

Belleğimizin en ücra köşesinde biriktiriyoruz korkularımızı, karanlıklarla sarıp sarmalıyoruz. Kimseler bilmesin, duymasın, görmesin diye en derinlere gömüyoruz.

Karanlığa gömülüyoruz sonra onunla birlikte... Ürkek, silik, mahcup bakışların ardına gizlenen, boğazımızda düğümlenen, çığığa dönüşemeyen koca bir ses oluyor içimizde. İyileşmiyoruz hiçbir zaman, ardında sekeller bırakarak tarih atılıyor yalnızca.

Bir kadın nasıl sakatlanır? Sakatlanıyor bedenimiz, ruhumuz, kişiliğimiz... Biz aydınlığın düşünüyü kurup karanlık kâbuslara yatan (yatırılan) kadınlar, unutabilir miyiz tecavüzün izlerini? Unutmuyoruz! Yaralarımızla, kâbuslarımızla, cellatlarımızla iç içe yaşama tutunuyoruz.

Şaka mı bu? İlk duyduğumda hissettiğim şeydi. Bingöl'de 14 yaşında kıza cinsel istismar ve tecavüzden yargılanan 4 uzman çavuş tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı. Şaka gibi bir karar! Gerçekle kurulan bağ o kadar acımasız ki sonra Pozantı ile Şakran Hapishanesi ve N.Ç davasında alınan kararlar geldi bir bir aklıma. Devletin topyekûn tüm kurumlarıyla tecavüzcüleri koruması, göz göre göre kaçırılması, dosyaların zaman aşımına uğratılması, en düşükten göstermelik cezalar vb. bilineniyle bilinmeyiyle oldukça kabarık bir liste. Devlet faşizminin bu kadar

yoğun yaşandığı, hapishanelerde işkence yöntemi olarak tecavüzün kullanıldığı bir ülkede devletin pratiği elbette içerde de dışarıda da nitelik olarak farklılık arz etmeyecekti. Ataerkil sistem bu kadar acımasızdı! O kararları verip devletin “şanlı askerlerini” özgürlüğüne kavuşturanların vicdanına seslenmek de aynı derecede anlamsız. Bunun için öfkemiz de kinimiz de giderilemeyecek kadar büyük!

Vicdanı olmayan, utanma duygusundan muaf bu erkek-devlet işbirliği içindeki güruh, aynı yol yöntemleri izleyerek olayı ört-bas etmenin peşindedir. E.A'nın avukatı Canan Çakabay'ın yaptığı açıklamaya göre gizlilik kararı olan davanın ne süreçte olduğu bilinmiyor. Gizlilik kararları artık yargının istediği lehte karar verebilmesi için yeni bir kamufle yöntemi. Olayı örtbas ederek kamuoyunun gündeminden düşürmek, daha fazla deşilmesini engellemek için gizlilik kararı verildiği ortada. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ise kendini hatırlatmak babında dostlar alışverişte görsün tarzıyla davaya müdahil oldu. Tecavüz olaylarının münferit vakalar olmadığı; aksine bir devlet geleneği, erkek egemenliğinin şiddet yöntemlerinden biri olduğu gerçeğine çözüm üretmek yok! Görünen o ki böyle bir derde de sahip değiller. Ailenin güçlenmesi için kadınları, çocukları harcayan politikalar üret-

meyi bırakıp bir an önce görevlerinin gereğini yapsınlar.

Ülkenin dört bir yanından ardi ardına tecavüz haberleri gelmeye başladı. Mardin'de kaldığı özel yurttaki 14 yaşındaki çocuğa yurt yöneticisinin tecavüz etmesi ve olayı kapatmak için çevirilen türlü dalavereler, Türkmenistanlı göçmen bir ev işçisinin polis olduğunu söyleyen kişilerce kaçırılıp tecavüze uğraması ve ardından tecavüzcülerin serbest bırakılması; bunların hiçbiri tesadüf olamaz. Çünkü bu devlet tecavüz kültürünü beslemekte ve normalleştirmekte! Ki bunlar sadece bildiklerimiz. Ya bilmediklerimiz? **Devletçe, toplumca üzerini kapattığımız her vaka bir diğerinin önünü açacak.** Bunların hesabını kim verecek? Biz kadınlar olarak bunların hesabını tutmakla ve sormakla mükellefiz.

Devletin cinsiyetçi tutumundan fazlasıyla cesaret alan erkek, tecavüzü hayatın bir parçası ve kendine hak olarak görmekte. Yeter artık demek için daha fazla beklemeye gerek yok. Kadınları ve çocukları daha fazla karanlık kâbuslara yatırmayalım. Korkularını biriktirmeye izin vermeyelim. Hepsinin hesabını birlikte sormak ve cezasız bırakmama için daha fazla mücadeleye yüklenme ve örgütlenme zamanıdır. (Bir YDK'lı)

“Teşhir et, korkma; tecavüze dur de!”

* **23 HAZİRAN:** Amed'de KESK Kadın Platformu'nun düzenlediği ve Sanat Sokakı'nda başlayan yürüyüş sonrası, AZC Plaza önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. **Yeni Demokrat Kadın** olarak bizim de katıldığımız yürüyüşe, birçok kadın kurumu ve halk tarafından destek verildi. Basın açıklamasını okuyan KESK Kadın Platformu üyesi **Rojda Alak** “Kadınlar gözaltında, ev baskınlarında devletin kolluk güçleri tarafından yıllarca cinsel şiddete, tecavüze maruz kaldılar. Bingöl'de yaşanan bu olay münferit bir suç değil; aksine sistemli, organize bir yönelimdir” dedi.

* **24 HAZİRAN:** DÖKH'ün çağrısıyla İstasyon Meydanı'nda bir araya gelen kadınlar olayı protesto etmek amacıyla yürümek istedi. Polisin yürüyüş başlar başlamaz kitleyi engelleme girişimleriyle karşılaşan kadınlar, “**Kadına değil, tecavüze barikat**”, “**Tecavüzcü devlet hesap verecek**”, “**Kadına uzanan eller kırılсын**” sloganlarıyla ve alkışlarıyla durumu protesto etti. Yürüyüş süresince kitleyi yönlendirmek isteyen polis ve kadınlar arasında yaşanan tartışmaların ardından, kadınlar caddeyi trafiğe kapatarak Sanat Sokakı'na yürüdü.

Yürüyüşün ardından yapılan açıklamada konuşan BDP Amed İl Eşbaşkanı Zübeyde Zümrüt, Bingöl'de yaşanan bu olayın, devletin yıllardır Kürdistan'da yürüttüğü savaşın bir uzantısı olarak, kadın şahsında topluma yönelmiş bir saldırı olduğunu belirtti. Açıklamanın ardından bir saatlik oturma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme YDK da katıldı.

“Tecavüzcüleri koruyan yargıdan hesap soracağız”

Antakya Kadın Platformu 25 Haziran günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla tecavüzcüleri koruma kararını kınadı. Eğitim-Sen önünde toplanan kadınlar “**Tacize tecavüze hayır**”, “**Tecavüzcü devlet istemiyoruz**” slo-

ganları atarak Saray Caddesi boyunca yürüdü. Yürüyüş sırasında bazı kadınlar hazırladıkları dövizleri ağaçlara asarak, duvarlara ve yerlere yapıştırarak insanlara “Tecavüze sessiz kalmayalım” mesajı verdi.

Kadın Platformu adına basın açıklamasını okuyan **Ümran Büyükaşık** “*Bu olay Kürt coğrafyasındaki yaygın devlet aklı ve pratiği ile yine karşımıza çıkmıştır. Kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüz devlet ve yargı işbirliğiyle gerçekleşmekte, bu suçlar ka-*

muoyunda gerçek olmayan verilerle örtbas edilmekte ve gizlenmektedir” diyerek “*Devletin kadınlara uygulanan şiddeti, tacizi, tecavüzü destekleyen olduğunu N.Ç. davasındaki pratiğinden biliyoruz*” vurgusu yaptı. (Antakya YDK)

Kadınlar Amed'de çalıştayda buluştu

Uluslararası Sol Platform ve DÖKH'nün organizasyonuyla bir araya gelen Latin Amerikalı ve Kürt kadınlar Amed'te çalıştayda buluştu. **Yeni Demokrat Kadın** olarak bizim de katıldığımız etkinlik; DÖKH bileşenlerinden **SELİS Kadın Derneği**, İsveç Sol Partisi Üyeleri, **MEYA-DER**, Pir Sultan Abdal Derneği, **Barış Anneleri İnişiyatifi** ve Latin Amerikalı kadınların katılımıyla Ekin Ceren Kadın Derneği'nde gerçekleştirildi.

Etkinliğin ilk gününde Ekin Ceren Kadın Danışma Merkezi çalışanı **Sevtap Şehirli**'nin yaptığı açılış konuşmasının ardından dünya devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Sonrasında söz alan Nusaybin Belediye Başkanı **Ayşe Gökkan**, Kürt kadınlarının geçmişten bugüne büyük acılar çektiğini ve bedeller ödediğini belirterek; toplumsal kurtuluşun kadın kurtuluşuna bağlı olduğunu dile getirdi. Farklı coğrafyalarda, aynı sömürge politikalarına maruz kaldıklarını ve eril zihniyete sahip iktidarların kadınları yok etmeye çalıştığını dile getiren kadınlar ilk gün; "Halkların Tarihi", "Sosyal Politikalar", "Güncel Sürecin Kadınlar Üzerindeki Etkileri" üzerine tartışmalar gerçekleştirdi.

Etkinliğin ikinci gününde ise, Latin Amerikalı kadınların kayıplarını arayan Cumartesi Anneleri'ni ziyaretinin ardından kadınlar, "Mücadele Deneyimleri" ve "Geleceğe Dair Umutlar" başlıkları altında sosyal alanlardaki deneyimlerini paylaştılar. Hukuksal alandaki düzenlemelerin ve iktidarların uyguladığı baskı politikalarının da tartışıldığı etkinlikte BDP Batman Milletvekili Ayla Akat, Kürt Ulusal Hareketi'nin kadın örgütüllüğü noktasındaki deneyimlerini aktardı. Kürt Ulusal Hareketi'nin kadın şehitlerine ilişkin bir sunumun da yer aldığı etkinlik soru-cevaplarla sürdürüldü. Şili ve Peru gibi ülkelerden gelen kadınlar ise ülkelerinde yürüttükleri kadın örgütüllüklerinin deneyimlerini ve gerek toplumsal olarak gerek sistem eliyle gördükleri baskı ve cinsiyetçi ayrımları aktardı. (Amed YDK)

Ölüm değil, en çok direniş yakışır bize!

Gezi direnişi birinci ayını doldururken kadınların sergilediği pratik, hepimize umut oluyor. Erkek egemen sistemin çelişkilerini en fazla derinleştirdiği kesimi teşkil eden kadınlar, barikatlarda en önde öfkelerini egemenlerin suratına tükürdükçe etrafımıza örülen şiddet duvarını parçalayabileceğimize daha çok inanıyoruz. Mücadele azmimiz kuvvetleniyor, öfkemiz bileniyor. Sonda söylememiz gerekeni başta söylemiş olalım böylece. Çünkü Gezi direnişleri sırasında da hız kesmeden süren kadın cinayetlerini durdurma mücadelemizi besleyecek olan umut, öfke ve azimdir.

Bununla birlikte direniş barikatlarının hemen yanı başında kadınlar öldürülmeye devam ediyor. Hala akla hayale sığmaz "nedenlerle" katledilen kadınların gölgesi vuruyor barikatlara. Direniş sürecinde yine ülkenin hemen her ilinden kadın cinayeti haberleri almaya devam ettik. 5 dakikayı geçmeyecek bir gazete taraması dahi Haziran ayının ağır bilançosuna dair önemli veriler sunmaya yetiyor ne yazık ki:

Tek katil tetiği çeken midir?

Balıkesir'in Gönen İlçesinde 38 yaşındaki Tuğrul Doğan, bir kafeteryada çalışan 33 yaşındaki **Hatice Kaçan** ile görüşmek isteyerek yolunu kesti. Genç kadının kendisiyle birlikte olma teklifini reddetmesi üzerine çılgına dönen Doğan, "Ya benim olacaksın ya toprağın" diyerek Kaçan'ı 6 yerinden bıçaklayarak öldürmeyi kendine "hak" gördü. Cinayet sonrası polise teslim olan Doğan, gözaltına alındı. Hatice Kaçan'ın yakınları, uzun zamandır Tuğrul Doğan tarafından taciz ve tehdit edildiğini ve bu yüzden Savcılığa başvurduğunu belirtiyorlar. Savcı'nın cevabı ise "Burası küçük bir yer. Sana nasıl koruma vereyim?" oluyor. Allahaşkına söyler misiniz, şimdi tek katil Tuğrul Doğan mı?

Mersin'in Yenişehir ilçesi Hürriyet Mahallesi'nde yaşayan Remzi Yanbak (53), 7 aydır ayrı yaşadığı ve boşanma davaları devam eden eşi **Yasemin Yanbak**'ı (51) tabancayla vurarak öldürdükten sonra aynı silahla kafasına bir el ateş ederek intihar etti.

Kocaeli'nin Gölcük Kavaklı Mahallesi'nde yaşayan Yaşar Uğuz 24 Haziran tarihinde saat 22:30 civarında evde otururken **Sabiha Uğuz** ile aralarında çıkan tartışmanın büyümesiyle araya giren oğlu Metin Fikret Uğuz'u ve gelini Nurdan Uğuz'u pompalı tüfekte tehdit ederek odaya kilitledi. Daha sonra evin içinde birkaç kez ateş eden Fikret Uğuz, Sabiha Uğuz'u vurarak öldürdü. Katil, sonrasında pompalı tüfekte kendini vurarak intihar etti.

Ağrı'da 20 gün önce evlendiği kocası tarafından öldürülüp gömülen **Dilan Doğan**'ın (18), töre cinayetine kurban gittiği ortaya çıktı. Selçuk Doğan ile teyzesinin kızı Dilan, 1 yıl önce başka bir genci sevdiğini söylemesine rağmen aile kararıyla nişanlandı, 3 hafta önce de evlendirildi. Dilan, evlendikten sonra eşiyile ilişkiye girmeyi reddetti. Selçuk Doğan'ın durumu ailesine anlatmasının ardından, aile, "Kızınız başkasını seviyormuş. Gelin alın" dedi. Genç kızın ailesi ise Dilan'ın eve dönmesini kabul etmedi.

Doğan ailesi, Dilan'ın infaz kararını verdi. Karar üzerine Selçuk Doğan, Dilan'ı bıçaklayarak öldürdü. Bu sırada babası Mehmet Salih Doğan (60), annesi Zahide Doğan (54) ve ağabeyi Sebih Doğan (25) cinayeti saniye saniye izledi. Cesedi otomobile koyan ailenin erkekleri, dere yatağına götürdükleri cesedi burada gömdü. Anne Zahide Doğan da evdeki kan izlerini temizledi. Önce eşinin kaybolduğu söylentilerini yayan Doğan, daha sonra teslim oldu.

Amed'de ise **Güldane Koçak** isimli 3 çocuk annesi kadın, evinin 8. katından birlikte yaşadığı erkek tarafından

atılarak öldürüldü.

Bir süre önce mahkeme tarafından uzaklaştırma kararı verilen İsmet Aksu (49), eşi **Gönül Aksu** (53)'yu takip etti. Bayrampaşa Şehir Parkı Caddesi üzerinde eşini durduran İsmet Aksu, Gönül Aksu'yla tartışmaya başladı. Tartışma kısa sürede kavgaya dönüşünce İsmet Aksu üzerindeki silahını çıkardı. Bu sırada, kaçmaya çalışan kadın, beline isabet eden kurşunla kanlar içinde yere yığıldı. İsmet Aksu, daha sonra aynı silahla kendini vurdu.

Antep'te yaşayan Ahmet Karakuş, aralarında uzun zamandır geçimsizlik olan ve evi terk eden eşi **Şükriye Karakuş**'u çocuklarının gözü önünde kalbinden bıçaklayarak öldürdü.

Şiddet duvarını ellerimizle parçalayalım

Bianet'in yerel ve ulusal gazetelerden, haber sitelerinden ve ajanslardan derlediği haberlere göre Mayıs ayında 13 kadın öldürüldü; 10 kadın ve kız çocuğuna tecavüz edildi; 20 kadın yaralandı; 15 kadına cinsel tacizde bulunuldu. Şiddetin dozu düşmedi anlaşılmalı!

Bununla birlikte halkın vicdanını yaralayan, hukukla adalet arasındaki çelişkileri gün yüzüne çıkaran mahkeme kararları verilmeye de devam ediyor.

Katiller hala "haksız tahrik" ve "iyi hal" indirimleriyle ödüllendiriliyor, kadınlar talep etmelerine rağmen korunmuyor, şiddetin her türü reva görülüyor. Bütün bu yaşananlara inat biz yine yazımızı başta belirttiğimiz umutla bağlayacağız. Barikatların en önünde ellerimizi buluşturacağız. Ve şiddet duvarını ellerimizle parçalayacağız!

"Evîn bi rexinbîn e"

H. Merkezi: Direniş teması ile gerçekleşen 21. İstanbul LGBT Onur Haftası, 11. LGBT Onur Yürüyüşü ile sona erdi. "**Direnîşin 'o' biçimi**" ana pankartını açarak Taksim Tramvay Durağı'ndan bir araya gelen binlerce LGBT birey, Tünel'e doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşe birçok milletvekili de destek verirken, çok sayıda sanatçı da yürüyüşe katıldı.

Cinsel yönelimleri ve farklılıkları temsil eden gökkuşağı flamalarını taşıyan LGBT bireyler yürüyüşte, çeşitli dillerde dövizlerle, homofobi

ve transfobiye karşı çıktı. Yürüyüşte Türkçe ve Kürtçe, "**Evîn bi rexinbîn e**", "Transfobi öldürür", "**Trans can e**", "Trans kimlikler hastalık değildir" dövizleri taşındı.

Yeni Demokrat Kadın'ın da katıldığı yürüyüş, şarkı, dans ve ıslıklarla renkli görüntülere sahne olurken, "**Susma haykır, eşcinseller vardır**", "**Homofobik devlet, yıkaçımız elbet**" sloganları atıldı. Taksim Tünel Meydanı'na kadar binlerin katılımı ile süren yürüyüş, her sene olduğu gibi LGBT'lerin meydanındaki demir kuleye gökkuşağı bayraklarını asması ile sona erdi.

GİTTİLER İŞTE!

Elimize e-posta yoluyla ulaşan, PKK gerillalarının Dersim'den çekilme sürecini anlatan bu yazıyı, güncelliğinden kaynaklı yayımlıyoruz:

Bu yıl kış geçen yıl gibi değildi. Kar daha az yağdı. Düşmanın heronları daha az uçtu. Düşman yoğunlaşması geçen yıla nazaran daha zayıftı. Ancak düşmanın varlığı, saldırı tehditleri hiç durmadı. Biryandan gerillanın eğitimi yoğunlaşırken diğer yandan HPG'nin 2012 yılı savaş bilançosunu ve değerlendirmesini "cihaz"dan dinliyorduk. Yapılan değerlendirmedeki gerçekliğe yakınlık, verilen özeleştirmenin niteliği ve gelecek yıla ilişkin yapılan güçlü ve iddialı savaş vurguları bizleri heyecanlandırıyordu. Aynı top raklar üzerinde aynı kitleyle, aynı düşmana karşı yürütülen savaşta yapılan değerlendirmelerin ortaklığı ve benzerliği çıkarılan sonuçların devrimci niteliği ve ortaya konan iddiaların güçlülüğü bizleri umutlandırıyordu. Savaş ve düşman gerçekliğine yakınlık, algı ve değerlendirmelerde benzerliği yaratıyor. Komutanlık ve savaşçı kişilikler üzerine yapılan değerlendirmeler ve çıkarılan sonuçların benzerliği ve ortaklığı bizleri olumlu yönde düşündürüyor, ciddi dersler çıkarmamızın zeminini yaratıyordu.

HPG'nin 2013 yılına ilişkin yaptığı görev saptamasındaki **"devrimci halk savaşı"**na ilişkin yapılan vurgular umut vericiydi. 2013 yılında savaşın daha da tırmanarak yükseleceğine, gelişeceğine ilişkin yapılan değerlendirmeleri dikkate almadan yeni bir yönelim belirlemek görev tespitleri yapmak imkansızdır. HPG büyük bir gerilla örgütüdür.

Komuta kademesinin yıllık savaş değerlendirmesi ve düşman hakkında yaptıkları tespitlerde bir önceki yıllarla ortak yanları olduğu gibi farklılıklarının da olduğunu belirtmek gerekir. Her yıl yeni bir savaş tarzı ve pratiği geliştirmeleri HPG'nin niteliğini, geldiği ileri düzeyi anlamak açısından oldukça önemlidir. Eleştiri-özeleştiri silahını, sahip oldukları ideoloji ve varmak istedikleri hedef açısından bu kadar etkili, güçlü ve amacına uygun olarak kullanmaları önemlidir.

Gerilla savaşında gelişmek ilerlemek, sağlamlaşmak isteyen bir güç mutlaka bu gelişmelerden ders çıkarmalıdır, önemli düzeyde öğretici yanları olduğunu belirtmekte fayda vardır. Komuta ve savaşçıların sürekli bir şekilde görev alanlarının

değişikliği ve acıklılığı öğreticidir. Görevini layıkıyla yerine getiremeyen komutanlar ve sorumlular kapsamlı bir özeleştiri vermek zorundadır. Verilen özeleştiri savaşçı yapı tarafından yeterli ve kabul görülmediğinde özeleştirmenin daha fazla derinleştirilmesi istenmektedir. Özeleştiri vermesi gereken komutan, özeleştirmesini savaşçı yapı tarafından ikna edici ve inandırıcı düzeye getirmeye dek geliştirip derinleştirmek zorundadır. **Komutanların yetki ve sorumluluğu sadece görevlerini layıkıyla yerine getirmek için vardır.** Daha fazla yetki kullanma hakkı yoktur. Komutanların savaşçıları üzerindeki "üstünlüğü" savaşçı geliştirmeye, yükseltmeye, savaşçı yapısını savaşçı nitelikli ve güçlü bir şekilde katma kadar vardır.

Fazlası için yoktur. Eleştiri-özeleştiri eğitimi öncelikle üstten yani en üstteki komuta kademesinden başlar. Komutan yapısından savaşçı yapısına eleştiri-özeleştiri silahı gelişir. Eğitim sadece savaş ve savaşçı geliştirmeye üzerine verilmez. Aynı zamanda ideolojik-politik konularda sağlam ve gelişkin bir dünya görüşü, politik bir formasyon sağlamak için eğitim verilir.

Gerek HPG gerekse YJA-STAR'ın komuta ve savaşçı yapısının görev ve önderliklerine (Öcalan) bağlılıkları yüksek düzeydedir. En büyük kazanımları budur. **"Görev ve örgüt"** denilince her şey durur. Her şeyin önünde, yapılacak görevler ve örgütün emir ve talimatları gelir. PKK'nin savaşta en büyük başarısı sadece nitelikli bir savaş yürütmesi değildir. Başarılarının önemli ve tayin edici yerinde önderliklerine, örgütlerine güçlü bağlılıkları gelir. **"Özeleştiri silahını ustaca ve sürekli bir şekilde kullanma ve örgüte-göreve bağlılık."** PKK'nin kilit başarı sözcükleri olarak bunları görmek gerekir. HPG gerçekliğinin ve savaş pratiğinin varlığı ve ağırlığı dikkate alınmadan gerilla alanında atılacak adımlar yetersizlikleri beraberinde getirecektir. HPG'nin varlığı ve sürecini, elde ettiği kazanımları dikkate almak, onlardan öğrenmek önemlidir.

2013 yılına girildikten sonra özellikle Şubat ayı için de PKK gerilla-

larının geri çekileceği yönlü konuşmalar radyoda egemen sınıfın parti yönetici ve sözcüleri tarafından dile getiriliyordu. 21 Mart Newroz konuşmasına kadar halk ordusu gerillaları **"Süreç nasıl gelişecek ve hangi yöne evrilecektir?"** sorusunu soruyordu. 21 Mart Newroz konuşması, bekleyiş içinde sorulan birçok soruya yanıt verdi. **"PKK'li gerillalar geri çekilecek, silahsız bir süreç başlayacak."**

Mart ayının ısıtıcı güneşi doğa üzerinde arta kalan parçalar halinde direnen karları eritmeye devam ediyordu. Hewaller henüz görünürde yoktu. Onları görebileceğimiz noktalara gidildi. Ancak hiçbir iz yoktu. Birkaç gün daha beklemek gerekiyordu. Newroz ile birlikte hewallerin kış üslenim alanlarından çıkması düşünülüyordu. Birkaç gün daha beklenildi. Sonunda arazideki bir grup arkadaşla görüşme yapılabildi. Gerilla alanında iki dost grubun en çok ihtiyaç duyduğu ve merak edip öğrenmek istediği ilk konu **"Kış nasıl geçti?"** üzerineydi. Bir aksiliğin, tersliğin olmaması temennisi ve isteğiyle sabırsızlıkla bu sorunun yanıtı alınmak istenerek beklenir. Uzun aylar boyunca habersiz, bilgisiz geçen günler merak ve durumları öğrenme isteğini artırıyor. Beşlerin şehit düşüşünü hewaller ancak Nisan ayında öğrenebilmişti mesela. Yakın olmamıza rağmen yaşanan "uzaklığın" tek nedeni beyaz kar örtüsü ve kışın geçit vermez gerçekliğidir.

HEWALLERLE GÖRÜŞME

2012 sonbaharından bu yana yapılan ilk görüşme heyecan doluydu. Hewaller 21 Mart konuşmasından sonra ne yapacaklar? Gerçekten geri çekilecekler mi? Yoksa belli bir bölümü geri çekilecek? soruları konuşuluyordu. Herkes HPG ana kararlarının yapacağı açıklamayı, vereceği kararı sabırsızlıkla bekliyordu.

Bu sabırsız bekleyiş devam etti. 25 Nisan'da HPG'li arkadaşlarla Halk Ordusu gerillaları arasında bir gö-

rüşme gerçekleşti. Bölgedeki duruma ilişkin bilgilendirme yapıldı. Bölgede özellikle ajan ve işbirlikçiliğe karşı yapılacak çalışmaların ve süreçle ilgili yürütülecek faaliyetlerin ortaklaştırılmasına ilişkin karşılıklı anlayış ve görüşler ortaya kondu. Keza bölgede gerçekleşecek yerel seçimlere ilişkin anlayışlar da özetlendi. Karşılıklı eleştiriler yapıldı. Dostça birbirini anlamaya, haklarına ve çalışmalarına saygı ve dikkat gösterilmeye çalışılan bir görüşme gerçekleşti.

Ertesi gün hewallerle yapılan görüşmede tüm HPG ve YJA-STAR güçlerinin kademeli olarak geri çekilecekleri yönündeki karar açıklandı. Yıllardır birlikte birçok ortak şey yaşandı. Ortak emekler, çabalar, anılar ve duygular... Herhangi bir çatışma haberi durumunda öğrenme açısından ciddi bir ilgi ve merak herhangi bir şehit haberi ise derin bir hüznün ve üzüntü yaşanmaktaydı. Şehit kanları birbirine karıştığı gibi anılar, duygular, özlemler de birbirine karışmıştı. Gerilla yaşamının zorluğu, tehlike ve riskleri, coşku ve heyecanı iki dost gerilla gücünü önemli oranda yakınlaştırmıştı. Yani geri çekilme sonrasında sadece fiziki olarak değil duygusal anlamda da önemli bir boşluk yaşanacaktı.

Gerek HPG'li gerekse YJA-STAR'lı arkadaşlarla kurulan diyalog, yürütülen çalışma, yaratılan dostluk, saygı ve devrimci dayanışma temelli olmuştur. Komuta kademesinden savaşçı yapısına doğru uzanan dostluk ve kurulan bağlar, emekle, kanla yaratılmıştır. Büyük bir emek ve çabayla, özenle gösterilen duyarlılıkla elde edilen kazanımlar yılların birikimiyle elde edilmiştir.

HEWAL ROJDA'YLA YAPILAN GÖRÜŞME

Hewallerle yapılan ikinci bir görüşmede, hepsi de yönetici düzeyde komutanlar Hewal Rojda, Fidan, Hogir arkadaşlar, Halk Ordusu savaşçılarını ziyarete gelmişlerdi.

Kadın komutanlardan Hewal Rojda'yla yapılan görüşme dostluk ve duygu yüklüydü. Hewal Rojda yılların gerilla yaşamıyla olgunlaşmış, duruşu ve yaklaşımıyla, savaş tecrübesi ve deneyimiyle saygınlık uyandıran bir arkadaştı.

Özellikle **TİKKO** gerillalarının büyük saygınlığını kazanmış, yapıcı, olgun, onurlu duruşuyla gerillalar üzerinde iz bırakmıştı. Keza kadın komutanlardan Fidan arkadaşın

emek ve tecrübesi de savaşlarına düşmüş aklar kadar değerliydi. Suriyeli bir Kürt olan Hewal Fidan'ın düşmana olan kını, savaşa ve yoldaşlarına olan bağlılığı örnek alınması gereken

bir özelliği. On beş yılın üzerinde bir savaş tecrübesine sahip bu değerli Kürt kadın komutan, her konuşmasında insana cesaret, inanç ve kararlılık veriyordu.

Hewal Hogir ise Hakkarili bir emekçi arkadaştı. Yıllar öncesinde ayağından yaralanıp bir süre tedavi gördükten sonra yürümede zorlan-

masına rağmen savaş alanını terk etmeyen değerli bir komutandı. Çocukluğunu yaşamadan gerilla yaşamıyla karşılaşmış

bir arkadaştı. Yürümede zorlandığı için kolaylık sağlasın diye elinde fındık ağacından yapılmış bir baston vardı. Arkaya doğru taralı hafif ağarmış gür saçlarıyla emektar bir komutan görünümü veriyordu. Yirmi yıla yakın

bir savaş geçmişi vardı. **Her üç arkadaş geri çekilme kararıyla birlikte bilinç ve yüreklerinde ne varsa bizlere**

vermek, bırakmak istemesine konuşuyorlardı. Geride bıraktıkları TİKKO'cu dostlarının başlarına kötü şeyler gelmesin diye, deneylerini aktarıp, düşmanın olası saldırılarına karşı yapılması gerekenler üzerinde duruyorlardı. Hewaller ve Halk Ordusu savaşçıları tarifi zor duyguları birlikte yaşıyordu.

Hewal Rojda TİKKO gerillalarını şehitleri için hazırladıkları anma törenine davet etti. Yerlerini bildikleri toprağa gömülü bazı şehitlerinin naaşlarını çıkarıp, bir törenle yeniden gömeceklerdi. Hewaller, şehitleri için normal mezar yapamıyorlardı. Şimdiye kadar düşmanın saldırılarıyla mezarları imha edeceklerini düşündükleri için şehitlerini **sıfır kamuflajla** gömmüşlerdi. Gerilla alanında yaşamın normalliğine ait hiç bir iz görülmez. Şehitler normal standartlara uygun gömülemez. Çünkü düşman saldırılarının ilk hedefinin başında gerilla varsa, ikinci hedefi de şehit gerilla mezarlıklarıdır. Türk ordusu sadece halka-gerillaya-canlılara düşman değildir, aynı zamanda şehit düşen, toprak olan gerillaya da düşmandır.

ANMA TÖRENİNE DAVET
"Yarın anma töreni düzenleyeceğiz, siz dostların da anma törenine katılmasını istiyoruz" diyen Hewal Rojda sanki

tören düzenlemek istedikleri arkadaşlar yeni şehit düşmüş gibi hüznün içinde konuşuyordu. Davetin kabul edilmemesi mümkün müdür? Şehit düşen her HPG, YJA-STAR gerillası aynı zamanda özgürlüğün ve bizlerin de şehidi ve değeridir. Onlar Kürt halkı özgür ve onurlu yaşasın, baskı ve zulüm bitsin diye şehit düştü. Onların her birinin savaş anısı ve özgürlük hayali aynı zamanda tüm halkın direniş anısı ve özgürlük hayalidir. Özgür bir Kürdistan istemi ve özlemi kadar demokratik bir talep olabilir mi? Büyük bedeller ödemededen büyük özgürlük davası kazanılabilir mi? Sayısız şehitler vermeden özgürlük yolu kısılabılır mi?

TİKKO gerillalarının tümü anma törenine katılmak için hazırlık yaptı. Farklı görev alanlarında olanlar bile anma töreni için bir araya toplandı. Üst-başlarını temizleyerek, anma törenine en iyi şekilde katılmak için hazırlıklarını yaptılar.

Hewaller şehitlerden sadece üç tanesinin naaşına ulaşabildi. Onlar için yeni mezarlar hazırlayıp mini bir şehitlik alanı yaratarak, Dersim'in en güzel, en renkli, insan ve özgürlük kokan dağ çiçekleriyle donattılar. Her şehidin başucuna konan taşların üzerine şehidin adı-soyadı ve şehit düştüğü tarihle ilgili kısa bir not bıraktılar.

Şehitlik alanı, anma töreni için hazır hale getirilmişti. Hewaller şehitleri anmak için özel bir hazırlık yaptı. Bir grup gerilla anma töreni için özel bir eğitim aldı. Başlarında usta bir komutan olan **Rojhat-Karakoçan** arkadaş vardı. Canla başla ve büyük bir aşkla görevini yapıyordu. Rojhat-Karakoçan arkadaşın eyalet sorumlularından Hewal Rojda'ya karşı gösterdiği saygı ve ortaya koyduğu çabayı, ortaya çıkan eksiklikleri gidermede gösterdiği duyarlılığı örnek alınması gereken yaklaşımlar olarak görmek gerekir. Gerilla alanında kadın erkek arkadaşlar arasında olması gereken ilişkilene ve sorumluluk biçimine en iyi örnek olarak görmek gerekir. Hewal Rojhat-Karakoçan Rojda arkadaşın etrafında dikkat ve duyarlılıkla duruyordu. Şehitleri en iyi biçimde anma sorumluluğuyla hareket ediyordu.

Hewaller devrimci bir duyarlılık örneği ortaya koyarak tören alanını ilk karşılama grubunda **TİKKO** ko-

mutanlarının da yer almalarını istediler. Onlar da bu öneriyi içtenlikle kabul edip, şehitleri anma törenini selamlama grubunda yer aldılar. İki TİKKO komutanı bir de Hewal Rojda alanı selamlama grubunda yer aldı.

ŞEHİTLERE SON GÖREV

Şehitleri anma töreni büyük bir emekle hazırlanmıştı. Hewaller anma töreni için hazır kıta bekliyordu. TİKKO gerillaları ise anma törenindeki "misafir" konuk bölümünde yerlerini aldı. Şehitleri anma tören komutanı hewal Rojhat-Karakoçan hazır ol vaziyette silah elinde tören alanının anma için hazır olduğu komutunu veriyordu. Hewal Rojda gerillalara yönelik Kürtçe bir konuşma yapmak için bir adım öne çıktı. Yalın ve duygu yüklü bir dille şehitlerle ilgili bir konuşma yaptı. Konuşma bitiminde büyük bir alkış koptu. Sonra TİKKO komutanı Kürdistan şehitleriyle ilgili kısa ve özlü bir konuşma yaptı: "*Dersim dağları, Ali Haydar Yıldız'dan bu yana sayısız gerilla şehitlerine tanıklık etti. Üç HPG şehidi özgürlüğün şehididir, onların adlarını silah kabzalarına kazıdık, anılarını halkımıza, türkülerini dağlarımıza armağan ettik. Kürdistan şehitleri ölümsüzdür.*" Her iki konuşma sonrasında gerillalar hep bir ağızdan "**ŞEHİD NAMIRIN**" sloganını attılar. Konuşmanın ardından önceden kazılan mezarlara şehitler konuyor. Gerek HPG, YJA-STAR gerillaları gerekse TİKKO gerillaları şehitlere saygının bir ölçüsü olarak sırayla küreklerle şehitlerin üzerine toprak attı.

Güneşin ısıtıcı ışınlarından daha güçlü bir şehitlerin ağır bir hüznün dalgası ortalığa yayılıyor. Bıraksan gerillalardan ağlayanlar olacak. Kazılan topraklar mezarlara doldurulduktan sonra kadın gerillalar, önceden toplayıp hazırladıkları kırmızı dağ çiçeklerini mezarların üzerine bırakıyor. Bu çalışma el birliği içinde o kadar özenle ve hızlı yapıyor ki izlemekte zorlanılıyor.

Anma töreninin başından itibaren çekim yapılıyor. Hewal Azad özen ve dikkatle çekim yapıyor. Gerillalar ayakta dikkatle bekliyor. Dersim'in öğle güneşinin sıcaklığı tören alanını ısıtıyor. Görkemli dağlara bakan güneşin en güçlü ışınlarını alan şehitlerin mezarları adeta çiçek bahçesine dönüşüyor.

Gerilla alanı, her vedalaşmanın bir daha görüşememe olasılığının fazlasıyla olduğu bir alandır. Çünkü şehit düşme ihtimali fazla olan bir savaş alanında aynı arkadaşlarla ikinci kez görüşme olanağı olmayabilir. Giden arkadaşlara son “başarı-serkeftin” sözleri söylendi. Giden her arkadaş geride kalanlara son bir kez daha dönüp bakarak, el sallayarak yollarına devam etti.

Dersimin sıcaklığı altında biten anma töreninin ardından hewaller hızlıca yapıp hazırladıkları çayı gruplar halinde gerillalara ikram ediyorlar.

Ortak halaylar çekilmeye, hep bir ağızdan türküler söylenmeye başlandı. Anma töreni güçlü ve ortak duygular yaratmıştı. Daha önce çeşitli vesilelerle farklı etkinliklerde biraraya gelen iki dost gerilla grubunun dostluk ve kardeşlik duyguları güçlenerek doruk noktasına ulaşıyordu. Her ortak eylem, etkinlik ve çalışma güçlü ortak duygu ve düşünceler yaşanmasına yol açtı. Bu adımlar kolay atılıp, kazanımlar kolay elde edilmedi. Yılların sabır dolu karşılıklı emeğiyle dostluk kazanıldı.

Şehitleri anma töreninde yaşananlar ve paylaşılan ortak duygular görülmeye değerdi. İki dost gerilla grubu bu kadar yakın ve iç içe geçerek tek bir vücut ve yürek olmuştu. Altı yılı aşan bir ortaklık, beraberlik, paylaşımlar, çabaların doruk noktasına gelmişti. Ortak halaylar çekiliyor, türküler söyleniyor, yaşananların ve anıların kalıcı hale gelmesi için yan yana gelinip fotoğraf çekiliyordu.

Şehitleri anma töreni bitti. TIKKO gerillaları kendi görev alanlarına gitmek için sıraya dizildiler. Hewallerle tokalaşıp birer birer alanı terk ederken hewallerin hepsi alkış tuttu. Bu alkış dostluğun, ortaya konan duyarlılığın ve gösterilen devrimci çabanın isimlendirilmesiydi. Gerillalar, hewallere el sallayarak yanıt verdi ve alandan ayrıldılar.

ALANDAN AYRILIŞ

Hem çekilme düşünce ve kararı hem de çekilme pratiği çok hızlı oldu. 25 Nisan tarihinde ana karargahın yaptığı toplantıyla geri çekilme kararını bildirmesiyle birlikte Mayıs ayının ba-

şında ilk grup alanımızı terk ederek, başka bir alana geçmek için ayrıldı. Güçler önce bir araya gelip toplanacak, yapılacak düzenlemeyle birlikte gruplar halinde kademeli olarak çekilinecekti. Mayıs ayının ilk günlerinde hewallerin kalabalık bir grubu alanı terk etmek için hazırlık yaptı. TIKKO komuta yönetimine çekilecekleri yönlü kararı bildirdikten sonra alanı terk edecekleri günü de belirttiler. Gitmeden önce kadın komutan arkadaşlardan Hewal Rojda ve Fidan arkadaş, erkek komutan arkadaşlardan Hogır arkadaş TIKKO gerillalarını ziyaret gelmişti. Çekilme kararıyla süreçle ilgili karşılıklı diyaloglar gelişti.

Hewal Fidan, Hogır, Rojhat-Karakoçan arkadaşlar Halk Ordusu gerillalarıyla yaptıkları her konuşmada, kurdukları her diyalogda süreçle ilgili dikkat edilmesi gerekenlere dair önerilerde bulunuyorlardı. San-ki TIKKO gerillalarına bir şey olmasın diye dağarcıklarında, tecrübe ve savaş bilinçlerinde ne varsa onlara aktarmaya çalışıyorlardı. Gerilla savaşının ilke ve kurallarına, savaşın komuta kademmesine, yapılması gereken görevlere ilişkin oldukça aydınlatıcı konuşmalar yapıyorlardı. Hewal Fidan'ın gösterdiği içten-

lik ve ortaya koyduğu samimiyet insanı oldukça duygulandırıyor. Türkçeye yeterince hakim değildi, bu nedenle konuşmalarını Kürtçe yapıyordu. “Sizler de bizim hewalimizsiniz. Bizim için örgüt fark etmez. Dağda düşmana karşı savaşan herkes bizim dostumuzdur” diyordu. Konuşurken gözleri parlıyor. Olgun, ağır başlı, bu yürekli Kürt kadının her bir sözü insana güven ve savaşı sürdürme kararlılığı, davaya olan inanç aşıyordu.

İlk grubun alandan çekilme kararının bildirilmesi üzerine heyecan daha fazla arttı. Alanı terk edecek ve çekilecek grubun başında eyalet komutanı Hewal Rojda ve kadın gerillalardan ağırlıklı bir grup bulunuyordu. Dostlarımızdan Hewal Azad da gidecek grubun içindeydi. Elinde yine kamera, özenle çekim yapıyordu. Son kareleri, direniş ve hüznü resmetmeye çalışıyordu.

Hewalleri yolculayacak olan TIKKO gerillaları alanda bulunarak tek sıra olarak dizilmişlerdi. Gidecek olan hewallerle birer birer tokalaşarak, vedalaşıldı. Herkes gitmenin ve ayrılacak olmanın ağır hüznü içindeydi. Belki bir daha görüşülme imkanının olmayacağı için hewallerin bazılarının gözlerinden engellenemeyen yaşlar dökülüyordu. Gerilla alanı, her vedalaşmanın bir daha görüşememe olasılığının fazlasıyla olduğu bir alandır. Çünkü şehit düşme ihtimali fazla olan bir savaş alanında aynı arkadaşlarla ikinci kez görüşme olanağı olmayabilir. Giden arkadaşlara son “başarı-serkeftin” sözleri söylendi. Giden her arkadaş geride kalanlara son bir kez daha dönüp bakarak, el sallayarak yollarına devam etti.

İKİNCİ GRUBUN GİDİŞİ

Hewallerin gidişiyle birlikte TIKKO gerillalarından da bir grup görev alanlarına doğru hareket etti. Uğurlama töreninde son sözler, başarı dilekleri iletilerek, hareket edildi. Yeni görev alanlarına gidecek olanlar için geride kalmanın sabırsız bekleyişi sürmektedir. Yapraklar açıp, doğa yeşile bürününce gerillada görev alanlarına gitmenin sabırsızlığı başlar. Hiçbir gerilla üslenim alanında kalmak istemez. Herkeste sabırsız bir bekleyiş başlar.

Sınır dışına çekilecek ikinci grubun içinde Batı-Dersim komutanlarından Hewal Hogır, kadın komutanlardan Hewal Fidan, alan komutanlarından Rojhat-Karakoçan arkadaşlar vardı. Yine uğurlama töreni yapılıyor. TIKKO gerillaları sıraya dizilmiş, HPG-YJA-STAR gerillalarıyla kucaklaşıp vedalaşıyorlar. Tüm gerillalar saf tutup diziliyor. Bir Halk Ordusu gerillası “veda konuşması” yapmak için bir adım öne çıkıyor.

“Bugün bir grup arkadaş daha alanımızdan ayrılarak, gidiyor. Bunun sadece fiziki ayrılık olmasını istiyoruz. Hewallerin özgürlük hayalleri dağlarda yazılı kaldı. Savaş anıları Kürdistan dağlarında kaldı. Özgürlük türküleri savaş alanlarında söyleniyor. Kurduğumuz dostluk ve dayanışma her günden daha güçlüdür. Hewaller yalnız bizlerin dostu değil alçakgönüllü öğretmenleri oldu. Bizler her bir komutan arkadaştan öğrendiğimiz gibi her bir savaşçıdan da öğrenmeye çalıştık. Bizlere düşen görev özgürlük mücadelesini büyütme, arkadaşların özgürlük hayallerini savaş alanında yaşatabilmektir. Geride ortak anılarımız, paylaştığımız dostluklar kaldı.”

Ortak halaylar çekilmeye, hep bir ağızdan türküler söylenmeye başlandı. Anma töreni güçlü ve ortak duygular yaratmıştı. Daha önce çeşitli vesilelerle farklı etkinliklerde biraraya gelen iki dost gerilla grubunun dostluk ve kardeşlik duyguları güçlenerek doruk noktasına ulaşıyordu. Her ortak eylem, etkinlik ve çalışma güçlü ortak duygu ve düşünceler yaşanmasına yol açtı. Bu adımlar kolay atılıp, kazanımlar kolay elde edilmedi.

Alanı terk edecek son grupla birlikte vadinin çıkışına dek birlikte yüründü. Kadın gerillalardan Rosa arkadaş, terk edilmiş bir köyün kalıntılarından lox taşının yanına gelince Hewal Koçer'e "Bu lox taşının yanında resmimi çeker misin? Burada şehit Muharrem (Yurdal) de fotoğraf çektirmişti" diyor.

Etkili ve içten konuşmanın ardından gerillalar hep birlikte alkış tufanı kopararak, adım adım yola koyuldu. Kucaklaşma ve vedalaşma anında hewallerden bazıları hatıra olsun diye TIKKO gerillalarına kalem, çakmak, puşi bıraktı. Gerillanın birbirlerine hatıra olarak bırakacağı başka ne olabilir ki? Özellikle YJA-STAR gerillalarının TIKKO kadın gerillalarına sarılıp kucaklaşmaları farklı bir kare olarak geride kalan anı oldu. Gözler nemli, sözcükler boğazlarda düğümlenerek, yarım kaldı. Hewal Hogır giderken yerde duran bir kaya parçasına elini sürerek, alnına götürdü. Toprağa, taşa, suya minnet, ülkeye bağlılık duygusu olarak anlaşılmalıdır. Ülkelere ve dağlarına vurgun olan bu güzel, savaşçı Kürt evlatlarının duygu dünyaları bir insan tadında ve rengindedir. Hepsî Kürt emekçi evlatları olan gerillaların yüreğinde güçlü özgürlük hayalleri yatıyor. Sözcükleri yarım, gözleri nemli ayrıldı. Kardeşlik dostluk duygularıyla ayrıldılar. Savaşçıların, komutan arkadaşların yaşam ve özlere Kürt emekçinin rengini taşıyor. Sözcükleri ve öfkeleri zulme, ayrımcılığa, haksızlığa, yok saymalara karşı bir isyandır.

Şimdi tarihin bizden beklediği ağır ve büyük sorumluluk isteyen görevler mevcut halden çok daha büyük emek, örgütlenme, iddia ve nitelikli bir savaş çizgisi ister. Mevcut hali daha da yükseltmek için var olandan daha güçlü, daha nitelikli yoğun bir çaba gerekir. Bu görev sadece gerilla alanında savaşan güçlerin omuzlarında değildir. Hepimizin sorunu ve görevidir. Eğer proletarya partisinin bütünü, sorumluluk sahibi tüm militanlar bu görevi doğru algılayıp, kavrayıp üzerine düşen devrimci görevleri en iyi şekilde

yerine getirmeye, şehitlerin sözleri ve anıları eksik ve yarım kalır.

SON GRUP

Gerilla alanında bazı görevlerin yerine getirilmesi için bir grup hewal kaldı. Ancak onların da alandan ayrılma günleri sayılıydı. Alan oldukça boşalmış, geride az sayıda arkadaş kalmıştı. Her giden grup geride kalanlara ağır bir boşluk, derin bir hüznün, yapılması mutlak gereken görevler bırakarak alanı terk ediyordu. Birbirlerini görmeye, birbirlerinden haber almaya, birbirlerinin durumlarını sürekli öğrenmeye alışmış iki dost gerilla gruptan birinin alanı terk etmesiyle birlikte, yaşamın bir tarafı eksik kaldı. Yaşananlar, alışkanlıklar yarım kaldı.

Son kez bir dostluk maçı yapıldı. Arada bir beklenmeyen yağmur yağsa bile maç devam etti. Maçı izleyen arkadaşlar iyi oynayanlara tezahürat yaptı.

Üçüncü grubun gidiş günü de belli oldu. Alanı terk etme emri gruba geldi. Ve hewallerden bir arkadaş gelip, yarın gideceklerini belirtti. TIKKO gerillalarının büyük bir bölümünün görev alanlarına dağıldıkları için küçük bir grup alanda kalmıştı. Geride kalan grup hewalleri yolculayacaktı. Alanı terk edecek son grupla birlikte vadinin çıkışına dek birlikte yüründü. Kadın gerillalardan Rosa arkadaş, terk edilmiş bir köyün kalıntılarından lox taşının yanına gelince Hewal Koçer'e "Bu lox taşının yanında resmimi çeker misin? Burada şehit Muharrem (Yurdal) de fotoğraf çektirmişti" diyor. Lox taşına sarılarak poz veriyor.

Yine tek sıra olunuyor. Hewaller TIKKO gerillalarının önünden geçerek, sarılıp vedalaşılıyor. Hewallerden bazıları puşi, çakmak, kalem bırakıyor. İç-

tenliğin dostluğun, kardeşliğin güzel örneğini sergiliyorlar. Hewal Roza "Ne mutlu bize ki arkamızdan bizleri uğurlayan dostlarımız var" diyor. Gerillaların gözleri dolu, dokunsan gözyaşları dökülecek.

Kısa bir veda konuşması yapılıyor. Bir TIKKO gerillası "Yaptıklarımız ve yapacağlarımız, dostluğumuzun ve görevlerimizin adı olacak, yapamadıklarımız ise özeleştirimiz olacaktır" diyerek dostluğa, dayanışmaya ilişkin karşılıklı güçlü vurgular yapıyor. Yine gözler doluyor, Dersim'i terk etmenin anlatılmaz acısıyla dolu sözler dudaklardan dökülüyor.

Hewallerin son görüntülerine dek el sallanıyor. Veda yüklü bir filme, özlere dolu bir romana, hüznün dolu bir müziğe konu olacak düşünce ve duygular yaşanarak, hewaller yolculanıyor.

Savaş ve direniş alanlarının yarattığı dostluk unutulmaz olur. Hewaller sadece türkülerini, hayallerini, özlere götürmediler, aynı zamanda TIKKO gerillalarıyla kurdukları dostlukları-

nı da beraberlerinde götürdüler. Hewaller TIKKO gerillalarına sadece şehitlerini, savaş tecrübelerini, öğretilerini bırakmadı, güçlü dostluklarını da bıraktılar. Şayet bir gün Kürt özgürlük gerillaları Dersim'e, savaş alanlarına dönerse onlar bıraktıkları dostluk ve dayanışmalarının daha güçlenmiş haliyle karşılaşacaklar.

Bir gün bir TIKKO gerillası alan komutanlarından Hewal Rojhat-Batman'ın doğu Dersim alanına görev gideceğini öğrenir. Ona İbrahim Kaypakkaya yoldaşın yaralandığı Ali Haydar Yıldız yoldaşın şehit düştüğü Vartınik'te toprağına varınca özgürlük anılarımızı yaşatmak için bir mermi verir. "Vartınik'e vardığında bu mermiyi bizler için sıkmanı istiyoruz" der. Ve Hewal Rojhat-Batman bu talebi yerine getirir. Grubuyla birlikte Vartınik bölgesine varınca "Durun" der. TIKKO komutanından aldığı mermiyi silahına sürer. Ve havaya sikar. "Bu TIKKO'cu arkadaşların isteğiydi" der. Sonra yola koyulur.

(Dersim'den bir Partizan)

Hewal Hogır giderken yerde duran bir kaya parçasına elini sürerek, alnına götürdü. Toprağa, taşa, suya minnet, ülkeye bağlılık duygusu olarak anlaşılmalıdır. Ülkelere ve dağlarına vurgun olan bu güzel, savaşçı Kürt evlatlarının duygu dünyaları bir insan tadında ve rengindedir.

6 NİSAN EYLEMİ

Kış erken terk etti. Ağır da olsa kar yavaş yavaş erimeye, yeşillikler belli belirsiz şekilde doğayı örtmeye başladı. Doğanın kahverengi ve hafif yeşilimsi örtüye bürünmesi kısa sürede yeşilin egemen olmasının habercisi gibiydi. Yoldaşlar 24 Nisan'a güçlü bir askeri eylem yaparak, sürece hazırlanmaya çalışıyorlardı. İlkbaharda düşmanın alana yönelik yapacağı operasyona hazırlık yapılmıştı. Özellikle hava saldırısına karşı konumlanma ve hazırlık yapıldı. Yeni güçlü mevziler yapıldı. Düşmanın olası saldırısına karşı hazırlık ve bekleyiş devam ediyordu.

6 Nisan günü her zamanki hazırlığın bir devamı oldu. Helikopterin uçuş gürültüsü bir yaklaşım bir

uzaklaşıyordu. Motor sesinden hangi tip helikopterin uçtuğu anlaşılıyor. Kobra mı? Skorsky mi? Eğer kobra ise konumlanma ve mevzilenme farklı olur, skorsky ise farklı olur. Motor sesinden kobra olduğu anlaşılınca gerillalar kobralara yönelik saldırı amaçlı konumlandı. Önceden hazırlığı yapıldığı için mevzilere girilip, saldırı için konumlanarak beklemeye başlandı. Kobranın motor sesi bir yaklaşım, bir uzaklaşıyordu.

Yakınlaştıkça sevinç uzaklaştıkça hayıflanma sesleri yükseliyordu. "Ah bir gelse", "gelmezse konumlanmamız yine boşa gidecek" türünden diyaloglar geçiyordu. İki kobra silah menziline girince roket atarla ilk atış yapıldı. Mermi kobranın yakınından geçti. Sonra BXC çalıştı. Sonra karnas ve kleş çalıştı. Mermiler kobraya değişiyordu, ancak can alıcı yerine isa-

bet etmiyordu. Gerillaların ilk heyecanına, ilk coşkusuna diyecek yoktu. Özellikle yeni gerillaların sabırsızlığı ve heyecanı görülmeye değerdi.

Konumlanan hemen her gerilla kobralara saldırdı. Ateş etti. Kobralar birçok noktada yapılan saldırı karşısında hızla alanı terk etmekten başka çare bulamadı. Farklı yerlerden aldığı kurşunlarla panik halinde alanı terk etti. Kobraların kaçışı gerillanın zaferi ve üstünlüğünü gösteriyordu. Gerillaların coşku ve heyecanı diyaloglarına ve yüzlerine yansıyor. Her başarısı gerillanın yeni bir saldırıya güçlü hazırlanmasına neden oluyordu.

Son iki yıldır gerilla alanına yönelik kobra saldırılarına karşı yanıt verme şeklinde bir direniş ve karşı koymuş örgütlenmeye başlandı. Daha önceki yıllarda kobraların saldırı karşısında gerillalar savunma amaçlı ko-

numlanmaya gidiyordu. Ancak son iki yıldır durum değişti. Saldırı esas hale geldi. Kobraların etki gücü önemli oranda etkisiz bırakıldı. İlkbaharın ilk eylemi gerillada büyük bir moral, tarifi zor bir coşku yarattı.

Gerilla coşku verici bir saldırı eylemi gerçekleştirerek, baharı karşıladı. Doğanın her değişimi gerillanın moral değişimine güç katar. Gerillanın güçlü değişimi nitelikli yürüyüşü emekçilere, ezilenlere mücadele gücü ve kararlılığı kazandırır. Gerillanın zaferi kucaklayacak umut verici yürüyüşü şehirlerin, gecekonduların yoksullarına adalet ve özgürlük arayanlarına güven ve coşku veriyor. Gerillanın kurşun sesleri, gecekondu semtlerinde yaşayan emekçilerin direniş sloganlarına karışıyor.

(Dersim'den bir Partizan)

“Sivas’ın ışığı Taksim’de yanıyor!”

İstanbul: 23 Haziran günü **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği** ve **Hacı Bektaş Veli Dernekleri** tarafından organize

edilen ve aralarında Partizan’ın bulunduğu devrimci, demokratik ve yurtsever kurumların da yer aldığı bir miting gerçekleştirildi. Numune Hastanesi ve Söğüt-lüleşme olmak üzere iki koldan Kadıköy Meydana yürüyüş düzenleyen kitle, hem 2 Temmuz’un 20. yılı ile ilgili anma etkinliklerine güçlü bir başlangıç yaptı

hem de 3. Köprüye “Yavuz Sultan Selim” isminin verilmesini protesto etti. Taksim direnişinin coşkusunun taşındığı Kadıköy’de on binler **“Bu daha başlangıç, mücadeleye devam”** sloganının yanı sıra **“Madımak utanç müzesi olmalıdır”**, **“Sivas’ı unutma, unutturma”**, **“Sivas’ta yakanlar AKP’yi kuranlar”** sloganlarını haykırdı.

Mitinge **“Sivas katliamının 20. yılında öfke ve direnişi büyütelim”**, **“Mutlaktır ülkemizde devrim yeni bir işaret fişegidir Taksim”** yazılı pankartlarla katılan Partizan kitleleri de kitleselliği ve coşkusuyla alandaki yerini aldı.

Alanda başlatılan programda ilk olarak Sivas’ta katledilen ve Taksim’deki direniş sırasında şehit düşenler anılıp, “burada” denilerek saygı duruşu yapıldı. Ardından ilk olarak konuşan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı **Kemal Bülbül** hiçbir şekilde devletin dayattığı teklifi kabul etmeyeceklerini, mücadelelerine devam edeceklerini vurguladı. Taksim Dayanışması adına konuşan TTB Merkez Konseyi Üyesi **Osman Öztürk** ise konuşmasında dayanınmanın taleplerini dile getirerek, direnişin henüz bitmediğini dile getirdi. Ardından Alevi Bektaş Federasyonu Başkanı bir konuşma yaptı. Miting **Sebahat Akkiraz**, Arif Sağ ve **Mustafa Özarslan** türkülerinin ardından sonlandırıldı.

H. Merkezi: 17 yıldır hapisanede tutulan hasta tutsak **Mehmet Yamaç** gazetemize gönderdiği bir mektupla tedavi süresince yaşadıklarını anlatarak **“İğneler ağrılarımı daha da artırdığı için artık revire çıkmıyorum. Şu anda tedavim keyfi olarak yapılmıyor. Ağrılar nedeniyle en temel ihtiyaçlarımı dahi gideremiyorum. Ben sadece tedavimin insanca yapılmasını istiyorum. Başka bir şey istemiyorum”** dedi.

1965 Wan doğumlu olan Mehmet Yamaç, 5 Kasım 1996 tarihinde tutuklanmış, müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı. 19 Aralık Hapishaneler Katliamı sırasında Ceyhan Hapishanesi’nde olan Yamaç, burada yaşadıklarını şöyle anlattı: **“19 Aralık Katliamı sırasında kırılan**

“Deniz manzaralı oda” ile tedavi!

gögüs kafesimin kırık kemikleri üst üste binmiş ve bir yumak gibi göğsümün üstünde kaynamıştır. Atılan kimyasal bombalar ve gazlar nedeniyle akciğerimin bir bölümü yanmıştır. Verilen yanlış ilaçlar nedeniyle midemde yaralar meydana geldi. Tedavim yapılmayarak beni diri diri mezara koymuşlar. Günde 3-4 saat ancak uyuyabiliyorum. Çok şiddetli ağrılar yaşamaktayım. Uzanırken, kırık kaburgalar kalbime basınc yapıyor.”

“Bir Şeyin Yok!”

13 yıldır tedavisi yapılmayan Yamaç, ya “Bir şeyin yok” denilerek geri

çevrilmiş, ya da KOAH, zatürree, kanser gibi birbirinden farklı hastalıkları olduğu söylenerek bilinmezliğe itilmiş. Ciğerlerinde ciddi tahribatlar olduğu kesinleşen Yamaç için akciğer naklinin yapılması gerektiği belirtiliyor. Doktor tavsiyesine göre 60 gün kullanılması gereken bir ilacın 13 yıldır kendisine verildiğini anlatan Yamaç, **“Doktorlara neden bu ilacın verildiğini sorduğumda ise doktorluk meslek ilkeleriyle bağdaşmayacak bir üslupla ‘Bu ilaçlar pahalı ilaçlardır. Şükret. Ölürsen öl! Hiç umurumda değil’ diyen doktorlarla da karşılaş-tım”** dedi mektubunda.

28 Ocak’ta Erzurum H Tipi Hapishane’den Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Hapishane’ye sürgün edilen Yamaç, mektubunda yolda kalp krizi geçirdiğini ve tedavi olmak için gittiği Tekirdağ Devlet Hastanesi’nde bulunduğu hücrenin rutubetli olduğunu, hiç güneş görmediğini ve nefes almakta zorlandığını anlattı. Ancak doktor, adeta onunla dalga geçerek, hapishanenin sağlıklı gardiyanına, **“Beyefendiye deniz manzaralı bir oda verin”** demiştir.

Tedavisinin artık hapisanede yapılması gerektiğini belirten ve doktor olduğunu iddia eden devletin beyaz önlüklü katilinin Yamaç’a yazdığı sevk raporu yüzünden Yamaç, acil durumlarda dahi hastaneye götürülmüyor.

“Sultan ve Gülbahar’a özgürlük”

66. HAFTA

İHD İstanbul Şubesi 22 Haziran’da, hasta tutsaklar 58 yaşındaki **Sultan Özer** ve 83 yaşındaki **Gülbahar Demir**’in durumlarına dikkat çekerek bir an önce serbest bırakılmasını istedi.

Ölüm sınırındaki hasta mahpuslara Adli Tıp Kurumu tarafından “hapishanede kalabilir” raporları verildiği ve Adalet Bakanlığı’nın mevzuatta bir değişiklik yapmaktan uzak olduğu belirtilen açıklamada, **“Bu nedenden ki bugüne kadar hapishanelerde bulunan hasta mahpusların pek çoğu özgürlüğe kavuşmadan hayatını kaybetmiştir”** denildi.

67. HAFTA

İHD İstanbul Şubesi Cezaevleri Komisyonu, 29 Haziran’da, % 92 engelli raporu bulunmasına rağmen 4 Haziran günü tutuklanarak Urfa Hapishanesi’nde tutulan **Murat Arıcı**’ya özgürlük istedi. Arıcı, 17 sene dir diyaliz makinesine bağlı yaşıyor ve tedavisi hastanelerin “yoğunluğu” nedeniyle engelleniyor.

AVM: Alın-Verin-Metalaşın

AVM, açılımı alış-veriş merkezi. Tüketim anlamında her türlü imkânın sunulduğu mekânlar. Fakat AVM’lerin taşıdığı anlam sadece bu değil.

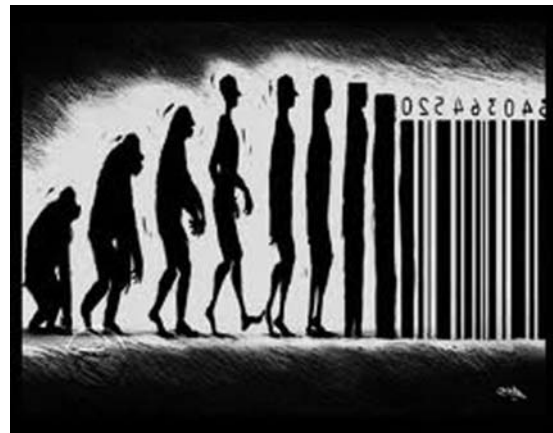
Türkiye’de toplam 306 AVM bulunuyor. 2013 Mayıs’ına kadar 7’si İstanbul’da olmak üzere 11 AVM açıldı. Toplam yatırım miktarı 40 milyar dolar. Bunun 12 milyar doları yabancı firmalara ait. Son dönemde AVM furyası yönünü Anadolu’ya ve il merkezleri dışında ilçelere de çevirmiş durumda.

Ana akım medyada “AVM çılgınlığı” veya “AVM liderliği” olarak yorumlanıyor bu durum. Her iki yorumda da esas olarak bir eleştiri-den ziyade AVM “kültürünü” öven, destekleyen, propagandasını yapan bir tını hâkim.

Kapitalizm devasa üretim olanakla-

rına hem sermaye birikimi hem de üretici güçler olarak ulaşalı çok oldu. Devasa üretim, tüketimi ön koşullar. Tüketim olmadığında da yeniden üretim olmaz, kapitalizm için üretimin bir anlamı kalmaz. Artı-değerin, dolaşısıyla kârın, gerçekleştiği yer meta üretimi değil, üretimin son aşaması olan tükettir. Dolayısıyla **tüketim, kapitalist sistemin üretim kadar önemli bir bileşendir.**

Üretim, tüketim ve yeniden üretim döngüsünün yaratılması için, kapitalizm tüketim olgusuna muhtaçtır. Tüketim süreci taşıdığı önem kapsamında bir bütün örgütlenir. Reklam, dizi, sinema, klip, gazete-dergi, internet ağı gibi araçlarla insanları metaya sürükleyerek, “tüketim kültürü” yaratılır. Marka düşkünlüğü, teknolojik ürün hastalığı, alışveriş

tutkunluğu özenle işlenir, tüketim çılgınlığı körüklenir.

Tüketim; özgürlük, hayat, paylaşımı sevgi, aşk olarak yansıtılır. Her kesimden insan, kendi ihtiyaçlarına göre değil, kapitalist tüketim ihtiyacına göre şekillendirilir. “Tüketim kültürü”yle meta kişiliğin, kimliğin, karakterin ifadesi haline gelir ve “tüketim kültürü”nü yaygınlaştırır, pekiştirir. Araba “kız” gibidir. Marka saygınlıktır. Teknolojik aletler üstün kişiliğin ifade-

sidir. Elbise, ayakkabı ve takılar sosyal kişiliğin ifadesidir. Turkcell hayatı paylaşmaktır, Vodafone özgürlük...

AVM’lerin taşıdığı anlam ve mantar gibi çoğalması kapitalist tüketim kültürünün bir parçasıdır. Tüketime dair her türlü meta ve imkânı bir araya getirilmesiyle, hem tüketim kültürü yaygınlaştırılıyor hem de her kesimden insanın tek noktadan alış-veriş yapması sağlanarak tüketim merkezleştiriliyor.

Kapitalizm emekçi yoksul halkı tüketim araçlarıyla da sermayenin esiri haline getiriyor. Emekçi yoksul halkı, emek güçlerini satmak zorunda bırakarak metalaştırdığı gibi, tüketim kültürüyle de insan ilişkilerini, davranışlarını ve alışkanlıklarını metalaştırıyor. Dolayısıyla üretim merkezi fabrikalarda olduğu gibi tüketim merkezi AVM’leri, kapitalizmin metalaştırma merkezleridir.

Hemen her fırsatta "aynı bağın gülü-yüz" edebiyatı yapan AKP'nin ve elbette Türk hâkim sınıflarının tarihi pratikleri, ülkemiz topraklarında yaşanan aslında böyle olmadığını ortaya koyuyor. Adeta bir diller, kimlikler, inançlar ve kültürler mozaiği olan coğrafyamız, Osmanlı'dan günümüze tek tipleştirme politikalarının kan, gözyaşı ve korkunç acılar yaratan sonuçlarına sahne oldu/oluyor.

Bugüne kadar TC'nin üzerine inşa edildiği "tek"ler dışında kalan her şey büyük kuşatma altına alındı, sindirildi, asimilasyona tabi tutuldu, inkar edildi ya da kanlı bir şekilde imha edilerek yok edildi. İmha, inkar ve asimilasyon bu topraklarda Türk kimliği ve Sünni-Hanefi inancından olmayan herkesi vuran büyük bir salgına dönüştü. TC'nin Osmanlı'dan devraldığı bu geleneğin en çarpıcı örneklerinin cereyan ettiği yerlerden biri de **Antakya**'dır. Tarih defterlerine "**Hatay sorunu**" olarak geçen Antakya'da yaşananlar Türk hâkim sınıflarının, çeşitli milliyet ve inançlara, kültürlere yönelik tahammülsüzlüğünün nadide örnekleriyle doludur.

Yetmiş iki milletin kenti...

Yaşananları belki de bu kadar "değerli" kılan ise Antakya'nın adeta bir kültürler ve milliyetler bahçesi olarak tarihsel bir birikime sahip olmasıdır. Arapça, Türkçe, Kürtçe, Ermenice, Rumca, Süryanice ve birçok dilin konuşulduğu; Hıristiyanlık, İslamiyet, Yahudilik, Bahailik gibi dinler ile Alevi, Sünni, Ortodoks, Katolik gibi mezheplerin ve bu mezheplerin alt grupları; Hanefilik, Şafilik, Haydarilik, Klezilik vb çok sayıda inanç biçiminin birarada, kardeşçe yaşadığı bir coğrafyayı anlatır Antakya ismi. Deyim yerindeyse, her küçük topluluğun ayrı bir dini -ve hatta dili-, ayrı bir inanç

sistemi ve buna uygun kurumunun bulunduğu, her din ve mezhebin farklı ibadet yerlerinin ve şekillerinin, şölenlerinin, bayramlarının, gelenek ve göreneklerinin yana yana durduğu bir bölgedir söz ettiğimiz. Çoğu zaman her köyü, hatta aynı köyün farklı mahallesi değişik inanç ve kültürler ev sahipliği yapan bir coğrafyadır Antakya. Birkaç yüz metre karelik alanda kilise, türbe, ziyaret, havra ve caminin birarada görülebileceği bir yerdir. Tüm tarih boyunca diğer milliyetlerle birlikte büyük oranda Arap Alevi-Sünnilerin, Ermeni, Rum ve Yahudilerin yerleşim yeri olagelmıştır. Elbette Osmanlı egemenliği altına girene kadar.

Antakya'dan Hatay'a kırk asırlık Türk yurdu (mu)?

Osmanlı'nın Antakya'ya gelişi 16. yüzyıla dayanır. 1516'da Osmanlı ordusu

Antakya, Halep, Hama, Humus ve Şam'ı ele geçirir. 1517 Eylül'ünde, şu sıralar oldukça "popüler olan" Yavuz Sultan Selim, Memlûk Sultanlığı'nı yenilgiye uğratarak, Suriye-Filistin-Mısır topraklarını işgal eder. Bu dönemde Belen ve Yayladağ'a Türkler yerleştirilir. Osmanlı İmparatorluğu, Antakya'yı Halep İli'ne bağlı bir ilçe merkezi haline getirir. 1553'te Irak-ı Arap, İran seferi sonucu Osmanlı'ya bağlanır. Daha sonra ise emperyalistler arasındaki çıkar dalaşının bir alanı haline gelir. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sonunda Fransa tarafından işgal edilir. Başında, merkezi Beyrut'ta bulunan Fransız Yüksek Komiserliği'nin atadığı askeri bir valinin olduğu İskenderun Sancağı kurulur. 20 Ekim 1921'de TC, Fransa'yla imzaladığı anlaşma göre, Payas ile Meydam-ı Ekbez arasında uzanan sınırın güneyinde Suriye hükümetine bağlı İskenderun Sancağı'nın kuruluşunu kabul eder. Ancak TC'nin bölgeye dair hesapları bitmez.

Hitit, Eti ve Ata kelimelerinden, 'Hitay Türkleri'nden esinlenerek 'Hatay' adını icat eden ve bölgeyi ve doğrudan burada yaşayan herkesi "kırk asırlık Türk yurdu" ve "özbeöz Türk" ilan eden Mustafa Kemal, Teşkilat-ı Mahsus'a'nın bir üyesi, Hatay Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti Başkanı Tayfur Sökmen aracılığıyla bölgedeki etkinliklere hız verir.

Arap (Alevi), Ermeni, Rum ve Yahudiler üzerine terör estirilir, korku iklimi hâkim hale getirilir. 1937'de Milletler Cemiyeti, Sancak'ta yarı bağımsız bir yönetim kurulmasını, toprak bütünlüğünün TC ve Fransa tarafından korunmasını, dış ilişkileri ise Suriye'nin yürütmesini karara bağlar. Tayfur Sökmen'in "yoğun çabalarıyla", süngü gölgesinde yapılan "seçmen" sayımına göre 22 Türk, 11 Arap, 5 Ermeni ve 2 Rum vekil meclise girer. Oysa devletin resmi kayıtlarına göre 38'den önce sadece Payas ve civarında 10 bini aşkın Ermeni yaşamaktadır.

El çabukluğuyla, silahların gölgesinde yapılan bu seçmen sayımıyla bölgenin kaderi TC'nin eline geçer. Alelacele, yangından mal kaçırıcısına yasalar çıkarılıp kararlar alınır. 5 Temmuz 1938'de Kurmay Albay Şükrü Kanatlı komutasındaki Türk birlikleri Antakya'ya girer. "Seçimle" oluşturulan Meclis'te Türk vekillerinin oylarıyla 2 Eylül 1938'de Hatay

Cumhuriyeti ilan edilir. 30 Haziran 1939'da Hatay Türkiye'ye "katılır".

İmha, İnkâr ve Asimilasyon!

1934'te Trakya'da Yahudilere yönelik katliamlarla adını duyuran Trakya Umumi Müfettişlik Baş Müşaviri olan Gümüşhane Milletvekili **Şükrü Sökmensüer** bölgeye vali olarak atanır. Gelişmeler bölge halkında büyük bir korku yaratır. 1940'a kadar 26.500'ü Ermeni, 11.500'ü Rum, 6.000'i Arap ve Yahudi olmak üzere 48 bin kişi can korkusuyla Lübnan veya Suriye'ye göç eder. İskenderun Sancağı'nda yer almayan Türk nüfus yoğunluklu Dörtöyl ve Hassa ilçeleri, Hatay'a dahil edilir. 1939, 1942 ve 1967'de "**Suriye uyrukluların mallarının tespiti ve bu mallara el konulması hakkında yönetmelik**"ler çıkarılır, Suriye'ye ve Lübnan'a kaçan Ermenilerin, Arapların ve Yahudilerin mallarına el konulur. Türkçe dışındaki tüm isimler değiştirilir.

Bakanlar Kurulunun ilk işi Arapların işine son vermek olur. Yüzyıllardır bu topraklarda yaşayan Arap halkının dili yasaklanır. Arapça gazete ve dergiler de kapatılır. Asimilasyon politikaları 12 Eylül cuntasıyla hız kazanır. Antakya'ya Afganistan'dan Özbekler getirilir. Ovakent beldesi kurularak 6-7 bin Afgan yerleştirilir.

Yavuz Sultan Selim'le başlayan nüfus yerleştirme politikası, mirasçıları tarafından yürütülür. Bulgaristan'dan, Muş'tan, Samsun'dan, Aydın'dan getirilen aileler de belirli bir stratejiye göre Antakya'nın farklı bölgelerine yerleştirilir. Amaç farklı dil, kültür, din ve mezheplere karşı sistematik bir asimilasyon politikasını yaşama geçirmektir. Nusayri nüfusunu çoğunlukta olduğu bölgelere Türkler yerleştirilir, Nusayriiler de genişleyen kentte farklı mahallelere taşınır. Keza 1960'lardan itibaren Türkiye'de yaşanan göç dalgaları Nusayriileri Türkiye'nin dört bir tarafına savuracaktır.

Antakya, TC devletinin "makbul vatandaş" saydığı kesimler dışında kalanlara yönelik düşmanlığını somut yaşayan bir örneğidir. Bu politikalar bugün hala devam etmektedir. İçişleri Bakanlığının 11 Nisan 2007 tarihli yazısıyla ilçe olmadığı gerekçesiyle "Antakya" adı nüfus kâğıtlarından kaldırıldı.

TC'nin özellikle de Suriye'deki gelişmelerle birlikte bölgede yaşayan çeşitli milliyetlerden halkımıza yönelik böl-parçala, yönet politikası hız kazandı. Ancak egemenlerin tüm saldırılarına karşın Antakya, sahip olduğu kültürel çeşitliliği, bir arada, kardeşçe yaşama kültürünü yaşatacaktır.

Tarihten kısa kısa...

X 4 Temmuz 1848: Karl Marks ve Friedrich Engels'in yazdığı Komünist Manifesto yayımlandı.

X 6 Temmuz 1980: Çorum'da 29

Mayıs'ta başlayan ve devlet eliyle organize edilen katliamda Alevi, devrimci, demokrat 48 kişi öldürüldü.

X 11 Temmuz 1980: TC ordusu Fatsa ilçesine yüzlerce asker ve polis "nokta operasyonu" düzenledi, sokağa çıkma yasağı ilan edildi,

bütün evler arandı. Bağımsız belediye başkanı **Fikri Sönmez** de dahil 300 kişi gözaltına alındı. İçişleri Bakanı, Başkan Sönmez'i görevden aldı. Sönmez gördüğü işkence sonucu yaşamını yitirdi.

X 10 Temmuz 1991: 5 Temmuz

günü evinden alınarak gözaltında işkence ile katledilen ve 7 Temmuz'da yol kenarında cesedi bulunan HEP Amed İl Başkanı **Vedat Aydın**'ın cenaze törenine katılan on binlerce kişinin üzerine ateş açıldı; bu katliamda 10 kişi yaşamını yitirdi.

Evrensel
BakışRüzgar halklardan yana
esecek!

Son yıllardaki kitle eylemlerinin, direnişlerinin, isyanlarının tavan yaptığını hep birlikte görüyoruz. Avrupa başkentlerinden ABD'ye; Mısır, Tunus'tan Türkiye'ye kadar bir dizi ülkede kitleler mevcut sisteme isyan ettiler. Bunun son örneğini Türkiye ile neredeyse eş zamanlı harekete geçen Brezilya halkı gerçekleştirdi.

Burjuva-feodal yazarlar halkların isyanlarının ortak noktalarını görmezden gelerek her ülkedeki kitlelerin isyanını ülkelerin sınırlarına hapsederek açıklıyorlar. Bunun için ülkemizdeki isyan "haysiyet" isyanı olurken, Mısır ve Tunus'ta diktatörlük karşıtı oluyor. Ancak kazın ayağı hiç de öyle değil.

Bretton Woods Komisyonu'nun yıllık toplantısında konuşan IMF Başkanı **Cristian Lagarde**, konuşmanın bir yerinde, altını da çizerek "pastayı büyötmek" ve "pastayı daha eşit paylaşmak"tan bahsediyor. Şimdi durup dururken IMF Başkanı gelir dağılımındaki eşitsizliği azaltmaktan neden bahsediyor? Bir dizi toplumsal çelişkinin patlama noktasına geldiği bir dönemin içinden geçiyoruz. Bunun farkında olan emperyalist burjuvazinin temsilcileri/sözcüleri vahim durumdan çıkmak için eşitsizliğin giderilmesinden bahsediyorlar.

Elbette eşitsizliğin giderilmesinin gerçek karşılığı da aradaki açının esasa denk düşmeyecek bir biçimde, ufak da olsa kapatılmasıdır. Ancak bir yandan dolu dizgin neo-liberal politikaların uygulanması öte yandan da bunun dizginlenmesi çabası kapitalizmin kısır döngüsünü oluşturuyor. Ve bu çelişkinin çözümü konusunda da elleri kolları bağlı kalıyor. Öyle ki Birleşmiş Milletler'in araştırmasına göre dünya nüfusunun yüzde 1'i, servetin yüzde 40'ına sahip durumda.

Emperyalist burjuvazinin sözcüleri tam da kriz şartlarında bile burjuvazinin gelir dağılımındaki açığı kendileri lehine büyüttüğünü saklamak derindeler. Kriz onların iddia ettiğinin aksine, halklar açısından büyük bir yoksullaşma olurken, burjuvazi açısından işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde ekonomik hegemonyasını derinleştirdiği bir süreci ifade ediyor.

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü'nün (OECD) son dönemlerde yayımladığı rapora göre kriz döneminde gelişmiş ülkeler olarak ifade edilen ülkelerde bile gelir eşitsizliği artmış durumdadır. 34 ülkeden alınan veriler göstermektedir ki 2008-10 arasında gelir uçurumu önceki 12 yıla göre daha hızlı artmış durumda. Bu ülkelerdeki en zengin yüzde 10'luk kesimin geliri, en yoksul yüzde 10'un gelirinden 2007 yılında 9 kat fazla iken, bu rakam 2010 yılında 9.5 kata ulaşmış.

Neo-liberal politikalar halkları yoksulluğun, yoksunluğun ve sefaletin kucağına itiyor. OECD ülkelerinde Almanya'nın durumu diğerlerine göre daha "adil" iken yoksullaşan halk sayısı her geçen gün büyümektedir. 2010 yılında Almanya'da yoksul olanlar nüfusun yüzde 9'unu oluşturuyor.

Avrupa'da en iyi durumda olan Almanya'nın bile durumu bu iken karşıımızdaki tablo emperyalistlerin ne kadar da çaresiz olduğunu gösteriyor. Öyle ki kıta Avrupa'sı 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana bu kadar yardıma muhtaç olmamıştı. Kızılhaç, kitlelerin sefaletle sürüklenmesi nedeniyle 20 AB ülkesine gıda ve zaruri ihtiyaç yardımı yapıyor. Tek başına İspanya'da 3 milyon kişi yardım alıyor, şüphesiz yardıma muhtaç olanlar bunun çok daha üzerindedir. Durumu en kötü olan ülkelerden birisi de Bulgaristan. Ülkede halkın yarısı yoksulluk tehlikesinin içerisinde. Alman Kızılhaç'ının basın sözcüsü Fredrik Barkenhammar "Böyle bir gelişme Avrupa'da ilk kez görülüyor" derken sadece yoksullaşan halk için değil, egemen sınıflar için de tehlike çanlarının çaldığına işaret ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistem uygulamış olduğu neo-liberal politikalar sonucu kitleler tamamen sefalet içerisine girerken, demokratik hakları sürekli budanırken, uygulanan baskı ve zulmün sürekli arttığı şartlarda isyan edecekleri aşikardır. Günümüzde karşılaştığımız isyanlar sadece ufak bir sarsıntıdır. Asıl deprem ilerleyen zamanla birlikte görünecektir. Artık rüzgar halklardan yana esecektir.

Avrupa'da Gezi ile dayanışma sürüyor

FRANSA

* 17 Haziran'da Paris **Taksim Dayanışma Platformu** bileşenleri, elçilik önünde bir eylem gerçekleştirdi. Eylem, Tren İstasyonu'na kadar sloganlar ve polis eşliğinde devam eden bir yürüyüşle sonuçlandırıldı.

* 20 Haziran'da Paris Büyükelçiliği önünde ve ardından Melun banliyösünde gerçekleştirilen eylemlerden sonra 22 Haziran'da da Republique Meydanı'ndan Bastil Meydanı'na bir yürüyüş yapıldı. **Partizan**'ın da içerisinde yer aldığı **Paris Dayanışma Platformu**'nun gerçekleştirdiği eyleme **Fransa Komünist Partisi**, Sosyalist Parti, **Yeşiller**, Öğrenci Sendikası, **İHD** de destek verdi. 22 Haziran'da Nantes ve Lyon şehirlerinde de Partizan'ın da katıldığı eylemler gerçekleştirildi.

İSVİÇRE

* **Taksim'le Dayanışma Komitesi** 17 Haziran günü Bern'de faşist TC büyükelçiliği önünde protesto etkinliği gerçekleştirdi. Eylemin izinsiz olmasını bahane eden polis şefi işçilerinden özel talimat alındığını, kesinlikle yürüyüşe izin verilemeyeceğini söyledi. Bunun üzerine bir heyet yollanarak, Taksim Platformu'nun taleplerini içeren dosya Büyükelçiliğe verildi. Ardından elçilik önü miting alanına döndü. Kitle polisin tüm yasağına rağmen, Bern çarşısı merkezine yürüyüdü. Yapılan etkinliğe **TKP/ML**, **MKP** ve **MLKP** de destek verdi.

* 17 Haziran günü Basel şehrinde, Türkiye'de devrimcilere yönelik gözaltılar pro-

testo edildi. İGİF'in çağrısı üzerine bizler de İTİF olarak destek verdik.

* 18 Haziran günü **Zürich Taksim Dayanışma Komitesi** tarafından Helvetiaplatz'dan belediye meclisinin önüne bir yürüyüş yapıldı. Burada bir heyet Zürich Kanton Meclisi'ne sunmak üzere hazırlanmış, Türkiye'deki saldırıların son bulması ve taleplerimiz başlıklı bir dosya iletti.

İNGİLTERE

* Londra'da TC Büyükelçiliği önünde **Taksim Direnişiyle Dayanışma Komitesi** tarafından 17 Haziran günü bir eylem gerçekleştirildi.

* **Komite**, 18 Haziran günü Trafalgar Meydanı'nda yaptığı eylemle ESP'ye yapılan gözaltıları kınadı.

ALMANYA

* Stuttgart'ta içlerinde Atik YDG'nin de bulunduğu demokratik kurumlar, Alman sendika ve sol gruplar biraraya gelerek 22 Haziran günü Taksim direnişiyle dayanışma yürüyüşü örgütledi. Stuttgart Lautenschlager Caddesi'nde biraraya gelen kitle burada Markplatz Meydanı'na yürüdü ve burada Brezilyalı ilerici güçlerin Brezilya'da halk isyanını destekleyen mitingi ile buluştu.

VENEDİK

* 18 Haziran'da Türk Konsoloslugu önünde eylem yapan **Globalproject grubu**, açıklamanın ardından konsolosluğun kapılarını zorlayarak içeri girdi.

Köln'de
kitlesele
miting

Köln: 22 Haziran Cumartesi günü Köln Heumarkt'ta AABK tarafından organize edilen mitingde Avrupa'nın değişik ülkelerinden gelen göçmen, Alevi, demokrat, devrimci kişi ve kurumlar katıldı. On binlerce insan hep bir ağızdan "**Her yer Taksim, her yer direniş**", "**Faşizme karşı omuz omuza**" sloganlarını haykırdılar.

AABK kurum temsilcileri, Die Linke, **Grünen**, IG-Metal, **DİSK** ve Taksim Direniş Komitesi'nden gelen mesajların sunulduğu ve konuşmaların yapıldığı mitingde **Mikail Aslan**, Cemil Koçgün, **Ozan Emekçi** gibi sanatçılar da söyledikleri türkülerle kitleye coşkulu anlar yaşattı. Mitingde tüm bayrak, flama ve pankartlar indirilerek "duran insan" eylemi gerçekleştirildi. Taksim, Kızılay ve

Türkiye'nin dört bir yanında 19 gün süren görkemli direniş ve şimdiki eylem biçimlerine yönelik vurguların yapıldığı bir konuşma gerçekleştirildi. Mitinge katılan kitle sayısının fazlalığı gerekçesiyle yapılması planlanan yürüyüşün iptal edildiğinin AABK yöneticileri tarafından açıklanmasının ardından devrimci örgütler ve demokratik yapılar yürüyüş yapma kararı aldılar. Polisin engelleme girişimi kitlenin ısrarı üzerine aşılacak, Heumarkt'tan Dom Klisesi önüne kadar 3 bin civarında kitle görkemli ve coşkulu şekilde Taksim direnişinin coşkusu ve ruhunu Köln sokaklarına taşıdı.

ATİK, YDG, **Yeni Kadın** ve Partizan korteji 1500 civarında kitle, görkemli canlı ve atak ruhu ile kitlelerin ilgi ve dikkatini çekti. Dom Klisesi önüne gelindiğinde Brezilya direnişi ile dayanışma için eylem yapan Brezilyalı göstericilerle karşılaşıldığında coşkulu anlar yaşandı. "**Her yer Taksim her yer Brezilya**", "**Yaşasın enternasyonal dayanışma**" sloganları gur şekilde ortak haykırıldı. Köln kenti son yılların görkemli yürüyüş ve mitinglerinden birini yaşadı.

“Biz Brezilya’yı değiştirmek için sokaktayız!”

Brezilya halkı tıpkı Taksim Gezi Parkı eylemlerinde olduğu gibi tepkisini ve birikmiş öfkelerini sokakta haykırıyor, taleplerini dile getiriyor. Taksim Gezi Parkı’nın yıkılmasına karşı koyan çevrecilere azgınca saldıran polis, büyük bir halk hareketini tetiklediğinin farkında değildi. Polis şiddeti, yığınların AKP hükümeti nezdinde düzenin yasakları, zorbalığı ve saldırılarıyla dolan bardağı taşıran son damla oldu.

Brezilya’da hareket benzer bir biçimde gelişti. Her şey 2 Haziran günü Sao Paulo’da ulaşım ücretlerinin 1.5 dolardan 1.6 dolara çıkarılmasıyla başladı. Zam, isyanın fitilini ateşledi. Ve Brezilya hâkim sınıflarının neo-liberal politikalarına yönelik büyük bir halk hareketi ortaya çıktı. Brezilya devleti gelişmeler karşısında büyük bir endişeye kapılmış durumda. Çünkü sokakta toplumun büyük bir çoğunluğunun desteğini kazanan ve artık hükümetin tüm uygulamalarını hedef tahtasına koyan (Türkiye’deki gibi) bir hareket var.

“Mesele 20 Cent Değil”

Herhangi bir partiyle ilişkisi olmayan, “**Movimento Passe Livre (Ücretsiz Bilet Hareketi)**” adı verilen hareketin 20 centlik zammı protesto için yaptığı eyleme polisin gösterdiği azgın şiddet ve tahammülsüzlük, ülkemizdekine benzer şekilde hareketi teşvik etti.

Sao Paulo’da başlayan ve giderek büyüyen eylemlerin 4. gününde polis şiddeti tavan yaptı. Ulaşım zammına tepki gösterenlere gösterilen bu vahşet olayları evlerinden izleyen yüz binlerce Brezilyalının sokağa çıkmasını neden oldu. Aynı gün en az 11 kentte, 200 bin kadar insan sokaklara döküldü. Bu ülkemizdeki deyimiyle “**daha başlangıçtı, mücadele devam edecek**”ti.

Resmi dili Portekizce olan, 200 milyona yakın nüfusu sahip ve Güney Amerika kıtasının bu en büyük ülkesi, 1992 yılında dönemin devlet başkanı Fernando Collor de Mello’yu karşı yapılan eylemlerden sonra ilk kez bu boyutta bir harekete ev sahipliği yapacaktı. **Artık ok yaydan çıkmış, bozkır tuşmuştu.**

Eylemlerin ilk birkaç gününde 20

centlik zam geri çekilse de, neo-liberal uygulamalara, 2014 Dünya Kupası’na yapılan harcamaların kamu hizmetlerine aktarılmamasına yönelik tepkilerle sokaklar dolmaya devam etti. Brezilya’da halk, enflasyon, kötü ekonomi, polis şiddeti ve hükümetin yolsuzluklarına karşı meydanlara akın etti.

“Aşk bitti, Türkiye burada” dövizleri ise Taksim Gezi Parkı direnişi ile Brezilya’da gelişen hareket arasındaki bağın bir göstergesiydi. Bir eylemci sokağa çıkış nedenini şöyle açıklayacaktı: *“...2014 Dünya Kupası ve 2016’daki Olimpiyat Oyunları gibi etkinlikler katlanılmaz bir durum ortaya çıkarıyor. Bunlar bahane edilerek devasa kamu parası yöneticiler tarafından sorumsuzca harcanıyor... İnsanlar merkezden uzaktaki mahallelere taşınıyor. Dolayısıyla bu sadece ulaşım ücretleriyle ilgili değil, kent hakkıyla ilgili, kentsel dönüşümle ilgili, bu dönüşümde halkın sesine yer verilmemesiyle ilgili.”*

İşçi Partisi’nin 2003’ten bu yana hükümette olduğu Brezilya’da devlet sıradan bir Brezilyalı’nın asla giremeyeceği, Yeni mega-stadyumlar, havalimanları ve oteller inşa etti. Bununla birlikte bu yatırımlar sırasında “kentsel dönüşüm” gerekçesiyle 170 binden fazla aile evlerinden edilerek şehrin dışına sürüldü. (Olimpiyat Stadyumunun yapımı sırasında Ayazma’da yaşananları hatırlayalım).

Başta başkent Brasilia, Sao Paulo ve Rio de Janeiro gibi büyük kentler olmak üzere toplamda milyonlarca insan, **“Biz Brezilyayı değiştirmek istiyoruz”, “Siz topun yuvarlanmasını izlerken, bizim okullara ve hastanelere ihtiyacımız var”, “FIFA patronlarının sahip olduğu kalitede okullar ve sağlık hizmeti istiyoruz”, “Dün-**

ya kupası kimin için?” yazılı döviz ve pankartlar taşıdı, daha iyi eğitim, sağlık ve ulaşım hizmeti talep etti.

Sadece Rio de Janeiro’da 300 bini aşkın insan sokaktaydı. Belem, Campinas ve Manaus, Fortaleza, Salvador gibi kentler, uzun yıllardan sonra ilk defa böylesine kitlesel katılımlı eylemlere tanık oldu. Başkent Brasilia’da 18 Haziran günü eylemciler meclis binasının çatısına çıktı. Rio de Janeiro’da yerel meclis binasının kapısı ateşe verildi.

Cumhurbaşkanı: “Mesajı Aldık” Cumhurbaşkanı Dilma Rousseff, tüm kanal ve radyolardan canlı olarak verilen konuşmasında eylemcilerin endişelerini ve taleplerini dinlediğini yani mesajı aldığını söyledi (Ne kadar da tanıdık değil mi?) Rousseff, barışçı eylemcilerin temsilcileriyle görüşmek istediğini duyurdu, demokrasi maskesi takmayı da ihmal etmedi: **“Kurumlarımızın daha şeffaf ve yapılacak yanlışlıklara karşı daha dirençli olmasını istiyorum”.** Ancak 2014 Dünya Kupasıyla ilgili projeler için sopa gösterdi: **“Konuklarımızı saygıyla ağırlayacağız ve harika bir Dünya Kupası düzenleyeceğiz.”**

Rousseff önce yumuşak mesajlar vererek hareketi karşısına “almamayı” tercih etti, bu işe yaramayınca da giderek sertleşti. Ancak gelişen hareket karşısında tüm ülkede toplu taşımının geliştirilmesine katkı yapacak bir plan hazırlayacağını, petrolden elde edilen ge-

lirin de eğitim için kullanılacağını duyurdu. Brezilya Kongresinde, eylemcilerin PEC 37 olarak adlandırılan ve yargının gücünü ve yetkilerini azalttığını, bunun da ülkede yolsuzlukların artmasına yol açacağını savunduğu değişikliği reddetti. Brezilya Senatosu Başkanı Renan Calheiros, tüm öğrencilere ücretsiz ulaşım olanağı getiren bir öneri hazırladığını duyurdu.

Brezilya, ekonomik olarak dışa bağımlı bir ülke. İşçi Partisi, emperyalistlerin talepleri doğrultusunda uyguladığı politikalarla ülkenin ekonomik olarak büyümesini sağladı. Ancak büyümeye paralel bir biçimde zengin ve yoksul arasındaki gelir dengesizliği de arttı. Brezilya, dünyada gelir dağılımındaki uçurumun en büyük olduğu ülkelerden. Hükümet, 10 yıldır büyük bir özelleştirme politikasını yaşama geçiriyor. Ülkenin temel gündemlerinden biri yaşanan büyük yolsuzluklar. Ekonomik bağlamda Türkiye’ye pek çok açıdan benzeyen Brezilya’da sokağa çıkan kitlenin profilinde de ciddi bir benzerlik var.

Yapılan araştırmalar sokağa çıkan kitlenin % 84’ünün örgütsüz olduğunu, % 71’nin ilk defa eyleme katıldığını, % 53’ünün genç olduğunu ortaya koyuyor. (Bu oranlar da Gezi’deki profile oldukça yakın.) Hareket kaba hatlarıyla, gelişen öfkenin kendiliğinden dışa vurumu şeklinde ortaya çıkmış durumda. Ulaşım yapılan zam, sokağa çıkanın öncelikli amacı olsa da yığınlar, rüşvet, yolsuzluklar, polis şiddeti ve daha iyi bir ulaşım yani özetle insanca yaşanacak bir Brezilya istiyor.

Ve elbette sosyal medya; Tunus, Mısır, Kuzey Afrika ve Taksim Gezi eylemlerinden sonra Brezilya’da gelişen hareketin de en aktif unsuru. Brezilya’da büyük medya tekellerinin eylemleri vermemesi, küçük göstermesi ya da çarpıtması sosyal medyayı daha da önemli hale getirdi. Yığınlar, sosyal medya üzerinden birbirleriyle haberleşti, sansürü deldi, polis vahşetini teşhir etti ve direnişin geleceğini tartıştı.

Brezilya, Türkiye’den sonra yığınların daha özgür bir gelecek ve insanca yaşanacak bir dünya için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğini gösterdi.

Güney Afrika’dan Gezi ile dayanışma

H. Merkezi: Gezi direnişine yönelik devletin baskıları artarken, Gezi direnişi dünya genelinde yankılanmaya devam ediyor.

Güney Afrika’nın yoksul-emekçi semtlerinde ça-

lışma yürüten **Abahlali baseMjondolo** örgütü Gezi Parkı direnişi ile ilgili bir basın açıklaması yayımladı.

“Bizler saldırı altındayken tüm dünya bizimle dayanışma içindeydi (Auckland’dan İstanbul’a, Nairobi, Londra ve New York’a kadar). Haiti ve Filistin’de yoldaşlarla omuz omuza baskı ve zulme karşı direndik. Bugün ise Türkiyeli yoldaşlarla ve tüm Türkiyeli de-

mokratlarla dayanışma içindeyiz” diyen Abahlali baseMjondolo, *“Sizin onurunuz bizim onurumuzdur. Sizin onurunuzu zedeleyen politikacılar ve onların polisleri bizim onurumuz da zedelemişlerdir. Aşıkârdır ki Güney-Afrika ve Türkiye’de eşit ve adaletli top-rak, refah ve güç paylaşımı olmadan onur ve barış olanaksızdır”* diyerek dayanışma mesajı verdi.

ATİK Avrupa Parlamentosu Göreve Çağırıldı!

Geçtiğimiz yıl **“Kürt Statüsünün Kabulü ve Öcalan’a Özgürlük!”** kampanyası ekseninde yürütülen çalışmanın bir ayağı da Avrupa Konseyi’nin önünde başlatılan oturma eylemiydi. Bu eylemin birinci yılı nedeniyle 25 Haziran günü Strazburg’da bir miting gerçekleştirildi.

Mitingde BDP Mersin Milletvekili **Ertuğrul Kürkçü** de bir konuşma yaptı. Kürt ulusal hareketinin 30 yıllık süreçte verdiği mücadelelerle bugüne

gelindiğini vurgulayarak, bu mücadelenin bugün de kararlılıkla sürdüğünü söyledi. Kürkçü’den sonra Alman parlamenterler de birer konuşma gerçekleştirdi. Konuşmalardan sonra, kitle tarafından Almanca **“Yaşasın Enternasyonal Dayanışma”** sloganı atıldı. **Remzi Kartal**, Kürt Dostları Derneği, **MLKP temsilcisi**, ATİK Genel Konseyi adına **Selahattin Doğan** da bir konuşma gerçekleştirdi.

YDG’den imza kampanyası

H. Merkezi: Türkiye’nin hemen her bölgesinde gelişen Gezi Parkı direnişlerine, polis saldırısını protesto eden ATİK YDG imza kampanyası başlattı. Kampanya ile ilgili yapılan açıklamada *“Bizler, Yeni Demokratik Gençlik olarak, Türkiye Cumhuriyeti devletine gaz, plastik mermi ve bunların kullanımı için gerekli olan araç ve gereçlerin satışının durdurulmasını istiyoruz. Türkiye’de, polislin halka yönelik vahşetine dur diyelim”* dedi.

“Bu daha başlangıç, özgürlüğümüzün destanını yazmaya yeni başladık”

Aşağıdaki izlenim-değerlendirme yazısı Brezilya’da yayımlanan Yeni Demokrasi gazetesinden alınmıştır:

İktidar ve iletişim tekelleri, bu isyanı anlamadıklarını söylüyorlar. Onlar yapay cennetlerinde ülke gerçekliğiyle yüzleşmekten korku duyuyorlar. On yıl sonra bu tür şeyler olur ve umut geri döner. “Gün doğdu”, “Her karanlığı bir şafağı vardır”, “Brezilya uyandı”... Bu cümleleri birçok duvar afişinde görebilirsiniz. Brezilya halkı, bir rüyaya uyandı.

Böylesi bir tarihsel gecede uyuyamayanlar şanslıdır. Bu hamlenin dinmeyen patlaması eski kaleyi savunuların bugüne kadar yaptıklarından çok daha cesaret verici bir yerde duruyor.

Gericici yönetici sınıflar, sokakların kabusunun ortasında, gösterilerin altını boşaltmanın planlarını yapmakta. Geçtiğimiz hafta bu sınıfların sözcüsünün zehirli hamlelerini gördük. **Arnaldo Jabor** (film yapımcısı ve yönetmen) gençliğin bir penny bile değerinde olmadığını söylerken **Luiz Datena** (spiker) bizden vandallar ve başbelaları olarak söz etti. Baskının isyan üzerindeki etkisinin sadece onu şiddetlendirmek olduğu anlaşılır olduktan sonra, söylemlerini değiştirdiler.

Sadece bir hafta içinde ne değişti? Şimdi onların “güvenlik uzmanları”nın gösterilere yönelik

açıklamalarını takip edin. Medya genellikle bir iş görüşmesinde nasıl davranması gerektiği hakkında ipuçları verir. Fakat şimdi haber spikerlerinin bize ne yapmamız ve protesto eylemlerimizde nasıl davranmamız gerektiğine dair ders verdiklerini duyuyoruz.

Bize ders veriyorlar. Ve bu sıkıcı ders kibirli yayımcılar tarafından sürekli tekrarlanmakta: “Protestolar barışçıl olmalı”, “İnsanları beyaz giysiler içinde görmek güzel”, “gençlerin çoğu barış istiyor, sadece küçük bir grup radikal protestocu polise taş atıyor” vs.

Barışla ilgili konuşmak için bu beyler geç kalmış bulunuyorlar. Siz gericiğin sözcüleri, siz hiç Rio de Janeiro’da Dünya Kupası hazırlık çalışmalarında gecekonduları oradan kaldırmak için gelen çevik kuvvet polislerini beyaz giymeleri konusunda teşvik ettiniz mi? İsyan eden Jirau işçilerine Rousseff hükümetinin Ulusal Güvenlik Güçlerinin çiçek vermemesini neden tartışmadınız? Mato Grosso do Sul’de Federal Polisin profesyonel bir şekilde Terena yerlilerinin öldürülmesini neden eleştirmediniz?

“Nehrin kendisiyle birlikte her şeyi şiddetle sürüklediği söylenir, fakat kimse nehir kenarının gücünün nehrin akışına baskı yaptığını söylemez.”

Datena, barıştan Dantevari söz

etmektedir. Hiçbir yanılısma yoktur: kibarca ve terbiyeli bir şekilde protesto eden baylar ve bayanlar, tıpkı radikal göstericiler gibi ibret verici bir şekilde cezalandırılmakla karşı karşıya kalacaklar. İşçi sınıfı burjuva gericiğin kana susamışlık derecesini iyi bilmektedir. Paris Komününde, devrimciler, yenilgiye uğrayan yönetici sınıflara gösterdikleri nezaketini çok pahalıya ödemişlerdir. Burjuvazi Fransız başkentini ele geçirdiğinde yirmi bin proleter onlar tarafından öldürüldü.

Barışçıl protesto için yapılan karşı-propaganda, üzerimizdeki baskının sebebinin kendimiz olduğunu söyler gibi, isyanımızı boşa düşürmeyi amaçlamaktadır. Onlar; “Sistemli-kurallı gösteriler etkilidir, politikacıların yüzüne inen bir şamardır, çünkü bu şekilde onların darbe indirmek için bir mazeretleri olmayacaktır” demektedirler. Fakat halkın, ezilmek için yürüyüş yapmaya ihtiyacı yoktur, sadece yoksul, siyah ve favelado (gecekondulu halkı) olmak eski devletin polis şiddeti tarafından her gün tehdit edilmek ve saldırıya uğramak için yeterlidir.

Barışçıl gösterilerin daha “etkili” olduğunu söylemek zıvadır. Sırf sokaklara çıkmak yeterli değildir. 1984’teki “Hemen Şimdi Doğrudan Seçimler” için sokak talepleri örneğini alın. Milyonlarca insan, askeri rejimin sonunda, başkanlık için doğrudan seçimlerin yapılmasını talep etmek için sokaklara çıkmıştı. “Doğrudan” kitle seferberliği oldukça düzenli ve barışçıl bir şekilde yaşama

geçmişti. Peki ya sonuç? Halk için yenilgi. Sokaklardaki kalabalıklara karşın, düzenleme talebi doğrudan Kongre tarafından reddedildi ve Tancredo Neves, seçmenler kurulunun dolaylı oylarıyla başkan seçildi.

“Şiddet, tarihin ebesidir”

Halkın şiddeti direniştir -“isyan etmek meşrudur.” Ve gösterilerin tüm ülke çapına yayılmasının nedeni, Sao Paulo Valisi faşist Alckmin’in korkak saldırısı değildi. Bu gençliğin şiddet içeren yanıtıydı; pencerelerin kırılması, bankaların yağmalanması, otobüslerin yakılması... Bizler 1990’ların başlarında yüzlerimizi boyayarak Devlet Başkanı **Fernando Collor**’u suçladık ve istifaya zorladık, bunun üzerine yarıdım görevi devraldı ve hiçbir şey değişmedi. Şimdi sıra gençlerin, onlar da yüzlerini kapatıyorlar, meclisi işgal ediyorlar ve Kongre salonlarını ele geçiriyorlar.

Tarih eski anıtların üzerine yapılan grafiti karalamalarıyla yeniden yazılıyor. Yanan bir arabanın etrafında dans eden kabile gençleri haykırıyor: Bizler Guarani-Kaiowas, Terenas, Tapebas, Mundurucus’uz. Bizler Brezilya halkıyız.

Bu daha başlangıç, özgürlüğümüzün destanını yazmaya yeni başladık. Böylesi bir anda yaşamak ne büyük bir mutluluk. Şimdi bitirmek zorundayım, çünkü benim dünya şu anda sokaklarda ve beni bekliyor.

“Benim adım kaos ve bu isim duvarlara yazılmış durumda.”

Brezilya halkı yalnız bırakılmadı

Zürih: Brezilya’daki halk hareketi giderek büyümeye başlaması üzerine, Brezilyalı göçmen emekçiler Avrupa’nın çeşitli yerlerinde dayanışma eylemleri örgütlemektedir. Bu dayanışma eylemlerinden biri de İsviçre’nin Zürih kantonunda, 20 Haziran 2013 tarihinde gerçekleştirildi. İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu bileşenleri olarak bizler de, renişin sesini duyurmak için eyleme katıldık. Zürih Taksim’le Dayanışma Komitesi bileşenleri de “**Überall Taksim Überall Widerstand**” pankartı taşıyarak, “**Überall Brasielen Überall Taksim**” ve “**Hoch die Internationale Solidarität**” sloganını attı.

Halk artık evine dönmüyor!

"Artık eve dönmüyoruz" diyen Gezi direnişçileri; Gezi Parkı, Gündoğdu, Sevgi Parkı baskınlarla boşaltılsa da mahalle parklarında biraraya gelerek, direnişi, seçimleri, devleti ve "ne yapacağız"ı düzenledikleri forumlarla tartışmaya devam ediyor.

İSTANBUL

► **Yoğurtçu Parkı:** Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda 26 Haziran günü Gezi'deki dayanışma ruhuyla yapılan forumda iki konu gündemdedi, biri sokak eylemlerinin devam etmesi, diğeri forumların organize edilmesi için kurulacak komisyonlar... Yüzlerce kişi kurulan kürsüde düşüncelerini özgürce ifade ederek tartışma konuları açıyor.

Etkinlik alanında kurulan sahnenin yanı sıra parkta Ankara'da polis kurşunu ile yaşamını yitiren Ethem Sarısülük'ün resimleri, polislin şiddeti Gezi'de çekilen biber gazı, tazyikli su vb. gösteren resimler ile teşhir edilirken, park sloganlarla oldukça renklenmiş. "**Genç çapulcular forumlarda buluşuyor**", "Ben Ethem Sarısülük. Üzerimde silah yoktu. Polis beni başımda vurarak öldürdü. Katilimi serbest bıraktılar. Katilim polis Ahmet Şahbaz'dır", "**Ethem Sarısülük ölümsüzdür**" vb. dövizlerin yanı sıra çocuklar için atölyeler ve bu atölyelerde çocuklarla ilgilenen pedagoğlar bulunmakta.

Çocuklar resim yaparken bir taraftan da kendi yaptıkları "**Tayyip istifa**" vb. yazılı dövizleriyle ailelerinin tepkilerine ortak oluyor. Kurulan ücretsiz yemek stantları, dayanışma masaları, oluşturulan kütüphanenin yanı sıra gençler söz alarak pek çok konuda fikirlerini söylüyor.

Gündemlerden biri olan sokak eylemlerinin devam etmesi konusunda söz alan birçok konuşmacı sokak eylemlerine devam edilmesi konusunda çok çeşitli fikirler ortaya attı. Bir konuşmacı yapılan yürüyüşlerin Kadıköy için Haydarpaşa'ya olması gerektiğini savundu. Yine birçok konuşmacı 30 Haziran'da yapılan "Onur Yürüyüşü"ne katılmak gerektiğini söyleyerek kitleye çağrı yaptı. Bir konuşmacı herkesi homofobik sloganlar konusunda duyarlı davranması ve bundan sonra bu tarz sloganları atmaması gerektiğinin altını çizerek eşcinsel ve kadınları taciz eden küfürler konusunda oldukça önemli bir noktaya parmak basmış oldu. Değinilen konulardan başlıklar seçersek, "Gezi'de yaşananlar ve şimdi neler yapılabilir", "Haydarpaşa", "Alevi sorunu", "Reyhanlı ve Roboski katliamları" ve "seçimler".

Taksim'de yaşanan polis vahşetine değinen bir konuşmacının "Gezi'de yaşananları salt başbakan ve AKP üzerinden düşünmemek gerekiyor. Daha önce yapılan yüzlerce katliamın hepsi iktidara sırtını dayayan devlet geleneğinin bir sonucudur. Bizler daha önce dayanışma içinde olmadığımız için korkak dav-

randık ve Reyhanlı'da yaşanan, Roboski'de yaşanan katliamlara sustuk, sessiz kaldık. Şimdi hepsinin hesabını sormamız gerekiyor" sözleri forumların ne kadar politik olduğunu ve forumları takip edilmesinin ne kadar gerekli olduğu gerçeğini açıklamaktadır. Süreci iyi değerlendirmek gerektiğini söyleyen gençlerden biri ise Taksim'i polis ablukasına alınmasına karşın diğer tüm sokak ve parkların eylem alanlarına çevirmeyi tartışmaya açtı. Yine seçim komisyonu önerileri yapan bazı konuşmacılar önümüzdeki seçimler için kendi adaylarını desteklemeleri, oy kullanıp kullanmamama, siyasi partiler hakkında araştırmalar yapma gibi başlıklarda tartışılarak öneriler sunuldu.

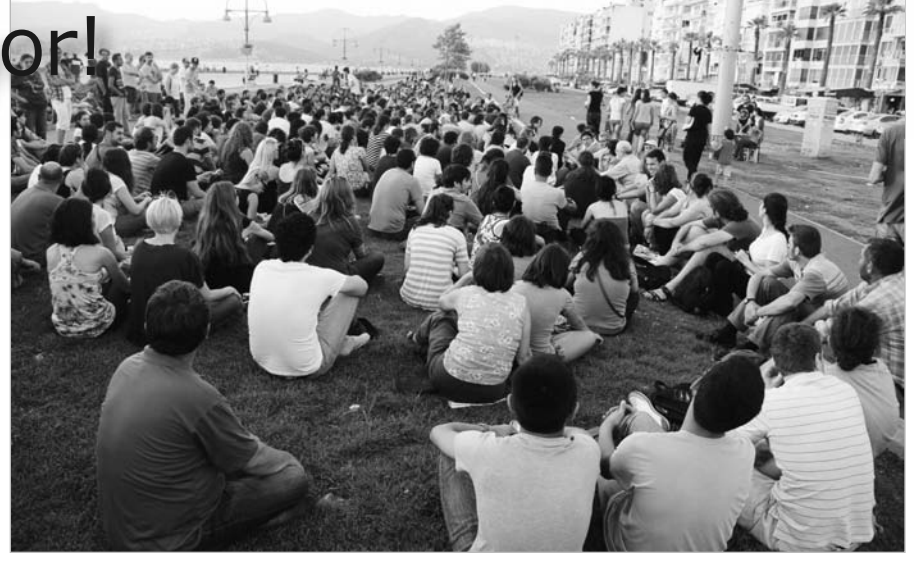
"Curcuna ortamı olmasın" diyen genç çapulcular, kendi aralarında yeni bir dil de geliştirdiler. Alkışlamak yerine her iki elini hava kaldırıyor ve sallıyoruz, yine katılmayan bir konuda tek elimizi kaldırıyor ve itiraz ettiğimizi gösteriyoruz, konuşmacının

hızlanması istediğimizde elimizle "hızlan" işareti yapıyoruz.

► **Gülsuyu:** 24 Haziran'dan itibaren Nurettin Sözen Parkı'nda her akşam yapılmak üzere forumlar başladı. Yapılan ilk forumda halkın topluluk içerisinde pek fazla konuşmaması dikkat çekti. Gezi Parkıyla birlikte başlayan halk isyanından izlenimler anlatan kitle, devrimci kurumlara eleştiriler getirdi. Direnişlerin önderliksiz olduğu söylenirken, anti-faşist bir isyanda taraftar gruplarının ön plana çıkmasının olumlu olduğu anlatıldı.

Forumdan bir anlatımı kısaca aktaralım: **Ali Ovacık:** "43 yaşındayım. 18 yaşında bir oğlum var. Oğlum 10 dakika eve geç kaldı mı defalarca arar sorarım. Akşamları sokağa kesinlikle çıkmasına izin vermem. Ben de sokaklara pek çıkmazdım. Şimdi ise başlayan bu halk isyanında ben sokaktayım, eylemlerin hepsine katıldım ve oğlumla birlikte şimdi sokaklardan eve girmek istemiyoruz. Devrimciler bizim canımız, şimdiye

kadar pek iletişim kurmasak da artık onlarsız olmadığımızı anladık. Mahallemizde ne zaman devrimciler tutuklanmaya başladıysa çeteleşme ve uyuşturucunun arttığını gördüm. Bunun için de elimizden ne geliyorsa yapmaya hazırız."

► **Sarıgazi:** 21 Haziran günü Demokrasi Caddesi'nde forum düzenlendi. Forumda birçok insan söz aldı ve artık susmayacaklarını, hakkımızı alana kadar mücadele edeceklerini söylediler. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söyleyen insanlar; birliğin olduğu yerde mücadelenin de anlam kazandığını belirttiler. Forumda kadınlar "**Evinizde oturmayın,**

sanat, medya grubu... Çalışma gruplarının tartışmasının sona ermesi üzerine "biz kimiz" konulu bir tartışma gerçekleştirildi. Bu tartışma ise çok uzun sürmedi. Tartışma sonunda ortak bir bildiri hazırlanarak sömürüye karşı mücadele çağrısı yapılması kararlaştırıldı.

► **Cihangir:** 27 Haziran günü Cihangir Parkı'nda da yoğun katılımlı bir forum gerçekleştirildi. Program hazırlanan sinevizyon gösterimleriyle başladı. Hazırlanan 7 sinevizyonla, kentsel dönüşüm adı altında yapılan yağma, talan ve rant projelerine dikkat çekildi. Tarlabasın'ın geçmişten günümüze kültürel yapısının anlatıldığı bir sinevizyonla, köyden geçim sıkıntısı yüzünden göç ederek İstanbul'a yerleşen ve gecekondu sürekli yıkılan bir kadının öyküsüyle kentsel dönüşüm gerçekliğine dikkat çekildi. Bir başka sinevizyonla da burjuva basının Gezi Parkı direnişi karşısındaki üç maymun oynayan rolü teşhir edildi. Sinevizyon gösteriminin ardından daha önceki forumlarda karar almayı ve foruma işlevsellik kazandırmak için oluşturulan 20 çalışma grubu toplantılarını yaptı.

MERSİN

Mersin'de Gezi sürecini ve olimpiyatların halka rağmen yapılmasını, bu vesileyle Başbakanın şehrimize gelişini protest etmek için yapılan yürüyüşlerin ardından forumlar başlatıldı. **#DirenMersin** tarafından duyurulan forumların ilk ikisinde yöntem sıkıntısı çekilse de, 24 Haziran'da yapılan forumda tartışmaların daha sağlıklı yapılabildiğini söyleyebiliriz. Forum öncesi yürüyüş yapmak isteyen kitleyi polislin abluka altına alınmasına halkın tencere ve tavalıyla balkonlarından tepki göstermesi üzerine ablukayı kaldıran polis, AVM'ye yapılan yürüyüşe müdahale edemedi.

Forum, şiir ve şarkılarla açıldı. Ethem'in katilinin serbest bırakılmasına dair sloganlar atılırken, yitirdiklerimiz için saygı duruşu yapıldı. Forumda burjuva-feodal medyanın, Erdoğan'ın ortağı olduğu ürünlerin boykot edilmesi gibi kararlar alınırken; yakın bir tarihe yürüyüş kararı alınarak o tarihe kadar kitle katılımının artırılması konularında ortaklaşıldı.

KAUGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Tuncay Bali: İstanbul Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördüğü sıralarda tanıştığı siyasi düşüncelerle. TKP/ML sempatzanı olarak Zeytinburnu'nda Orhan Çam adlı bir sivil faşist tarafından öldürüldü.

Paşa Soylu: TKP/ML tarafı olan Soylu, 18 Temmuz 1980 tarihinde Almanya'da geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Cevher Yaşar: TKP/ML sempatzanı olarak faaliyet yürüten Yaşar, 8 Temmuz 1985 tarihinde Dersim Mazgirt Germisi'de işkencede katledildi.

Hasan Demir: İlk olarak TMLGB'de örgütlendi. Şehit düşüşünde TKP/ML üyesiydi.

Mustafa Kalkan: Dersim'de 1977-78 yıllarında TKP/ML ile ilişki kurarak lise yıllarında gençlik faaliyeti yürüttü. Liseyi bitirdikten sonra yarı-profesyonel olarak faaliyet sürdürdü. 1982 yılında Mehmet Zeki Şerit'in de bulunduğu bir grupla Elazığ Hapishanesi'nde özgürlüğe merhaba dedi. Özgün durumlarından kaynaklı yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. Yurtdışında da aktif bir şekilde Parti faaliyeti yürüttü. 17 Temmuz 1993'te trafik kazası sonucu şehit düştü.

Murat Deniz: Boşnak milliyetinden olan Deniz İstanbul Üniversitesi'nde örgütlendi. '92 Birliğinin ardından TMLGB-MK üyeliği ve sekreter yardımcılığı görevini yürüttü. '94 darbesi sonrası TKP/ML saflarında yerini aldı. Kardelen Harekatı sonrası "ajan olduğu" yönünde iddialarda bulunan Deniz 1996 yılında sorgulanmak için kırsal alana çekildi. 1999 yılında PMK-SB'nin kararı ile iddiaların asılsız olduğuna kararı verildi ve OPO'da görevlendirildi. Tokat Turhal'ın Tekmezar kırsalında 10 Temmuz 2001 tarihinde çıkan çatışmada şehit düştü.

Mehmet Ali Çakıroğlu: 1991 Nisan'ında TMLGB-GK üyeliğine kabul edildi. İstanbul İl Komitesi Sekreterliğini yürüttü. TMLGB Genel Sekreter yardımcılığına getirilen Çakıroğlu 13 Temmuz 1993'te TKP/ML'nin 1. OPK'sını (6. Konferans) selamlamak ve duyurmak amaçlı planlanan eylemler için bomba imali sırasında kaza sonucu yaralandı ve Göztepe Hastanesine kaldırıldı. Ancak burada polis tedavisi engelleyerek Çakıroğlu'nu katletti.

Ziya Gündoğdu: İstanbul Okmeydanı'nın ilk doktoruydu o. Senelerce Okmeydanı halkının yardımına koştu. Onun için '68 kuşağının öğrencisi, '78 kuşağının abisi denirdi. 21 Haziran 2011 tarihinde kanser hastalığına yenik düşerek ölümsüzler kervanına katıldı.

AH MUNZUR! AH ÇOCUK!

(29 Haziran 2010 tarihinde 2 kan damlası isyankar Dersim'in koynuna düştü. Biri Çukurova'nın kara kızı Çiğdem Yılmaz, ki Dersim onu Kinem diye tanır. Diğeri de Tokat'ın Dersim'e akan asi nehri Ferdi Karacan yani Munzur... Ovacık-Hülüküşağı'nda TC askeri tarafından kurulan pusuda çıkan çatışmada ölümsüzlüğe uğurladık onları, içimizden taşan öfkemizle... Aşağıdaki yazı ise Kinem ve Munzur'la aynı birimde yer alan ve 2 Şubat 2011'de Dersim dağlarında şehit olan Beş Kızıl Karanfil'den biri olan Fatma Acar yoldaşa, yani Dilek'e ait...)

"2 terörist ölü ele geçti" diyorlar. Tanıyorlar mıydı sizi? Ah be çocuk... Kocaman tertemiz bir dünya... Tepeden tırnağa insan, yiğit Partizan... Nasıl anlatmalı seni? Kelimelerin, sözlerin anlamsızlaştığı an, bu an biliyorum. Anlatamamaktan korkuyorum. Susmak en iyisi. Sussam, hiç konuşsam kızarmısın? Ah be Munzur! Sen dağlara ne de yakışmıştın! Dağlar sana nasıl da yakışmıştı! Güzel yüzlü yiğit Partizan... Yüreğin de yüzün kadar güzeldi, temizdi. Bize bıraktıkların... Bize bıraktıkların kadar kocaman şimdi, yokluğunun yarattığı boşluk. Kapanması öyle zor ki!

Öyle ağır bir sorumluluk yüklediniz ki omuzlarımıza. Taşıyabilecek miyiz bilmiyorum. Korkuyorum. Korkuların cüceleştiği an. O an. Cesaretin ve kahpeğin, yiğitliğin ve namertliğin, güzelliğin ve çirkinliğin aynı patikada karşılaştığı o an. "Ah" deyişin çıkmıyor aklımdan. Ve içimden hep "ah be çocuk" demek geliyor. Onurlu ve tertemiz olsa da yakıştıramıyorum ölümüne sana. Köyüne götürmüşler seni. Sevindim. Köyünü çok özlemiştin. Suyu, toprağı, doğayı ne çok severdin. Boş yere bir meşe dalını dahi kırdığımızda

Ey şehid!

29 Haziran 2011 tarihinde Dersim Çemişgezek'te, gerillalarla TC ordusu arasında çatışma yaşandı. Çatışmada Proletarya Partisi savaşçısı Yurdal Yıldırım (Muharrem) ve HPG gerillası Mazlum Erenci (Yılmaz Piling) şehit düştü.

Ey Dersim, Senin ne güzeldir baharın, yazın... Eriştiğinde bereketli karları, direnç çiçekleri tek tek çıkar yeryüzüne, atar üzerindeki kış yorgunluğunu. Yaşam canlanır Munzur'un doruklarında... Ama Dersim, senin baharın ve yazın aynı zamanda kanlıdır, çünkü cellat bekler pusuda! Bekler ki açmasın di-

nasıl da öfkelenirdin.

Bilmiyorlar... "2 terörist ölü ele geçti" diyorlar. Seni tanımıyorlar. Biliyor musun en çok neye yanıyorum. Seni tanımıyorlar. Tanırsalar bu kahpeleğe kendileri dahi şaşarlardı ama tanımıyorlar, tanımaktan korkuyorlar. Hatırlıyor musun, "annen kızmasın ama senin başka bir ismin olamaz" diyordum sana. Ah be Munzur! Ne de yakışmıştı adın sana, sen Munzur'a ne kadar yakışmıştın. Munzur suyu kadar duru, Munzur suyu kadar yalın ve sade...

Ovacık'ta sana yeni bir isim bulmakta nasıl da zorlanmıştık. Munzur sana nasıl da yakışmıştı! Dersim olsun dedik sonra. Munzur Dersim. Dersim toprakları gibi vefakar, Dersim toprakları gibi fedakar, yiğit yoldaşım. **Dersim gibiydin.** Bağlıydın... Kocaman yüreğinle nasıl da orantılıydı mütevaziliğin, sadeliğin. Ah Dersim! Heso Dersim. Bir anayı gece karanlığında nasıl da korkutmuşsun! Seni ayı sanmış "Bundan sonra senin adın Heso Dersim" demişti. Ne kadar gülmüştük. Analar seni ne çok severlerdi. Analar, çocuklar, ihtiyarlar, deliler ve gidikler... "Ben en iyi onlarla anlaşabiliyorum" derdin. Onlar en çok seni severlerdi. Çünkü tanırlardı seni. Bazen ağzından bir kelime dahi çıkmazdı. Biz kızardık sana konuşmuyorsun diye. Ama onlar tanırlardı seni. Kendilerinden bir şeyler bulurlardı sende. Hemen ısınır, severlerdi seni.

renç çiçekleri ve yarattığı karanlık dünyaya ışık ve umut taşıması diye... Oysa o da bilir ki dalından kopardığı her direnç çiçeği, toprağında yeni direnç çiçeklerine gebe kalır. Bu yüzdendir korkusu senden. Bu Yüzden eksiltmez ölüm makinelerini dağlarından, bu yüzden rahat vermez yaylarına, bu yüzden yakar ormanlarını, bu

yüzden suyuna sahip çıkmaya çalışır.

Yurdal'ı, Muharrem'i düşün: Sana sevdalanmış ve her bir taşını, her bir kayanı ezberlemiş, Karadeniz'i dolaşıp sana kavuşmuş Muharrem'i. Halk uğruna mücadele etmeyi seçen ve bu yüz-

Bazen hiç konuşmadan, hiç yazmadan bir şeyler anlatılabileceğini öğrettin bize. Ben de yapabiliyordum. Hiç yazmazdım, hiç konuşmazdım. Çünkü eksik kalacak biliyorum. Korkuyorum... Dürüsttün, merttin, sözünde dururdun ya, bu sefer sözünü tutmadın! Köyden çıkarken ananın senin için hazırladığı ekmek çantamda kaldı. Oysa söz vermiştin. Ananın ısrarına dayanamamış "ana şimdi aç değilim ama sana söz noktaya varır varmaz yiyeceğim" demiştin. Ekmeğin çantamda kaldı. Her seferinde karıştırdığın içine kendine kızdığın, "bu gece karıştırmayacağım" deyip işaret için koyduğun ağaç, patikada kaldı. Sözün yarım kaldı. Dağlar, dereler patikalar...sabah keşifleri, gece yürüyüşleri, dağ keçileri, gerilla ateşi, insan gülüşü, dost sohbeti yarım kaldı.

Birlikte yaşananlar, acılar ve kahkahalar. Birlikte göğüslenen zorluklar, paylaşılanlar. Alınları, emek ve özveri... Ah be çocuk! Nasıl da kocamanmış yokluğunun yarattığı boşluk. Kapanması öyle zor ki! Halkın askeri. Leşkera gel, leşkera Kurd, halk savaşçısı, TIKKO'cu Munzur der, nasıl da gururlanırdın. Ah be Munzur! Yoldaşım, arkadaşım, yiğit Partizan. Nasıl yapsam da anlatsam seni. Munzur desem, Dersim desem, adın sana gerçekten yakışmıştı, sen adına gerçekten yakışmıştın desem anlaşılır mı?

Dilek'ten...

den Avrupa'ya, "demokrasi beşliğini" bırakıp sana koşan ve senin kollarında yetişen Muharrem'i... Senelerce düşmana korku salan kurşunların sahibi Muharrem'i... Elinde silahı ile sana düşman, halka düşman unsurları gözleyen Muharrem'i... Savaşımız, gerillamız Muharrem'i...

Düşün Mazlum'u, Yılmaz'ı: Taşı, toprağı zulüm koka Amed'in sokaklarında büyüyen ve ilk olarak panzere "taş atma oyununu" öğrenen Yılmaz'ı... Çocukluğunun en güzel çağında bir Kürt olarak doğmanın bedelini işkenceler altında sokağının, ailesinden ve gökyüzünden koparılarak hapsedilene konularak ödeyen "TMK mağduru" Yılmaz'ı... Çocuk denecek yaşta içindeki dağ özlemini bastıramayıp doruklarına tırmanan Yılmaz'ı... Düşmana teslim olup, onun yüzünü güldürmekten elindeki bombayı patlatarak şehit düşecek kadar feda ruhuna sahip Yılmaz'ı... Adı gibi yılmayan Yılmaz'ımızı...

Direnişi Partizanca yaratmak...

Taksim direnişi ülkenin dört bir yanına yayılmış isyan ateşidir. Taksim alanı, Gezi Parkı devrimcilerle birlikte 7'den 70'e tüm kesimleri ile canla kanla kazanılmıştır. Biz de Partizan olarak direniş çadırı kurduk ve yoldaşlarla orada kalmaya başladık. Ben de birkaç gün hariç tüm zamanımı direniş çadırında geçirmeye başladım.

Her şeyden önce diğer bölgelerden gelen yoldaşlarımla tanışmaya, politik-siyasi olarak tartışmaya ve en iyi şekilde onların deneyimlerinden, bilgilerinden yararlanmaya çalıştım. Partizan'a olan ilgi, uluslararası basın özelliikle Mao Zedung'un flamarını görmesinin ardından bizlerle röportaj yapması, halkın devamlı yardım yapması, "biz de İbrahimciyiz", "Partizan'ız" demesi görülmeye değerdi.

Devrimci disiplinle yaşamaya başladım. Görev paylaşımları yaptık, her gece sabahlara kadar devriyeler attık. Kitlenin güvenliği için barikatların arkasında sabah güneşinin ilk ışıklarına kadar nöbet tuttuk.

Ara ara polis kitleye saldırısı olduğunda Partizanca direndik. Halk artık Partizan'ı tanımaya başlıyordu. Bunun birçok örnekleri var. Çatışma alanına vardığımızda kitlenin "Nerede kaldınız? Hadi!", "Partizanlar geliyor" deyip alkışlaması, Partizan şapkasıyla alanda gezerken "Sen Partizansın, senin yemeye ihtiyacın var!" deyip elindeki yemek ve içeceklerini paylaşması, çatışma alanındaki doktorların yanımıza gelip "Revirin yerini çatışma alanına yakın bir yere almamız lazım. Revirin ve bizim güvenliğimizi alır mı-

sınız?" demeleri kitle üzerindeki pratiğimizi ve etkilerini bizlere daha net gösteriyordu. Bu amaçla geceleri 00.30'den 03.30'a; çatışmalar bitene kadar doktorların ve revirin güvenliğini Partizanlar sağladı.

"Biz de sizinle çatışmak istiyoruz"

Bu arada kitlenin Partizan'a yaklaşımından rahatsız olanlar, ki hal ve hareketlerinden anlaşıldığı üzere tamamına yakını Gezi direnişini provoke etme amacı taşıyan sivil polisler, kitleyi bize karşı kıskırtmaya çalıştılar. Hatta arada birkaçı "Bunlar sivil polisler, bunların hepsi polis" diyerek özellikle çatışma alanında bize olan güveni kırmaya çalıştı. Ancak sivil polisin oyunu boşa çıkmış, kitle Partizanları sahiplenmiş ve sivil polisler bölgeden uzaklaşmak zorunda kalmıştır.

Polisin hareketleri 24 saat boyunca izleniyordu. Gözcü yoldaşlar "Cumartesi (15 Haziran) akşam polis hazırlık yapıyor, saldıracak" dedi. Zaten hazır olan Partizanlar nöbetteydi. Polis azgınca parkın içine gaz bombaları atmaya başladı. Daha önceden planımız hazır. Divan otelini geçince halkın tamamen çekilmesini bekleyecek, halkın güvenliğini alınca Partizanlar havai fişeklerle polis barikatlarına karşı saldırı gerçekleştirecekti.

Yaklaşık 200 kişilik bir grup Divan Otel'e yönelmişti. Buradaki kitle de ablukaya alınmıştı. Harbiye'ye doğru çekilen kitle ise kendi güvenliğini belli yönleri ile garantiye aldı. Ancak polis saldırısı ile bu güvenlik de yok olabi-

lirdi. Polis ablukasına düşenler için gerçek anlamda yapacak bir şey kalmamıştı. Çünkü sadece polis yığını ile değil aynı zamanda panzerler tarafından da sıkıştırılmıştı.

Bu doğrultuda yapacak tek bir şey vardı. Harbiye istikametine çekilen kitlenin güvenliğiydi. Bu doğrultuda hazırlıklı pozisyonda olan birimiz kolluk güçlerine havai fişekli saldırı gerçekleştirdi. Saldırı sırasında polisler aciz kalmış sağa ve sola kaçmışlardı. Bir grup polis ise kalkanlarına arkasına saklanmışlardı. Deliye dönen polis her yeri gaz bombasına boğdu. Saldırı sonucu benimle beraber iki yoldaş kitleden ayrı düştük. Hemen durum değerlendirmesi yaptık, değerlendirme sonucu, birlikte olduğumuz kitleyi ara sokaklardan çıkararak ana caddeye yönlendirip gözaltıyı engellenecektik. Ayrıca cadde üzerinde çatışan kitleye katılarak buradaki gücü daha kudretli kılmaya çalışacaktık.

Burada kitleye bir konuşma yapıp hemen barikat kurmaya başladık. "Her yer Taksim, her yer direniş", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Katil devlet hesap verecek", "Polis defol, bu sokaklar bizim" sloganları ile barikatların başlarında ateş yaktık. Kitlenin içinde Partizan flamarını gören gençler "Bize de görev verin, biz de sizinle çatışmak istiyoruz" dediler. Hemen görev dağılımı yaptık.

Panzere soğuk basınç!

Polis azgınca biber gazı atıyor, gençler gaz fişeklerini alıp ateşin içine atarak imha ediyorlardı. Biz de barikattaki çöp

konteynırını kendimize siper ederek sapanlarla vurarak ilerliyor ve polis çemberini yarmaya çalışıyorduk. Polis ise saldırı karşısında daha da vahşileşiyor ve hedef gözeterek plastik mermi ve gaz bombası atmaya çalışıyordu. Kolluk güçlerinin saldırısı sonucunda bir arkadaşımız yaralandı. Yaralı arkadaşımızı bölgeden çıkarttıktan sonra polise yönelik misillelememiz devam etti.

Polis aciz kalmış panzerlerle kitleyi püskürtmeye çalışıyordu. Barikat engeline takılan panzer ise barikat yapılan elektrik direği ve barikat arasına sıkışmış kalmıştı. Bizler Partizanlar olarak önceden yapmış olduğumuz plana göre harekât ediyorduk. Hemen panzerin egzoz borusuna yangın söndürücü tüpü sokarak buraya 15 dakika boyunca soğuk basınç uyguladık. Basıncın etkisi ile panzer arızalanmış ve etkisiz hale gelmişti. Panzerin imdadına akrep yetişmiş aracın içinden halkın içine gaz bombası atılmaya başlamıştı.

Kitlenin kararlı duruşu karşısında aciz kalmış olan katil sürüsü, Gezi Parkı yönüne kadar çekilmek zorunda kalmıştı. Çatışmalar sabah erken saatlere kadar devam etti. Sabah 06.00'da iradi olarak alandan çıktık. Ve yeni çatışmaların ve örgütlenme çalışmalarının planını yapmak üzere görevlendirildik.

(Bir Partizan)

Antakya'dan direnişe yansıyanlar...

Her milletten insanın kardeşçe yaşadığı, kozmopolit örnek bir kent olduğu dillendirilir **Antakya'nın**. Bu birbirine dokunmadan yaşayan halklar, Taksim direnişisiyle ülkenin diğer bölgelerinde olduğu gibi burada da belli oranda bir birlikteliğe, bir kaynaşmaya tanıklık etti.

29 Mayıs tarihiyle başlayan Taksim Gezi Parkı direnişinin rüzgârı Antakya'da 1 Haziran'da esmeye başladı. Ulus Meydanı'nda her Cumartesi KESK'li tutsakların serbest bırakılması için toplanan ve daha sonra burada Gezi Parkına yapılan baskını protesto etmek için bekleyen HDK bileşenleri ve diğer kurumların alana gelmesiyle eylemler birleşmiş ve meydanadaki sayı binleri bulmuştu.

AKP binasına yürümek isteyen kitlenin yürüyüş güzergahı Yunus Emre Parkı'na doğru değiştirildi ve burada basın açıklaması yapılarak bitirilmek istendi. Ancak kitle sel gibiydi, durmadı, Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe devam etti. Yeloğlu Köprü-

sünde çekim yapan sivil polise müdahale etti. Yürüyüş boyunca hiçbir faşist slogan yoktu. Halkla iç içe olan Partizanlar en öndeydi. Önderimiz İbrahim Kaypakaya'dan devraldığımız mücadele geleneğiyle 1 Haziran, 2 Haziran, 3 Haziran, 4 Haziran... Nerede bir mücadele ve direniş varsa, mücadelenin her yerinde, direnişin her aşamasında halkımızla beraberdik. Antakya'da direnişin başladığı, devletin gazıyla, suyuyla, copuyla saldırdığı gün olan 1 Haziran eyleminde, liselilerin yürüyüşünde ve bazı beldelerde Partizanların özne olduklarını, kitleleri yönlendirdiklerini vurgulamalıyız.

Direnişe verdiği bir şehitle ve yanı başında yaşanan 2 yılı aşkın süredir devam eden savaşla ayrı bir yerde duran Antakya halkının öfkesini boğma, törpüleme, istenilen çizgiler arasına sıkıştırma çabaları direnişin ilerleyen günlerinde artarak sürdü. Kurulan platformlarda ırkçı söylemlerde bulunan, kafatasçı CHP zihniyetinin teşhiri esastır. Kürsüden CHP İl Baş-

kanı **Servet Mulla-oğlu** adlı zat, direnişin içinde can bedeli yer alan, sabahlara kadar sokaklarda bulunan, halkla omuz omuza barikatlarda çatışan devrimcilerle alandan çıkılmalarını, eylemin kendi eylemleri olduğunu söyleme gafletinde dahi bulundu. Üzerine yürüyüp haddini bildiren devrimcilere ve halkımıza tekrar mikrofondan seslenerek "Galiba yanlış anlama oldu, başka siyasetler de var bayrak açmayın" diyerek yasakçı, tekçi zihniyetlerini ve kendileri gibi düşünmeyenlere karşı ne kadar tahammülsüz olduklarını bir kez daha göstermişlerdir, aynı zamanda da korkaklıklarını. Kitlenin öfkesi karşısında alanı ve kürsüyü terk edenler de yine kendileri yani tekçi zihniyetleri olmuştur.

Şovenizmin inceltilmiş halini temsil eden bazı siyasi oluşumlar ile ortak kararlar alarak, dostumuz diyerek kürsülerden anons edilen CHP milletvekilleri, Özgür Gelecek'in 61. sayısındaki bir haberde ifade ettiği gibi "şark

kurnazlığı" yaparak devrimcileri devre dışı bırakmanın hesaplarını yapmaktadır. Bayrak indirme tartışmaları da bunun yansımalarıdır. Antakya'da STK'lar birkaç gün öncesine kadar kendi rengini ortaya koyma üzerinden belli tartışmalar yaptıysa da inceltilmiş şovenistlerin tutumlarının da etkisiyle bu konuda eksik kalmıştır.

Eksikliklere rağmen, bu direnişten çok şey öğrendik. Birlikte iş yapabilmenin koşullarını öğrendik. Halkın biriken öfkesini öğrendik. Halkımız tanıklık etti devletin katliamcı yüzüne. Kapılarını açtı su, süt, limon, bir gün önce barikat kurulmasına izin vermeyen halk, üzerine TOMA'ların, akreplerin saldırması ve bir gencini devletin polisinin katletmesi üzerine bugün barikatları güçlendirmek için evinden yatak, yorgan, elbise, masa, klozet ne varsa balkonlardan aşağıya attı. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını mesajını verdi. (Antakya'dan bir Partizan)

Polis "Destan Yazıyor!" İşte o destandan ayrıntılar

İstanbul: Taksim Direnişi ile beraber bir ülke gerçeği daha gözler önüne serildi. TV ekranlarında basının sansürü ile her ne kadar gösterilmek istenmese de gerçekler ortadaydı. Belki gazdan hiçbir şey görünmüyordu ama Taksim direnişinde direnişin içinden yükselen sesler, gazın ötesinde yaşananları zihinlere kazıyacak güce sahipti; **Sedye, sedye, sedye...**

Kilometrelerce uzaktan yükselen sedye çığıkları, çığıklara doğru koşan ilkyardımcı ekipleri ve taşınan yaralıları. Direnişin görünen bir yanı da buydu ve aslında yabancı olmayan ve bir o kadar da kanıksanan bir gerçektir. Zira devletin tasarrufuydu bu kanıksamanın kaynağı.

Taksim direnişinde yaşananlar, gözleri bir daha hiç kapanmayacak gibi donuklaştırdı. Göstericiyi tam kafasından vurduğu için başarısını elindeki silahı havaya kaldırarak ve

ekibine selam çakarak kutlayan bir kolluk diğer tarafta ise her hamle ile yaşatmak için uğraşan insan.

Katliam timleri sokak aralarında yüzlerce kişiyi hayattan kopartmak için büyük bir gayret içine girdiler. Gaz bombası fişegi, gaz bombası, plastik mermi, tazyikli, gazlı ve hatta fosseptik karıştırılmış su, cop, kalas ve her türlü yakın temasta silaha dönüştürülen aletler.

Gezi direnişinde çok sayıda yaralının olduğu biliniyor. TTB raporuna göre kamu hastanelerine, özel hastane ve tıp merkezlerine ve çatışmaların yaşandığı alanlarda kurulan revirlere toplam 8.038 kişi yaralı olarak başvurdu. Başvuranlardan 60'ının durumu ağır. 103 kişi kafa travmasına uğrarken, 11 kişi gözünü, 5 kişi ise hayatını kaybetti. Bu tablo içinde Başbakan ve tayfasının "polisimiz görevini yerine getirdi", "Polisimiz destan yazdı" şeklindeki açıklamaları

görevin ve destanın ne olduğunu açık bir biçimde ortaya koyuyor.

Yaşamak için direnenler

Gezi Park direnişinde **Mehmet Ayvataş**, Abdullah Cömert, **İrfan Tuna**, Zeynep Eryaşar ve **Ethem Sarısülük** polis tarafından katledildi. Devlet tarafından aklanan ve korunan katiller elbette bir yerde bir şekilde görevlerini yerine getirdikleri için ödüllendirilecekler. Medya üzerinde yaygarası koparılan ve "orantısız güç" uygulayıcısı olan polisler elbette bir görüntünün ifadesi. Polis elbette katil. Ancak esas katil, bir denetleyici ve yönlendirici mekanizma olarak görev üstlenmiş AKP'nin hükmettiği faşist TC'dir. TC'nin gerçekleştirdiği katliam elbette 5 kişi ile sınırlı değil. Bu katliamdan ağır yaralı olarak tedavi gören ve hayata tutunmaya çalışan 5 kişi daha bulunuyor. İsimleri ve yaralanma biçimleri ve sağlık durumları hakkındaki bilgiler ise şöyle.

Berkin Elvan: Okmeydanı'nda polisin attığı gaz bombası fişegiyle başından ağır yaralandı. 14 yaşındaki Elvan, haftalardır uyutuluyor. Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde tedavi altında olan Elvan iki ameliyat geçirdi. Ancak hala hayati tehlikeyi atlatabilmiş değil.

Lobna Al Lamii: 31 Mayıs'ta Taksim'de polisin attığı gaz bombası fişegi ile başından ağır yaralandı. Filistin asıllı Al Lamii yaşam mücadelesi veriyor.

Ali İsmail Korkmaz: 2 Haziran'da Eskişehir'de bir grubun saldırısına

"Diren Ali"

H. Merkezi: Eskişehir'de direnişin 4. gününde eli sopalı sivil polisler tarafından dövülen ve hala yoğun bakımda olan Anadolu Üniversitesi öğrencisi **Ali İsmail Korkmaz** için yapılan eylemler devam ediyor. Eskişehir halkı, Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde haftalardır yoğun bakımda olan Korkmaz'ı 21 Haziran günü ziyaret etti.

Halk, kentin işlek caddelerinin trafiğe kapatılarak hastaneye yürüdü. Kitleyi, hastane önünde Korkmaz'ın ağabeyi **Gürkan Korkmaz** karşıladı. Korkmaz'ın arkadaşları oturarak bedenleri ile "Diren Ali" yazısını oluşturdu. Eylem, Ali için atılan "Diren Ali, Eskişehir seninle", "Ali'nin faili, AKP polisi" sloganlarıyla sona erdi.

uğrayarak beyin kanaması geçiren 19 yaşındaki Korkmaz ise, hala solunum cihazına bağlı olarak yaşam mücadelesi veriyor.

Dilan Dursun: Ethem Sarısülük'ün cenazesinde başına gaz bombası fişegi isabet eden üniversite öğrencisi Dilan, yoğun bakımdan çıkarıldı, ancak tedavisi devam edecek.

Duran Akbaş: Gazi Mahallesi'nde Gezi Parkı direnişine destek vermek için gerçekleştirilen yürüyüşte polisin attığı gaz bombası fişegi ile başından ağır yaralanan Akbaş'ın durumu ciddiyetini koruyor.

Berkin ve kara kaşlı öfke...

İstanbul: Yaşama tutunmaya çalışan 14 yaşında bir çocuk. Kara kaşları, kara gözleri şimdi hastane odasının yoğun bakım ünitesinde yumulu ama inatçı yüreği hala bir bebeğin ilk adımı gibi ürkek ve bir savaşçının ki kadar kararlı...

Adı Berkin Elvan... 14 yaşında, ortaokulu yeni bitirmenin ve birkaç gün sonra gerçekleşecek olan mezuniyet töreninin heyecanında bir çocuk... 16 Haziran sabahı, son dönemlerin revaçta "silahı" gaz bombası kapsülü ile yere düştü. Şu an Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin Acil Bölümü'nde, yoğun bakım ünitesinde hayata tutunmaya çalışıyor. Tüm aile, yanı başında gündür bekleyişini sürdürüyor. Aileyi ziyarete gittiğimizde kendi yakınları da Gezi Parkı direnişi sırasında vurulanlar da Berkin'in ailesini ziyaret ederek, geçmiş olsun dileklerinde bulunuyorlardı.

Berkin vurulup düştüğü an... Belki de aklından o an geçen tek şey, 18 Haziran akşamı gerçekleşecek mezuniyet töreni için giyeceği, baba-sıyla birlikte birçok mağaza gezdik-

ten sonra aldığı o kıyafeti giyememe ihtimalinin çocuk yüreğinde yarattığı hüzdü. Belki de günlerdir süren Gezi direnişinin heyecanına sıkılan bu ölüm fişegine duyduğu isyandı. Biz bunu Berkin yoğun bakım ünitesinden çıkıp ayağa kalkana kadar öğrenemeyeceğiz. Ancak Berkin'in küçük bedenine uluorta ve pervasızca sıkılan bu fişegin bizde yarattığı, devletin küçük Berkin'e duyduğu nefretin boyutudur. Ona o silahı çeviren kolluktaki vurma-kırma-öldürme sistematiğidir.

Devlet neden küçük Berkin'den nefret eder?

Diyecüksin ki Berkin'i devlet mi vurdu? Evet devlet vurdu. Nasıl Ethem Sarısülük'ü öldüren polisini adeta başına basarak sakladı, esirgedi, "kahraman" ilan ettiyse ve nasıl Ethem'in vurulduğu yere Ankara polisini tebrik eden ve onunla gurur duyduğunu belirten pankartlar açtıysa bu devlet; Berkin'i de o pervasızlıkla vurdu.

Daha önce 12 yaşındaki Koray'ı Madımak'ta yakmış, 12 yaşındaki Uğur'u 13 kurşunla vurmuş, küçük

Ceylan'ı ve Roboskili çocukları bombalamıştı zaten... Bütün bunlar oldu, bütün bunların hepsinin altından bu devletin imzası çıkmadı mı? Şimdi ise gaz bombası atanın "münferit bir polis" olduğuna mı inanalım?

Peki çocuklara karşı bu nefret, neyin nefreti? Koray Alevi, Uğur, Ceylan ile Roboskili çocuklar Kürt, Berkin Gezi Parkı direnişi ile heyecanlanan ve yüreği böyle çarpan bir çocuk olduğu için mi bu düşmanlık? Yer; "terörist", "bölücü" ve "marjinal"lerin yoğun olduğu Okmeydanı olduğu

için mi polis, yoldan geçen 14 yaşındaki bir çocuğu nişan alıp vuracak kadar pervasız?

Milyonların AKP'nin baskı ve talan politikalarına karşı biriktirdiği öfkelerini, 20 gün boyunca isyan halinde sokaklara dökmesi ve bunun karşısında "bunun sadece 3 ağaçla ilgili olmadığını" anlamaktaki acizliği, çaresizliği... Aslında öfkesi bundan. Ya o tetiği çekene ne demeli! Taksim'de binlerce kişiye karşı on binlerce gaz bombası kullanmasına rağmen kendisinden korkmayan bu insanların öfkelerini bastıramayan kolluğun, 14 yaşındaki bir çocuk karşısında kendisini ispat etmesi... Ya da artık bunu bile düşünemeyecek hale gelen robot parmakları...

Aile fertleri tepkili Berkin'in. Nasıl olmasınlar ki! Çocukları hayatta kalma mücadelesi verirken, onlar kapı önünde her gün, 24 saat beklemeler. Haklı olarak soruyorlar: Bunun sorumlusu kim? 14 yaşındaki bir çocuktan bu kadar mı korkunuz? Bunun hesabını kim verecek? Mehmet'in, Abdullah'ın, Ethem'in, İrfan abinin, Zeynep ablanın hesabını kim verecek?

DOSYA

Kaybolan Diller ve Kültürler

H. Merkezi: Azınlık ve milliyetler konusunda oldukça zengin olan ülkemizde tüm bu zenginlikler aynı zamanda bir o kadar da baskı altına alınarak; yok sayılıyor, hor görülüyor, asimilasyon politikalarına maruz bırakılıyor. Biz de Özgür Gelecek olarak bu konuda okurlarımız için bir dosya çalışmasına başladık. Destek ve önerilerinizi bekliyoruz.

Nusayri kültürü ve asimilasyonu

İslamiyet'in çok yorumlu yapısından dolayı İslamiyet'e bağlı birçok mezhep açığa çıkmıştır. Muhammed'in ölümünden sonra İslamiyet'te bölünmeler yaşanmıştır. Kabile döneminin savunuculuğunu yapan Ali İbn Ebu Talip; Ebu Bekir, Ömer ve Osman taraftarları ile apansız bir mücadele sürecine girişmiştir. Bu süreçte Ali aleyhtarları ise devletleşme sürecinin savunuculuğunu yapmıştır. Ömer'in adaleti vb. kavramların oluşmasının esas nedeni de budur. Bu devletleşme sürecinde başta Ali taraftarları olmak üzere devletleşmeye karşı görüşlüler katledilmiştir. Halk arasında; "fella", "Arap uşağı", "Arap Alevi" olarak ifade edilen Nusayriler de bu yorumlamaların ve ayrışmanın sonucu açığa çıkmış bir mezheptir.

Önceleri kendilerini **Şiat El Aliyül** olarak adlandıran taraftarlar Ali'nin ölümünden sonra kendi içinde imam ve şeyhlerini oluşturmuşlardır. Bu döneme kadar Nusayri kavramı kullanılmazken daha çok **Ehli Beyt el Mü'min** olarak adlandırıldılar. Ali taraftarlarının İslamiyet içindeki ağırlıkları giderek artarken bu kez yeni yorumlamalar da açığa çıkmıştır. Bu yorumlama sürecinde 11. İmam Hasan Askeri'nin öğrencisi ve yakın dostu **Muhammed İbn Nusayr** tarafından Nusayrilik mezhebi oluşturulmuştur. 9. yüzyılda kurulan Nusayrilik **İbn Hamdan Al Hasibi** tarafından geliştirilerek sistematik bir inanç halini almıştır.

Peki, günümüzde Nusayriler neden **Arap Alevisi** veya **Fellah** olarak adlandırılmaktadır? Bunun ise belli başlı nedenleri vardır. Öncelikle Nusayrilere Fellah (Arapça "çiftçi" demektir) denmesinin nedeni tarım ile oldukça içli dışlı olmalarıdır. Özellikle Suriye'nin Fransız işgali ile Nusayriler Tartus ve Latkiye bölgelerinde dağlarda çete savaşı vermişlerdir. Çetelerin giderek büyümesi ve katliamların artması ile Nusayriler burada gıda ihtiyaçlarını karşılamak için dağların verimli arazilerini işlemeye başlamışlardır. Bu süreçte Nusayrilere **Fellah'ul Ard** (yeri işleyen) denirken aynı zamanda günümüzde Tartus ve Latkiye taraflarındaki dağlar yeni bir isme kavuşacaklardır; Nusayri Dağları... Nusayrilere Arap Alevisi (Türkiye'de bir kimlik halini almış ve hatta Nusayriler tarafından da kabul görm-

üştür) denmesinin nedeni ise inanç benzerlikleri açısından Anadolu Aleviliğine benzerliğidir. Ancak söylemek gerekir ki Nusayrilik Alevilikten tamamen ayrılır. Her ne kadar Bâtini bir inanç grubu içinde yer alsalar da hac, namaz, oruç, dua, bayramlar vb. birbirine zıttır...

Nusayrilerde farklı inanç ve kültürler

"Türkiye'nin zengin ve yerleşik kültürlerinden biri de Arap kültürüdür. Türkiye'de yaşayan Arapların kullandığı dil Arapça'nın Gıltu dil grubuna girenken, Adana, Mersin ve Antakya'da yaşayan Nusayrilerin kullandığı dil ise Arapça'nın **Cebel** ve **Ensariye** dil grubuna girmektedir." (Keser 9; Et-Tavil 10). İnanç bakımından ise Nusayrilik'te Batini izleri görmek mümkündür. Nusayri, İslam gizemciliği ve Ali kültü ile birlikte eski Anadolu ve Asya medeniyetleri, İran-Hint inançları, Yeni Platonculuk ve Hıristiyanlık gibi farklı inanç ve kültür-

lerin izlerine rastlanır.

Nusayrilerde kökeni Pisagor, Platon ve daha sonrasında ise Yeni Platonculuk'a dayanan düşünceler önemli bir yer tutmaktadır. Örneğin, "yeniden doğuş/ruh göçü" teması, Pisagor ve onun düşüncelerinden etkilenmiş olan Platon'da da vardır. Platon, insan ruhunun ölümsüz olduğunu savunur, beden öldükten sonra da ruhun değişik bedenlerde varlığını sürdürdüğünü ileri sürer.

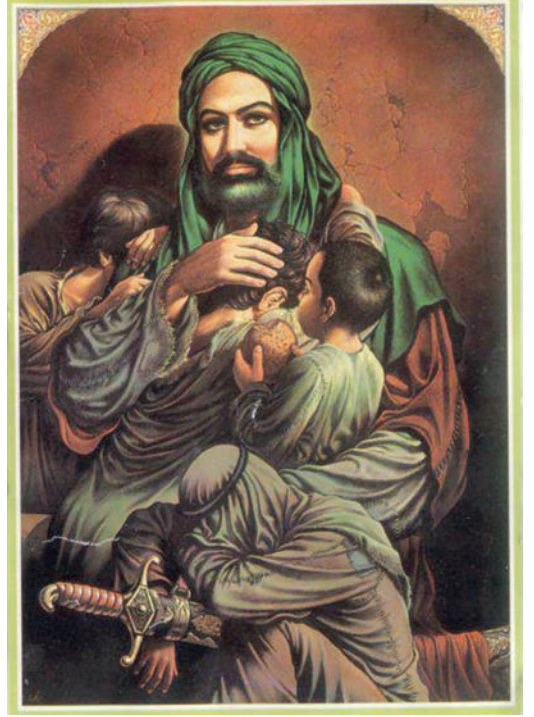
Nusayrilik'te zahir (görünen) - Bâtini (saklı) ayrımının kökeni de Platon'a dolayısıyla Pisagor'a kadar gitmektedir. Nusayrilerin kullandığı "ebced sistemi" denilen sayı sistemi ve sayı kutsallığının kökeni de yine Pisagor'un düşüncelerine dayanır. Tek tanrı inancına sahip olan Nusayrilerin "yaratıcı" olarak üç varlığa inanmaları kimi yazarlarca Nusayri inancının, Hıristiyan inancının İslam

içindeki bir formu olarak görülmesine neden olmuştur. Oysa üçlü tapınmanın kökeni Hıristiyanlık öncesi döneme kadar gitmektedir. Eski Suriye ya da Fenike paganizminde güneşe, aya ve yıldızlara ya da gökyüzüne tapma vardır.

Bugün özellikle Türkiye'de Nusayriler kendi içlerinde Arap Alevi kimliğini kabul etmişlerdir. Nusayriler ayrıca kendi içlerinde de **Haydari** ve **Klazi** olarak ikiye bölünmüşlerdir. Bu bölünmenin esas nedeni ise Ali etrafında toplanan ve tanrı huzurunda kapı olarak adlandırılan imamlardan kaynaklanmaktadır. Çeşitli toplumsal koşullar nedeniyle İslami yorumlamanın bir ürünü olarak Klaziler kendilerine 4 imam kabul ederken Haydariler ise 5 imam kabul etmişlerdir. Aynı şekilde Haydari ve Klaziler açısından Nusayrilerde bayramlar da farklılık kazanmıştır. Haydarilerde toplam bayram 12 iken Klazilerde 23 tanedir. (Çoğu zaman ekonomik duruma göre de aileler herhangi bir günü bayram ilan edebilmektedir.) Bu bayramlar genelde Muhammed ve Ali'nin yeryüzündeki mucizeleri kapsamında yapılır. Örneğin Haydari ve Klaziler açısından ortak olan **İyd-el Freş** (Çarşaf Bayramı) Muhammed'in geceleri yatarken Ali ile bütünleşerek tek bir insan halini alması iddiası ile yapılır.

Nusayrilik ve asimilasyon

İnanç ve bayramlar açısından bu ayrışma Nusayriler açısından da asimilasyonu hızlandırılmaktadır. Özellikle Türkiye'de tek dil, tek devlet, tek millet biçimiyle baskı altına alınan azınlıklar farklı biçimlerde Türk olarak adlandırılmaktadır. Nusayrilerin Türkiye'de asimilasyona karşı bir mücadele hattı tam anlamıyla yoktur. **Bunun nedeni ise inancın gereklerinden birinin gizlilik olmasıdır. Bu kıstasa göre inanç gizli tutulacak ve farklı inançlara karşı inkar edilerek korunacaktır. Bu yaklaşım doğallığında asimilasyon saldırılarına karşı bir kabbullenışı getirmekte ve asimilasyona karşı mücadelenin önüne geçmektedir.** Asimilasyon kapsamında Nusayrilerin etnik yapısı hakkında birçok

fikir ileri sürülmektedir. İleri sürülen bu fikirlerden en önemli olanı ve sıkça tekrarlananı Türkiye'de Türk'ten farklı hiçbir etnik grup olmadığı paradigmasının devamı niteliğindedir. Bu fikri savunanlara göre Nusayri nüfusunun tamamını tarih içinde "Eti Türkleri" oluşturmaktadır. Bu yazarların başında **Kasım Ener** (1993), **Hasan Reşit Tankut** (1938) ve **Ali Tayyar Önder** (2002) gelmektedir. Ancak bu yazarların bu tezlerini ispatlamak için öne sürdükleri kanıtlar ne sosyal ne de tarihsel gerçekliğe uymaktadır.

Nusayrilerin tarihi kökeni hakkında en önemli eser, **Et-Tavil** tarafından yazılmıştır. Türkçe'ye de çevrilen bu eserde Nusayriliğin tarihi ve inanç esasları ile ilgili ayrıntılı bilgi bulunmaktadır. Nusayrilerin yoğun bir dini yaşantıları vardır. Namaz beş vakittir ve gizli olarak kılınır. Bayramlar, adaklar ve cenazeler özel bir öneme sahip törenlerdir. Namazın dışında, Ramazan ayında tutulan oruç da ibadetler arasındadır.

Nusayriler içinde bayramların önemli bir yeri vardır. Bunlar gelenekseldir ve varlıklı insanlar bu özel günlerde yoksullara yardımda bulunurlar. Nusayriler açısından kutlanan bir bayram da **Evvel-i Temmuz**'dur. Nusayriler bu bayramı esasında ibadetle gerçekleştirirken tali biçimde nüfus yoğunluğuna ve nüfusun siyasal gücüne göre de festivalle kutlanır.

Son olarak;

Nusayriler bugün çoğunlukta Antakya olmak üzere Adana ve İçel'de mahalle biçiminde bulunuyorlar. Çoğunlukla demokrat bir yapıya sahip olan Nusayriler içinde örgütlenmek kimi yerlerde oldukça güçtür. Antakya'da Nusayrilerin nüfus ve siyasal olarak güçlü olması belli anlamlarda örgütlenme olanağına kolaylık sağlarken Adana ve Mersin çevresinde ise azınlıkta oluşları ve kültürel olarak kapalılığın esası örgütlenme durumunu güçleştirmektedir. Hassasiyetlerin göz önünde bulundurulması kıstası ve tartışılmaması ile demokratik haklar çerçevesinde örgütlenme zemini oldukça uygundur.

“Yüzyıl geçse de ardından yürüyeceğiz”

Komünist önder İbrahim Kaypakka-ya'nın katledilişinin 40. yılı dolayısı ile tutsak Partizanlar olarak bulunduğumuz hapishanede değişik etkinliklerle önder yoldaşı andık. İlk olarak dışarıda başlatılan 40. yıl anma kampanyası doğrultusunda nasıl bir çalışma ile hareket edebiliriz sorusunu sorup kendi içimizde tartışma yürüterek değişik faaliyetlerde bulunduk. Başta şehit ailelerimiz olmak üzere birçok demokratik kitle örgütü-senkada- sosyalist, devrimci basına yüzlerce kart yolladık. Ayrıca her yoldaş ayrı ayrı Şükran anamıza kartlar yolladı. Kendi içimizde de İbrahim Kaypakka-ya'nın düşünceleriyle ilk kez tanışmamızı, bizde iz bırakan, katıldığımız 18 Mayıs anmaları üzerine düşüncelerimizi, duygularımızı anlattığımız bir defter hazırlayarak

kendi içimizde dolaştırdık.

Komünist önder İbrahim Kaypakka-ya'nın katledilişinin 40. yılındayız. Dışarıda yürütülen kampanyaya biz de kararınca destek vermek istedik. Bu sürecin dışında kalmak istemedik. Ne yapabiliriz diye düşünürken öneri kültür-sanat biriminden geldi. Birim, 24 Nisan ve 18 Mayıs temalı bütün tutsak kitlemizi kapsayacak bir şiir yarışması düzenlememizin günün anlam ve önemine uygun düşeceğini belirtti. Başta tereddütlerimiz olsa da “yürümeden koşamayız” diyerek kendimizi attık ortaya. “Yüzyıl geçse de ardından yürüyeceğiz” şiarı ile şiir yarışmamızı başlattık. Bütün yoldaşlara faks ile ilettik, son katılım tarihi olarak ise 18 Mayıs'ı belirledik. Şiirlerin hepsi belirlenen son günden önce elimize ulaştı. Toplam 14 şiir ya-

rışmaya katıldı. Buradan üç kişilik bir “jüri” seçtik.

Şiir yarışmasının 1.'si Malatya Hapishanesi'nden Eray Özdemir'in “Mayıs'ta 40 defa” başlıklı şiiri oldu. Sincan 1 Nolu F Tipi'nden K. Hasan Çoban'ın yazdığı “Özledim” şiiri 2.liğe layık görüldürken Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nden Coşkun Akdeniz'in “Mavi Bir Düş ile Azad ve Sevdamız Kefensiz” şiiri 3. oldu.

Elbistan Hapishanesi'nden Kader Fındık'a ise “İşte Orada” isimli şiiri ile birlikte umut vadeden genç şair(e) olarak mansiyon ödülü verilmesi uygun bulundu.

MAYIS' TA 40 DEFA

Kaç yerden vurulur insan?
Kaç kişi için?
Kaç neden için?
Hangi mevsim vurulur insan?
Hangi ayında sevdanın?
Hangi baharında umudun?
On sekiz yerden vurulduk
halkım
Unutma ...
Mayıs'ta ...
Kırk defa...
Kaç defa vurulur insan?
Kaç düş için?
Kaç fikir için?
Hangi tarih yazmaz ki?
Hangi göz görmez,
Hangi umut dirilmez?

Hangi sevda,
Hangi inanç,
Hangi kıvılcım yangın olmaz?
On sekiz yerden vurulduk
halkım...
Unutma
Mayıs'ta
Kırk defa...
Kucak açmıştı bir kere dağlar,
En tepesinde toplarken mahsulü
Yeni tohumlar sererken toprağa,
Selam durdu kırk yıl sonra
güneşli yarınlara...
Ey diyar-ı bekir iyi işit!
Duyduğun feryat değil,
Halkımızın savaş sloganı.
Ey kanla boyalı duvarlar!
Bitir artık şu suskunluğunu
ve haykır!
Nasıl da kâbus olurmuş geceler,
Halkımızın cellâtlığına soyunanlara.
On sekiz yerden vurulduk

Halkım
Unutma...
Mayıs'ta
Kırk defa.
Beklerken
karanlık hücrelerde yoldaşlar,
Hasretlik en büyük birikimleri oldu.
Belki ömürlerini yediler
Aç kalmamak için.
Belki başlarını kaldırdılar(!)
Teslim olmamak için.
Ve haykırdılar tek yürek,
Üşümek için.
Lakin asla tüketmediler
Yarınları aydınlatacak
Nisan güneşini...
Lakin asla tüketmediler
Kıvılcımı yangın eyleyerek
umutları
Yudumlanırken ateş çayları
Isındığını belli edercesine dudaklar
Aralandı komut olmadan

“Vuruldukça artırdık hızı
Yılmayan devrimci erleriz”
On sekiz yerden vurulduk
halkım
Unutma...
Mayıs'ta
Kırk defa
Unutulmaz elbet!
Her an bilinçtedir.
Her yerde,
Her mücadelede.
Nerede zulüm,
orada isyan.
Nerede kavga,
orada sevda.
Nerede direniş,
inanç,
fedakarlık,
orada;
İBRAHİM KAYPAKKAYA...

Eray Özdemir

(Malatya Hapishanesi 29.04.2012)

“Uğur Kaymaz ve 13 kurşun” oyunu sahnelendi

Serhat Kültür Merkezi'nin tiyatro grubu “Uğur Kaymaz ve 13 kurşun” adlı oyunu sahnelendi.

Patnos Belediyesi tarafından bu yıl açılışı yapılan Serhat Kültür Merkezi (SKM) çalışmalarını aralıksız sürdürüyor. SKM'nin tiyatro grubu tarafından, Mar-

din'in Kızıltepe ilçesinde 2004 yılında polisler tarafından babası Ahmet Kaymaz ile birlikte 13 kurşunla katledilen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz'ın hayatını anlatan oyunun gösterimi yapıldı. SKM'nin tiyatro salonundaki oyunun gösterimine; Patnos Belediye Başkanı Mahmut Yıldız, BDP Patnos İlçe Başkanı İkrâm Bedir, STK üyeleri ile çok sayıda kişi katıldı. Oyun gösteriminden önce kısa bir konuşma yapan SKM'nin

öğretmenlerinden Arif Alpdoğan, Uğur Kaymaz şahsında yaşamını yitiren onlarca Kürt çocuğunu andığını dile getirerek, öldürülen çocukların faillerinin hala yakalanmadığına dikkat çekti. Alpdoğan'ın konuşmasının ardından gösterimi yapılan oyun, izleyiciler tarafından büyük beğeni alınırken, izleyicilerin duygusal anlar yaşadığı görüldü.

Gösterimin ardından izleyiciler tarafından ayakta alkışlanan öğrenciler, Patnos Belediye Başkanı Mahmut Yıldız ve BDP İlçe Başkanı İkrâm Bedir tarafından tebrik edildi. (DİHA)

Tohum'da kitap tanıtımı

Ulm: Sanatçı Hasan Sağlam'ın yeni çıkardığı “Yasak Mıntıkanın Çocukları SULTAN” adlı kitap tanıtımı dostlarının katılımıyla Ulm Tohum Kültür Merkezi'nde yapıldı. Üçüncü kitabı olan “Yasak Mıntıkanın Çocukları” gerçek ol-

gularından hareket edilerek ve sanatçının hayal dünyasında süzülerek yazılan bir roman. Dersim tertalesini anlatan ve bu sürecin öncesi, sürgün ve geriye dönüşte yaşananları ele alan bir kitap.

Kitabın tanıtımından sonra so-

gulan sorular ve düşünce belirtilmesinin ardından imzalanarak alınan kitapların ardından tanıtım sonlandırıldı. Kitaba ilgi duyanlar Ulm Tohum Kültür Merkezi'nde ve kitap standında bulabilirler.

“Cadı avı”na protesto’

İSTANBUL

* ESP 18 Haziran günü İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaparak, **ESP**, **SGD**, **ETHA**, **Atılım Gazetesi** ve **Özgür Radyo**'ya yönelik yapılan operasyonları ve gözaltı

terörünü protesto etti. Eyleme; **Partizan**, **SDP**, **HDK**, **SYKP**, **BDP**, **Mücadele Birliği** ve **TÖP-G** destek verdi.

* ESP İstanbul İl Örgütü tarafından 20 Haziran günü Çağlayan Adliyesi önünde yapılan eylemde gözaltı terörüne son verilmesi ve gözaltında bulunanların serbest bırakılması istendi.

* 1 Mayıs Mahallesi'nde ESP, ETHA, Özgür Radyo ve Atılım Gazete-

sine yönelik polis baskınları ve gözaltılar protesto edildi. **ESP**, **PSAKD** Ataşehir Şubesi ve **HDK**'nin örgütlediği eyleme **Partizan** da destek verdi. Eski Karakol Durağı'nda toplanan kitle, ESP Ataşehir ilçe binasına yürüdü.

İZMİR

* 23 Haziran günü tutuklananlar için **Partizan**, **DHF** ve **Kaldıraç** tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Konak YKM

önünden sloganlarla Konak Eski Sümerbank önüne kadar yürünen eyleme **BDSP**, **TKP-1920**, **Mücadele Birliği**, **Devrimci Hareket**, **EÖC**, **Alinteri**, **Halk Cephesi** ve **İzmir Dersimliler Derneği** de destek verdi.

* 24 Haziran günü gözaltına alınan ve tutuklanan 5 ESP, 3 SGD, 3 Mücadele Birliği okur ve üyeleri için **ESP**, **SGD**, **Mücadele Birliği**, **Devrimci İşçi Komiteleri** saat 18.00'de Alsancak Kıbrıs Şehitleri önünde bir açıklama yaptı. Açıklamaya **Partizan**, **BDSP**, **Halk Cephesi**, **HDK**, **Yeni Kapı Tiyatrosu** ve **Devrimci Hareket** destek verdi.

“Hiçbir şey eskisi gibi değil, evimize dönmüyoruz!”

H. Merkezi: Gezi Parkı direnişiyle başlayan halk isyanı, il ve ilçelerde yapılan eylem, etkinlik ve forumlarla sürüyor.

İSTANBUL

* 16 Haziran akşamı Gülensu Son Durak'tan Fatma Hanım durağına, oradan da Esenkent mahallesine kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi. Binlerce insan E-5 karayolunu Gülsuyu girişinde Kadıköy yönünü trafiğe kapatarak yürüdü. Güzergâh üzerinde ilerleyen kitleye, bir polis aracından ateş açıldı. Halk polisin saldırısına yol kenarından aldıkları taşlarla cevap verdi. Halk polisleri kovaladı. Ardından resmi polis aracını kullanılmaz hale getirildi.

* Her akşam olduğu gibi 20 Haziran akşamı da yürüyüşe geçen Sarıgazi halkı Demokrasi Caddesi'nin başına kadar yürüyerek gözaltı ve tutuklama terörünü protesto etti. 21 Haziran akşamı da gerçekleşen yürüyüşte Gezi Parkı direnişinde şehit düşenlerin ölümsüzlüğüne vurgu yapıldı.

* Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla Taksim Gezi Parkı direnişinde yaşamını yitirenler için 22 Haziran akşamı meydana anma düzenlendi. Ellerin karanfillerle toplanan on binlerce kişi, Mehmet Ayvalıtaş, Abdullah Cömert ve Ethem Sarısülük'ün öldürülmesinde sorumluların

nın ardından İstiklal, Sıraselviler, Gümüşsuyu, Halaskargazi caddelerine doğru dağıldı. Burada çatışmalar gece boyu sürdü.

* TTB, KESK, DİSK, TMMOB 25 Haziran'da Ethem Sarısülük'ü anmak ve katilinin serbest bırakılmasını protesto etmek amacıyla bir eylem gerçekleştirdi. Taksim Tramvay'da gerçekleştirilen ve “**Katiller halka hesap verecek**” yazılı pankart açılan oturma eylemine Galatasaray Lisesi önünde toplanan HDK de, “**Katiller cezalandırılmalı! Hesabını soracağız**” yazılı pankartla yürüyüş yaparak katıldı.

* Sabah gazetesi yaptığı haberde Ethem'in vurulmasını “meşru” gösterme telaşıyla, gösteriler sırasında bayrak yaktığını iddia etti. Bunun üzerine 26 Haziran günü 22.30'da gazetenin Beşiktaş Balmumcu'daki binasının önünde toplanan ve gazeteyi protesto eden kitle haberin gerçek olmadığını ve tezip yayımlamasını istedi.

ANKARA

* 22 Haziran günü Taksim'e saldırının ardından Ankara'da ilk olarak Dikmen'de Dikmen Caddesi Ziraat Bankası önünde bir araya gelen kitleye polis saldırdı. Halk barikatlar kurarak ara sokaklara çekilirken, kitle ile polis arasında çatışmalar başladı.

* 23 Haziran'ı 24'üne bağlayan gece yeniden Dikmen Caddesi'nde

bir araya gelen ve sayıları on bini aşan kitle barikatlar kurarak devlet terörünü ve AKP hükümetini protesto etti. Gece 00.00'a kadar devam eden eyleme katılımı düşürmek isteyen polis, cadde üzerindeki elektrikleri kesti. Halk ise kurduğu barikatların önünde yaktığı ateşi harlayarak “**Siz sokakları karartıyorsunuz, biz aydınlatırız**” dedi.

* Ankara Aydın Sanatçı Girişimi 25 Haziran günü Ethem Sarısülük'ün vurulduğu yerde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Şair Ahmet Telli tarafından okunan açıklamada 25 Haziran'ın aynı zamanda Kazım Koyuncu'nun ölüm yıldönümü olması vesilesiyle Kazım ve Ethem birlikte anıldı.

MERSİN

* 20 Haziran günü Forum AVM'nin önünde, hem Gezi sürecini hem de R. T. Erdoğan'ın Mersin'e gelişini protesto etmek için yaklaşık 3 bin kişilik bir kitle toplandı. Kitlenin içinde “provokatör” ve “marjinaler”in bulunduğu anons eden polise kitle alkış ve ıslıklarla karşılık verdi. Yürüyüşe başlayan kitleye polis jop, taziyikli su, biber gazı ve plastik mermilerle kitleye hedef alarak saldırdı. Kitle tekrar barikata yüklendi. Yaşanan çatışmaların ardından gece yarısına kadar bölgeden ayrılmadı.

* 21 Haziran'da Pozcu Postanesi önünde yapılmak istenen yürüyüşü güç yığarak barikat oluşturan çevik kuvvet polisleri, yürüyüşü engellemedi. Kitle alkış ve ıslıklarla Forum'a kadar yürüyüş yaptı.

ÇANAKKALE

Onsekiz Mayıs Üniversitesi (ÇOMÜ) 2012-2013 mezuniyet töreninde “Her yer Taksim, her yer direniş” pankartı açılarak direniş selamlandı. Tribünlerdeki tarafından alkışlar ve sloganlarla karşılanan eyleme birçok öğrenci destek verdi. Törenden sorumlu beden eğitimi ve spor yüksek okulu müdürü pankartı kapatmaya çalışırken tribünlerden gelen tepkilerle geri çekildi.

* 26 Haziran günü **ESP**, **SGD**, **Mücadele Birliği**, **Devrimci İşçi Komiteleri** ve **KÖZ** tarafından “İzmir Adalet Sarayı”nda bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya **BDSP**, **Partizan**, **BDP Bayraklı İlçe**, **HDK** destek verdi.

ANTAKYA

* Partizan'ın da bileşeni olduğu HDK, Halk Cephesi, Mücadele Birliği ve PDD yapılan operasyonları protesto etmek için Ulus Meydanı'nda 19 Haziran günü bir basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada “**Gezi Parkı direnişine yönelik gözaltı saldırılarına ve cadı avına son verilmelidir**” denildi.

* 28 Haziran'da **HDK**, **Halk Cephesi**, **Mücadele Birliği** ve **PDD** ülke çapında yapılan gözaltıları ve tutuklamaları yürüyüşle protesto etti. **KESK** binası önünde toplanan kitle Ulus Meydanı'na yürüdü. Burada açıklamanın ardından Adana'daki tutsaklardan birinin annesi konuşma yaptı. Tutsaklardan gelen mektuplar okundu. Daha sonra kitle **Abdullah Cömert**'in vurulduğu yere yürüyerek eylemi sonlandırdı.

MERSİN

Mersin'de operasyonlar protesto edilerek geniş katılımlı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Barış Meydanı'nda yapılan açıklamada “**Baskılar bizi yıldırılmaz**”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “**Her yer Taksim, her yer direniş**” sloganları atıldı.

AMED

22 Haziran günü AZC Plaza önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme **HDK Amed Meclisi**, **TKP**, **Partizan** ve **Keskesor** katıldı. Eylemde sık sık “**Faşizmle karşı omuz omuza**”, “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz”, “**Bu daha başlangıç, mücadeleye devam**” sloganları atıldı.

yargılanmasını istedi. Ellerin kızıllı karanfillerle direnişte yaşamını yitirenlerin fotoğraflarını taşıyan kitle açıklamanın ardından parkın girişine karanfiller bıraktı.

Kitle açıklamadan sonra yönünü Gezi Parkını işgal eden polise doğru çevirerek “**İşgalci polis Gezi'den defol!**” sloganlarını attı. Polis kitleye kalın ve coplularla saldırdı. Kitle saldırı-

özgür gelecek
Paşeroja Azad
www.ozgurgelecek.net

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 3 No: 17
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

HALK NEHRİNE

TUTUKLAMA TERÖRÜ İLE

SET ÖRÜLEMEZ!

Gezi Parkı'na yönelik yağma ve talan projesine karşı yapılan eyleme yönelik polis saldırısı ile başlayan ve bir anda kuru bozkırı tutuşturan alev gibi ülkemiz topraklarında yayılan isyan dalgası, egemenler cephesinde ciddi bir korkuya, çaresizliğe ve sıkışmışlığa sebep oldu. Sokaklara çıkan, evindeki tava-tenceresini bile protesto malzemesi haline getirerek devletin AKP eliyle gerçekleştirdiği baskı ve korku politikalarına karşı öfkesini dile getiren milyonları onları bu çaresizliğe iten...

31 Mayıs'ta başlayan ve 15 Haziran akşamı Gezi Parkı'na yönelik en pervasız saldırısını gerçekleştiren devlet, bu saldırının ardından Gezi Parkı ve Taksim Meydanı'nda adeta OHAL uygulamış, kimseyi bu alana yaklaştırmamış ve tüm ülkeye yayılan direnişi böylece kıracağını zannetmiştir. Ancak hem İs-

tanbul'da direnenler hem de başta Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Eskişehir olmak üzere ülke genelinde direniş geçenerlerin öfkesi dinmemiştir.

Bunun üzerine devlet, önceliği her zamanki gibi halkın örgütlü güçlerine vererek; baskın, gözaltı ve tutuklama terörü uygulamıştır. Bu saldırılarda (30 Haziran itibariyle) 104 tutuklama gerçekleştirilmiştir. Bu saldırıların nedeni açıktır ki, devletin kendiliğinden gelişen halk direnişinin örgütlü bir güce dönüşmesinden duyulan o büyük korkudur.

Bu saldırılar devrimci, demokratik kesimlerin halkla bütünleşme çabalarından duyulan rahatsızlığın bir ürünüdür. Bu korkunun ecele faydası yoktur. Çünkü sokağın, mücadelenin, dayanışmanın ne olduğunu gören ve yaşayan bir halk nehri önüne gözaltı ve tutuklama terörü ile set öremezsiniz.

18 Haziran itibariyle başlatılan operasyon kapsamında İstanbul'da 67 ESP'li, Ankara'da ESP, Odak, Halk-evi ve BDSP'li 25 kişi gözaltına alındı; gözaltına alınanlardan İstanbul'da 27, Ankara'da 22 kişi tutuklandı. 19 Haziran'da Kocaeli'de 6 kişi gözaltına alındı, 2 Halkevi üyesi tutuklandı. 20 Haziran'da İzmir Gündoğdu Meydanı'nda direniş çadırlarına yapılan baskınlarda 46 kişi gözaltına alındı, DHF, Kaldıraç, Özgür Gelecek İzmir muhabiri, Partizan ve YDG okuru 13 kişi tutuklandı.

22 Haziran'da Taksim'de Taksim Dayanışması tarafından düzenlenen ve on binlerin katıldığı eylem yapılan saldırıda 15 kişi gözaltına alındı. 23 Haziran sabahı İzmir'de 2. "cadı avı" başlatılarak, ESP, Kaldıraç ve Mücadele Birliği üyesi 13 kişi gözaltına alındı ve 11 kişi tutuklandı. Adana'da ise 21 ve 23 Haziran tarihlerinde yapılan operasyonlarda ESP, Kaldıraç üyeleri ve Partizan okuru 22 kişi gözaltına alındı, 7 kişi tutuklandı. Tutuklananlar 3 gün sonra serbest bırakıldı. 28 Haziran'da yine Adana'da 4 ESP'li gözaltına alındı.

25 Haziran'da Erzincan'da Özgür Gelecek Erzincan muhabirinin de aralarında bulunduğu 7 Partizan okuru gözaltına alındı, muhabirimizle birlikte 6 kişi tutuklandı. 26 Haziran'da Eskişehir'de EMEP, ÖDP, Halkevi üyesi 12 kişi gözaltına alındı. 25 Haziran Ankara'da 23 gözaltı, Partizan ve YDG'den 2 kişi olmak üzere 13 kişi tutuklandı. (Verilen sayılar; 18-29 Haziran tarih aralığında yaşanmıştır.)

18 Haziran itibariyle devletin devrimci, demokrat ve yurtsever güçlere yönelik gözaltı ve tutuklama teröründen Özgür Gelecek muhabirlerimiz ve okurlarımız da nasibini almıştır. 20 Haziran'da İzmir okurlarımızın evlerine ve Gündoğdu Meydanı'nda direniş çadırlarına yapılan baskınlarda çekim yapan İzmir muhabirimiz İzzet Uysal ve okurlarımız Kubilay İyit, Erhan İnal, Ozan Adıyaman, Vedat Yeler, Elif Kaya ve İbrahim Kaya gözaltına alınarak tutuklanmıştır. Okurlarımız Kırıklar 1 Nolu F Tipi Hapishane'ye gönderilmiştir. Şakran Hapishanesi'ne konulan Elif Kaya, hapishane girişinde çıplak arama işkencesine tabi tutulmuş, Kaya'nın direnişiyle birlikte darp edilmiştir.

Adana'da da bir okurumuz gözaltına alınmış, günler süren sorgusunun ardından serbest bırakılmıştır. 25 Haziran günü Ankara'da yapılan ev baskınlarında Partizan okuru Tayfun Tutulmaz ile Cihan Ağtaş ve YDG okuru Denizcan Aydın gözaltına alınmış; Tutulmaz serbest bırakılırken, Ağtaş ile Aydın tutuklanmıştır. Aynı gün Erzincan'da Umut Yayıncılık irtibat büromuzun kapısı kırılarak ve evler basılarak muhabirimiz Çetin Kirsiz ve 6 okurumuz gözaltına alındı. Açlık grevinde olduğu, slogan attığı ve "diğerlerine kötü örnek olduğu" gerekçesiyle apar-topar tutuklanan muhabirimiz Erzurum H Tipi Hapishane'ye gönderilmiş; 2 günlük sorgularının ardından 5 okurumuz daha tutuklanmıştır.

"BENİ DE ALIN!"

Ankara'da polis tarafından katledilen Ethem Sarıgül'ün ailesi ile bu direniş sırasında çocukları gözaltına alınan ve tutukla-

nan aileler Ankara Adliyesi'nin önünde basın açıklaması yaptıktan sonra, "Çocuklarımızı bırakın ya da bizi de tutuklayın zira bende orada çocuğumun yanındaydım-olmaya devam edeceğim" içerikli dilekçeler ile kendilerini ihbar etti.

